

EN

OJ L, 19.6.2024

2024/1640

ДИРЕКТИВА (ЄС) 2024/1640 ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ

від 31 травня 2024 року

про механізми, які мають бути впроваджені державами-членами для запобігання використанню фінансової системи з метою відмивання грошей або фінансування тероризму, що вносить зміни до Директиви (ЄС) 2019/1937, та вносить зміни і скасовує Директиву (ЄС) 2015/849 (Текст стосується ЄЕП)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його статтю 114,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після передачі проєкту законодавчого акту національним парламентам,

Беручи до уваги висновок Європейського центрального банку ⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновок Європейського економічного та соціального комітету ⁽²⁾,

Діючи відповідно до звичайної законодавчої процедури ⁽³⁾,

Оскільки:

- (1) Директива (ЄС) 2015/849 Європейського Парламенту та Ради ⁽⁴⁾ є основним правовим інструментом для запобігання використанню фінансової системи Союзу з метою відмивання грошей та фінансування тероризму. Ця Директива встановлює всеохоплюючу правову базу, яку Директива (ЄС) 2018/843 Європейського

⁽¹⁾ OJ C 210, 25.5.2022, p. 15.

⁽²⁾ OJ C 152, 6.4.2022, p. 89.

⁽³⁾ Позиція Європейського Парламенту від 24 квітня 2024 року (ще не опублікована в Офіційному віснику) та рішення Ради від 30 травня 2024 року.

⁽⁴⁾ Директива (ЄС) 2015/849 Європейського Парламенту та Ради від 20 травня 2015 року про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму, що вносить зміни до Регламенту (ЄС) № 648/2012 Європейського Парламенту та Ради, та скасовує Директиву 2005/60/ЄС Європейського Парламенту та Ради та Директиву Комісії 2006/70/ЄС (OJ L 141, 5.6.2015, с. 73).

Парламенту та Ради ⁽⁵⁾ додатково посилила шляхом усунення нових ризиків та підвищення прозорості бенефіціарної власності. Незважаючи на досягнення в рамках цієї правової бази, досвід показав, що Директиву (ЄС) 2015/849 необхідно додатково вдосконалити для належного зниження ризиків та ефективного виявлення злочинних спроб використання фінансової системи Союзу для злочинних цілей та для забезпечення цілісності внутрішнього ринку.

- (2) З моменту набрання чинності Директивою (ЄС) 2015/849 було визначено ряд сфер, де необхідні зміни для забезпечення необхідної стійкості та спроможності фінансової системи Союзу запобігати відмиванню грошей та фінансуванню тероризму.
- (3) Під час впровадження Директиви (ЄС) 2015/849 були виявлені значні відмінності у практиках та підходах компетентних органів у межах Союзу, а також відсутність достатньо ефективних механізмів для транскордонного співробітництва. Тому доцільно визначити чіткіші вимоги, які повинні сприяти безперешкодній співпраці в межах Союзу, водночас дозволяючи державам-членам враховувати особливості своїх національних систем.
- (4) Ця Директива є частиною комплексного пакету, спрямованого на посилення системи Союзу щодо боротьби з відмиванням грошей та протидії фінансуванню тероризму (ПВК/ФТ). Разом ця Директива та Регламенти (ЄС) 2023/1113 ⁽⁶⁾, (ЄС) 2024/1624 ⁽⁷⁾ та (ЄС) 2024/1620 ⁽⁸⁾ Європейського Парламенту та Ради формуватимуть правову базу, що регулює вимоги ПВК/ФТ, яких мають дотримуватися зобов'язані суб'єкти, та підтримує інституційну базу ПВК/ФТ Союзу, включаючи створення Органу з протидії відмиванню грошей та фінансуванню тероризму (AMLA).
- (5) Відмивання грошей та фінансування тероризму часто здійснюються в міжнародному контексті. Заходи, які вживаються на рівні Союзу без урахування міжнародної координації та співпраці, матимуть дуже обмежений ефект. Тому заходи, які вживаються Союзом у цій сфері, повинні бути сумісними та щонайменше такими ж суворими, як інші дії, що здійснюються на міжнародному рівні. Дії Союзу повинні й надалі приділяти особливу увагу Рекомендаціям Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF) та інструментам інших міжнародних органів, що діють у сфері боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму. З метою посилення ефективності боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму, відповідні правові акти Союзу повинні, де це доречно, узгоджуватися з Міжнародними стандартами боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму і розповсюдженням зброї масового знищення,

⁽⁵⁾ Директива (ЄС) 2018/843 Європейського Парламенту та Ради від 30 травня 2018 року про внесення змін до Директиви (ЄС) 2015/849 про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму та про внесення змін до Директив 2009/138/ЄС та 2013/36/EU (OJ L 156, 19.6.2018, с. 43).

⁽⁶⁾ Регламент (ЄС) 2023/1113 Європейського Парламенту і Ради від 31 травня 2023 року про інформацію, що супроводжує перекази грошей та певних криптоактивів, та про внесення змін до Директиви (ЄС) 2015/849 (OJ L 150, 9.6.2023, с. 1).

⁽⁷⁾ Регламент (ЄС) 2024/1624 Європейського Парламенту і Ради від 31 травня 2024 року про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму (OJ L, 2024/1624, 19.6.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1624/oj>)

⁽⁸⁾ Регламент (ЄС) 2024/1620 Європейського Парламенту і Ради від 31 травня 2024 року про створення Органу з протидії відмиванню грошей та фінансуванню тероризму та про внесення змін до Регламентів (ЄС) № 1093/2010, (ЄС) № 1094/2010 та (ЄС) № 1095/2010 (OJ L, 2024/1620, 19.6.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1620/oj>)

прийнятими FATF у лютому 2012 року («переглянуті Рекомендації FATF») та подальшими змінами до цих стандартів.

- (6) Специфічні загрози, ризики та вразливості щодо відмивання грошей та фінансування тероризму, які впливають на певні економічні сектори на національному рівні, зменшують здатність держав-членів сприяти цілісності та надійності фінансової системи Союзу. Тому доцільно дозволити державам-членам, після виявлення таких секторів та конкретних ризиків, вирішувати застосовувати вимоги щодо ПВК/ФТ до додаткових секторів, крім тих, що охоплені Регламентом (ЄС) 2024/1624. З метою збереження ефективності внутрішнього ринку та системи ПВК/ФТ Союзу, Комісія повинна мати можливість, за підтримки AMLA, оцінювати, чи є обґрунтованим намір держав-членів застосовувати вимоги щодо ПВК/ФТ до додаткових секторів. У випадках, коли найкращих інтересів Союзу можна досягти шляхом вжиття заходів на рівні Союзу щодо конкретних секторів, Комісія повинна інформувати державу-члена, яка має намір застосувати вимоги щодо ПВК/ФТ до цих секторів, про свій намір вжити заходів на рівні Союзу замість цього, а держава-член повинна утриматися від вжиття запланованих національних заходів за винятком випадків, коли ці заходи спрямовані на усунення нагальних ризиків.
- (7) Певні категорії зобов'язаних суб'єктів підлягають ліцензуванню або регуляторним вимогам для надання своїх послуг, тоді як для інших категорій операторів доступ до професії є нерегульованим. Незалежно від рамок, що застосовуються до здійснення професії чи діяльності, всі зобов'язані суб'єкти діють як охоронці фінансової системи Союзу і повинні розвивати специфічні навички ПВК/ФТ для виконання цього завдання. Державам-членам слід розглядати можливість забезпечення навчанням осіб, які бажають займатися професійною діяльністю в цих суб'єктах, щоб дати їм можливість виконувати свої обов'язки. Держави-члени могли б розглянути, наприклад, включення курсів з ПВК/ФТ до академічної пропозиції, пов'язаної з цими професіями, або співпрацю з професійними асоціаціями для навчання новачків у цих професіях.
- (8) Якщо зобов'язані суб'єкти не підлягають спеціальним вимогам щодо ліцензування або реєстрації, держави-члени повинні мати системи, які дозволяють наглядовим органам достовірно знати обсяг їхньої наглядової популяції для забезпечення належного нагляду за такими зобов'язаними суб'єктами. Це не означає, що державам-членам необхідно встановлювати специфічні вимоги щодо ПВК/ФТ до реєстрації, якщо це не потрібно для ідентифікації зобов'язаних суб'єктів, як це відбувається, наприклад, коли реєстрація для цілей ПДВ дозволяє ідентифікувати операторів, які провадять діяльність, що підпадає під сферу дії вимог ПВК/ФТ.
- (9) Наглядові органи повинні забезпечити, щоб стосовно пунктів обміну валют, пунктів обміну чеків на готівку, постачальників послуг трастів або компаній, та постачальників послуг у сфері азартних ігор, а також фінансових холдингових компаній зі змішаною діяльністю, особи, які фактично керують діяльністю таких суб'єктів, та бенефіціарні власники таких суб'єктів мали бездоганну репутацію, діяли чесно й добросовісно та володіли знаннями і досвідом, необхідними для виконання своїх функцій. Критерії для визначення того, чи відповідає особа цим вимогам, повинні, як мінімум, відображати необхідність захисту таких суб'єктів від їх неправомірного використання їхніми керівниками або бенефіціарними власниками для злочинних цілей. З метою сприяння спільному підходу до перевірки наглядовими органами того, що керівництво та бенефіціарні власники зобов'язаних суб'єктів відповідають цим вимогам, AMLA має видати настанови щодо критеріїв

оцінки бездоганної репутації, чесності та доброчесності, а також критеріїв оцінки знань і досвіду.

- (10) Для цілей оцінки відповідності осіб, які обіймають керівні посади в зобов'язаних суб'єктах або іншим чином контролюють їх, будь-який обмін інформацією про судимості повинен здійснюватися відповідно до Рамкового рішення Ради 2009/315/ЈНА⁽⁹⁾ та Рішення Ради 2009/316/ЈНА⁽¹⁰⁾. Крім того, наглядові органи повинні мати можливість отримувати доступ до всієї необхідної інформації для перевірки знань і досвіду вищого керівництва, а також їхньої бездоганної репутації, чесності та доброчесності, а також бездоганної репутації, чесності та доброчесності бенефіціарних власників зобов'язаного суб'єкта, включаючи інформацію, доступну з надійних та незалежних джерел.
- (11) Схеми надання інвесторам права на проживання становлять ризики та вразливості, зокрема щодо відмивання грошей, ухилення від обмежувальних заходів Союзу, корупції та ухилення від сплати податків, що в кінцевому підсумку може призвести до певних ризиків для безпеки Союзу. Наприклад, недоліки в роботі певних схем, включаючи відсутність процесів управління ризиками або слабке впровадження цих процесів, можуть створювати можливості для корупції, тоді як слабкі або непослідовно застосовувані перевірки джерел грошей і джерел статків заявників можуть призвести до підвищених ризиків використання таких схем заявниками для злочинних цілей, спрямованих на легалізацію грошей, отриманих незаконним шляхом. З метою недопущення впливу ризиків, що виникають у результаті функціонування таких схем, на фінансову систему Союзу, держави-члени, національне законодавство яких дозволяє надання права на проживання в обмін на будь-які інвестиції, повинні впровадити заходи для зменшення пов'язаних із цим ризиків відмивання грошей, предикатних злочинів та фінансування тероризму. Такі заходи повинні включати належний процес управління ризиками, зокрема ефективний моніторинг його впровадження, перевірки профілю заявників, включаючи отримання інформації про джерела їхніх коштів і походження статків, а також перевірку інформації про заявників на основі даних, що містяться у компетентних органах.
- (12) Комісія має всі можливості для аналізу конкретних транскордонних загроз, які можуть вплинути на внутрішній ринок і які не можуть бути виявлені та ефективно подолані окремими державами-членами. Тому їй слід доручити координацію оцінки ризиків, пов'язаних із транскордонною діяльністю. Залучення відповідних експертів, таких як: Експертна група з питань відмивання грошей та фінансування тероризму та представники підрозділів фінансової розвідки (ПФР), а також, за необхідності, інших органів на рівні Союзу, включаючи AMLA, є важливим для ефективності процесу оцінки ризиків. Національні оцінки ризиків та досвід також є важливим джерелом інформації для цього процесу. Така оцінка транскордонних ризиків Комісією не повинна включати обробку персональних даних. У будь-якому випадку, дані повинні бути повністю анонімізовані. Органи нагляду за захистом даних на рівні Союзу та національні органи нагляду за захистом даних повинні залучатися лише в тому випадку, якщо оцінка ризику відмивання грошей та фінансування тероризму впливає на конфіденційність та захист даних фізичних осіб. Для максимізації синергії між

⁽⁹⁾ Рішення Ради 2009/316/ЈНА від 6 квітня 2009 року про створення Європейської інформаційної системи судимості (ECRIS) на виконання статті 11 Рамкового рішення 2009/315/ЈНА (OJ L 93, 7.4.2009, с. 33).

⁽¹⁰⁾ Рамкове рішення Ради 2009/315/ЈНА від 26 лютого 2009 року про організацію та зміст обміну інформацією, отриманою з кримінальної справи, між державами-членами (OJ L 93, 7.4.2009, с. 23).

оцінкою ризиків на рівні Союзу та національному рівні, Комісія та держави-члени повинні намагатися застосовувати послідовні методології.

- (13) Результати оцінки ризиків на рівні Союзу можуть допомогти компетентним органам та зобов'язаним суб'єктам у виявленні, розумінні, управлінні та зменшенні ризику відмивання грошей та фінансування тероризму, а також ризиків незастосування та ухилення від цільових фінансових санкцій. Тому важливо, щоб результати оцінки ризиків оприлюднювалися.
- (14) Держави-члени залишаються найкраще підготовленими для виявлення, оцінки, розуміння та прийняття рішень щодо зменшення ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, які безпосередньо впливають на них. Тому кожна держава-член повинна вживати відповідних заходів для належного виявлення, оцінки та розуміння своїх ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, а також ризиків незастосування та ухилення від цільових фінансових санкцій, та визначати послідовну національну стратегію для впровадження заходів щодо зменшення цих ризиків. Така національна оцінка ризиків повинна включати опис інституційної структури та процедур режиму ПВК/ФТ держави-члена, а також виділених людських та фінансових ресурсів у тій мірі, в якій ця інформація доступна. Для підтримання постійного розуміння ризиків, держави-члени повинні регулярно оновлювати свої національні оцінки ризиків, а також повинні мати можливість доповнювати її цільовими оновленнями та оцінками ризиків, пов'язаних з конкретними секторами, продуктами чи послугами.
- (15) Юридичні особи та правові утворення можуть слугувати засобом для злочинців, щоб приховати свою діяльність під прикриттям легітимності і тому можуть бути неправомірно використані для відмивання незаконних доходів як всередині країни, так і за її межами. Для зменшення цих ризиків важливо, щоб держави-члени розуміли ризики, пов'язані з юридичними особами та правовими утвореннями, що знаходяться на їхній території, незалежно від того, чи створені там такі особи, чи довірені особи явних трастів або особи, які обіймають еквівалентні посади в подібних правових утвореннях, засновані там або проживають там, або здійснюють управління правовим утворенням з цієї території. У випадку правових утворень, враховуючи право засновника обирати право, яке регулює утворення, також важливо, щоб держави-члени розуміли ризики, пов'язані з правовими утвореннями, які можуть бути створені відповідно до їхнього законодавства, незалежно від того, чи регулюються вони прямо цим законодавством, чи їх створення ґрунтується на свободі договору сторін і визнається національними судами.
- (16) Враховуючи інтегрований характер міжнародної фінансової системи та відкритість економіки Союзу, ризики, пов'язані з юридичними особами та правовими утвореннями, виходять за межі території Союзу. Тому важливо, щоб Союз та його держави-члени розуміли ступінь впливу ризиків, що походять від іноземних юридичних осіб та іноземних правових утворень. Така оцінка ризиків не повинна стосуватися кожної окремої іноземної юридичної особи чи іноземного правового утворення, які мають достатній зв'язок із Союзом, чи то через придбання ними нерухомості або отримання контрактів за процедурою державних закупівель, чи то через операції з зобов'язаними суб'єктами, які дозволяють їм отримати доступ до фінансової системи та економіки Союзу. Проте, оцінка ризиків має надати можливість Союзу та його державам-членам зрозуміти, які типи іноземних юридичних осіб та іноземних правових утворень мають такий доступ до фінансової системи та економіки Союзу, та які типи ризиків пов'язані з цим доступом.

- (17) Результати оцінок ризиків повинні бути своєчасно надані зобов'язаним суб'єктам, щоб дати їм можливість виявляти, розуміти, управляти та зменшувати їх власні ризики. Ці результати можуть надаватися в узагальненому вигляді та бути доступними для громадськості, і не повинні містити конфіденційну інформацію або персональні дані.
- (18) Крім того, для виявлення, розуміння, управління та зменшення ризиків на рівні Союзу ще більшою мірою, держави-члени повинні надавати результати своїх оцінок ризиків одна одній, Комісії та AMLA. Конфіденційна інформація або персональні дані не повинні включатися до цих передач, якщо це не вважається суворо необхідним для виконання завдань у сфері ПВК/ФТ.
- (19) Для ефективного зменшення ризиків, виявлених у національній оцінці ризиків, держави-члени повинні забезпечити вжиття послідовних заходів на національному рівні шляхом призначення органу для координації національного реагування або шляхом створення механізму для цієї мети. Держави-члени повинні забезпечити, щоб призначений орган або створений механізм мав достатні повноваження та ресурси для ефективного виконання цього завдання та забезпечення адекватного реагування на виявлені ризики.
- (20) Щоб мати можливість перевіряти ефективність своїх систем боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму, держави-члени повинні вести та покращувати якість відповідної статистики. З метою підвищення якості та узгодженості статистичних даних, зібраних на рівні Союзу, Комісія та AMLA повинні відстежувати ситуацію в Союзі щодо боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму та публікувати регулярні огляди.
- (21) FATF розробила стандарти для юрисдикцій щодо виявлення та оцінки ризиків потенційного незастосування або ухилення від цільових фінансових санкцій, пов'язаних з фінансуванням розповсюдження зброї масового знищення, та вжиття заходів для зменшення цих ризиків. Ці нові стандарти, запроваджені FATF, не замінюють і не підривають існуючі суворі вимоги до країн щодо застосування цільових фінансових санкцій на виконання відповідних резолюцій Ради Безпеки ООН, що стосуються запобігання, припинення та протидії розповсюдженню зброї масового знищення та його фінансуванню. Ці існуючі зобов'язання, впроваджені на рівні Союзу Рішеннями Ради 2010/413/CFSP ⁽¹¹⁾ та (CFSP) 2016/849 ⁽¹²⁾, а також Регламентами Ради (ЄС) № 267/2012 ⁽¹³⁾ та (ЄС) 2017/1509 ⁽¹⁴⁾, залишаються обов'язковими для всіх фізичних та юридичних осіб у межах Союзу. З огляду на конкретні ризики незастосування та ухилення від цільових фінансових санкцій, на які наражається Союз, доцільно розширити оцінку ризиків, щоб охопити всі цільові фінансові санкції, прийняті на рівні Союзу. Ризик-орієнтований характер заходів ПВК/ФТ, пов'язаних із цільовими фінансовими санкціями, не скасовує заснованого на правилах зобов'язання, що покладається на усіх фізичних або юридичних осіб у

⁽¹¹⁾ Рішення Ради 2010/413/CFSP від 26 липня 2010 року щодо обмежувальних заходів проти Ірану та скасування Спільної позиції 2007/140/CFSP (OJ L 195, 27.7.2010, с. 39).

⁽¹²⁾ Рішення Ради (CFSP) 2016/849 від 27 травня 2016 року щодо обмежувальних заходів проти Корейської Народно-Демократичної Республіки та скасування Рішення 2013/183/CFSP (OJ L 141, 28.5.2016, с. 79).

⁽¹³⁾ Регламент Ради (ЄУ) № 267/2012 від 23 березня 2012 року щодо обмежувальних заходів проти Ірану та скасування Регламенту (ЄУ) № 961/2010 (OJ L 88, 24.3.2012, с. 1).

⁽¹⁴⁾ Регламент Ради (ЄУ) 2017/1509 від 30 серпня 2017 року щодо обмежувальних заходів проти Корейської Народно-Демократичної Республіки та скасування Регламенту (ЄС) № 329/2007 (OJ L 224, 31.8.2017, с. 1).

Союзи, заморожувати та не надавати кошти чи інші активи включеним до списку особам або суб'єктам.

- (22) З метою відображення змін на міжнародному рівні, зокрема переглянутих рекомендацій FATF, та забезпечення всеохоплюючої системи для застосування цільових фінансових санкцій, цією Директивою повинні бути запроваджені вимоги щодо виявлення, розуміння, управління та зменшення ризиків незастосування або ухилення від цільових фінансових санкцій на рівні Союзу та на рівні держав-членів.
- (23) Центральні реєстри інформації про бенефіціарну власність ("центральні реєстри") є вирішальними у боротьбі з неправомірним використанням юридичних осіб та правових утворень. Тому держави-члени повинні забезпечити, щоб інформація про бенефіціарну власність юридичних осіб та правових утворень, інформація про номінальні угоди та інформація про іноземні юридичні особи та іноземні правові утворення зберігалася в центральному реєстрі. Для забезпечення легкого доступу до цих центральних реєстрів та наявності в них даних високої якості слід запровадити послідовні правила щодо збору та зберігання цієї інформації реєстрами. Інформація, що зберігається в центральних реєстрах, повинна бути доступною у зручному для використання та машинозчитуваному форматі.
- (24) З метою підвищення прозорості для боротьби з неправомірним використанням юридичних осіб, держави-члени повинні забезпечити, щоб інформація про бенефіціарну власність реєструвалася в центральному реєстрі, розташованому поза межами юридичної особи, у повній відповідності до права Союзу. Держави-члени повинні використовувати для цієї мети центральну базу даних, яка збирає інформацію про бенефіціарну власність, або бізнес-реєстр, або інший центральний реєстр. Держави-члени можуть вирішити, що зобов'язані суб'єкти відповідають за надання певної інформації до центрального реєстру. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у всіх випадках ця інформація була доступною для компетентних органів та надавалася зобов'язаним суб'єктам при застосуванні ними заходів належної перевірки клієнта.
- (25) Інформація про бенефіціарну власність явних трастів та подібних правових утворень повинна реєструватися там, де засновані або де проживають довірені особи та особи, які обіймають еквівалентні посади в подібних правових утвореннях, або де здійснюється управління правовим утворенням. Для забезпечення ефективного моніторингу та реєстрації інформації про бенефіціарну власність явних трастів та подібних правових утворень, також необхідна співпраця між державами-членами. Взаємозв'язок реєстрів бенефіціарної власності явних трастів та подібних правових утворень держав-членів повинен зробити цю інформацію доступною, а також забезпечити уникнення множинної реєстрації одних і тих самих явних трастів та подібних правових утворень у межах Союзу.
- (26) Своєчасний доступ до інформації про бенефіціарну власність повинен бути забезпечений таким чином, щоб уникнути будь-якого ризику викриття юридичної особи, довіреної особи або особи на еквівалентній посаді.
- (27) Точність даних, внесених до центральних реєстрів, є фундаментальною для всіх відповідних органів та інших осіб, які мають доступ до цих даних, а також для прийняття обґрунтованих, законних рішень на основі цих даних. Тому держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри,

протягом розумного часу після подання інформації про бенефіціарних власників і надалі регулярно перевіряли, що подана інформація є належною, точною та актуальною. Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, мали можливість запитувати будь-яку інформацію, необхідну для перевірки інформації про бенефіціарну власність та інформацію про номінанта, а також ситуації, коли кінцевий бенефіціарний власник відсутній або коли бенефіціарну власність неможливо визначити. У таких ситуаціях інформація, надана до центрального реєстру, повинна супроводжуватися обґрунтуванням, включаючи всі відповідні підтверджуючі документи, щоб дозволити реєстру встановити, чи це дійсно так. Держави-члени також повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, мали у своєму розпорядженні належні інструменти для проведення перевірок, включаючи автоматизовані перевірки, у спосіб, що захищає основоположні права та уникає дискримінаційних результатів.

- (28) Важливо, щоб держави-члени наділили суб'єктів, відповідальних за центральні реєстри, достатніми повноваженнями та ресурсами для перевірки бенефіціарної власності та достовірності наданої їм інформації, а також для надання повідомлень про будь-які підозри своїм ПФР. Такі повноваження повинні включати право проводити перевірки в службових приміщеннях юридичних осіб та зобов'язаних суб'єктів, які діють як довірені особи явних трастів або особи, які обіймають еквівалентні посади в подібних правових утвореннях, незалежно від того, чи проводяться вони суб'єктами, відповідальними за центральні реєстри, чи іншими органами від їх імені. Держави-члени повинні забезпечити застосування належних запобіжних заходів, якщо довірені особи або особи, які займають еквівалентну посаду в подібному правовому утворенні, є фахівцями в галузі права, або якщо їхні службові приміщення або зареєстрований офіс збігаються з їхнім приватним місцем проживання. Такі повноваження повинні поширюватися на представників іноземних юридичних осіб та іноземних правових утворень в Союзі, якщо такі юридичні особи та правові утворення мають зареєстровані офіси або представників в Союзі.
- (29) Якщо під час перевірки інформації про бенефіціарну власність, суб'єкт, відповідальний за центральний реєстр, дійде висновку, що в цій інформації є невідповідності або помилки, або якщо ця інформація з інших причин не відповідає вимогам, такий суб'єкт повинен мати можливість вилучити або призупинити дію свідоцтва про реєстрацію в центральному реєстрі, доки не будуть виправлені помилки.
- (30) Суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, повинні виконувати свої функції без неправомірного впливу, включаючи будь-який неправомірний політичний або галузевий вплив щодо перевірки інформації, застосування заходів або санкцій та надання доступу особам із законним інтересом. З цією метою, суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, повинні мати політики для запобігання та управління конфліктами інтересів.
- (31) Суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, мають можливість швидко та ефективно виявляти фізичних осіб, які в кінцевому підсумку володіють або контролюють юридичних осіб та правових утворень, включаючи фізичних осіб, визначених у зв'язку із застосуванням цільових фінансових санкцій. Своєчасне виявлення структур власності та контролю сприяє покращенню розуміння впливу ризиків невиконання та ухилення від цільових фінансових санкцій, а також застосуванню заходів щодо зменшення таких ризиків. У зв'язку з цим важливо встановити вимогу, щоб суб'єкти, відповідальні за ведення центральних реєстрів,

здійснювали перевірку наявної в них інформації про бенефіціарну власність на предмет відповідності особам, щодо яких застосовано цільові фінансові санкції, як безпосередньо після запровадження таких санкцій, так і на регулярній основі надалі. Зазначення в центральних реєстрах того, що юридичні особи або правові утворення пов'язані з особами або суб'єктами, які підпадають під цільові фінансові санкції, повинно сприяти діяльності компетентних органів та органів, відповідальних за впровадження обмежувальних заходів Союзу.

- (32) Повідомлення про розбіжності між інформацією про бенефіціарну власність, що міститься в центральних реєстрах, та інформацією про бенефіціарну власність, доступною зобов'язаним суб'єктам та, де це застосовно, компетентним органам, є ефективним механізмом перевірки точності інформації. Про будь-яку виявлену розбіжність слід негайно повідомляти і вирішувати її відповідно до вимог захисту даних.
- (33) Якщо повідомлення про розбіжності з боку ПФР та інших компетентних органів може поставити під загрозу аналіз підозрілої операції або кримінальне розслідування, що триває, ПФР або інші компетентні органи повинні відкласти повідомлення про розбіжність до моменту, коли причини неповідомлення перестануть існувати. Крім того, ПФР та інші компетентні органи не повинні повідомляти про будь-яку розбіжність, коли це суперечить будь-якому положенню національного законодавства про конфіденційність або є злочином розголошення інформації.
- (34) Для забезпечення рівних умов у застосуванні поняття бенефіціарного власника важливо, щоб у всьому Союзі існували єдині канали та засоби звітності для юридичних осіб та довірених осіб явних трастів або осіб, які обіймають еквівалентну посаду в подібних правових утвореннях. З цією метою формат подання інформації про бенефіціарну власність до відповідних центральних реєстрів повинен бути єдиним та забезпечувати гарантії прозорості та правової визначеності.
- (35) Для забезпечення рівних умов між різними типами правових форм, від довірених осіб також вимагається отримувати та зберігати інформацію про бенефіціарну власність і передавати цю інформацію до центрального реєстру або центральної бази даних.
- (36) Важливо, щоб інформація про бенефіціарну власність залишалася доступною через центральні реєстри та через систему взаємозв'язку центральних реєстрів мінімум протягом 5 років після розпуску юридичної особи або припинення існування правового утворення. Держави-члени повинні мати можливість передбачати законом додаткові підстави для обробки інформації про бенефіціарну власність для цілей, відмінних від ПВК/ФТ, якщо така обробка відповідає цілі суспільного інтересу та становить необхідний і пропорційний захід у демократичному суспільстві для досягнення законної мети.
- (37) ПФР, інші компетентні органи та саморегульвні органи повинні мати негайний, повний, прямий та безкоштовний доступ до інформації про бенефіціарну власність для цілей запобігання, виявлення, розслідування та переслідування відмивання грошей, предикатних злочинів або фінансування тероризму. Зобов'язані суб'єкти також повинні мати доступ до центральних реєстрів при проведенні належної перевірки клієнта. Держави-члени можуть прийняти рішення про надання доступу зобов'язаним суб'єктам за умови сплати збору. Однак ці збори повинні бути суворо

обмежені тими витратами, необхідними для покриття витрат на забезпечення якості інформації, що міститься в цих реєстрах, і на надання доступу до неї, і не повинні перешкоджати ефективному доступу до інформації про бенефіціарну власність.

- (38) Прямий, своєчасний та повний доступ національних державних органів до інформації про кінцеву бенефіціарну власність також є вирішальним для забезпечення належного впровадження обмежувальних заходів Союзу, для запобігання ризику незастосування та ухилення від обмежувальних заходів Союзу, а також для розслідування порушень цих заходів. З цих причин органи, компетентні для впровадження таких обмежувальних заходів, визначені відповідними Регламентами Ради, прийнятими на основі статті 215 Договору про функціонування Європейського Союзу (TFEU), повинні мати прямий та негайний доступ до інформації, що міститься у взаємопов'язаних центральних реєстрах.
- (39) Органи, офіси та агентства Союзу, які відіграють роль у системі ПВК/ФТ Союзу, повинні мати можливість отримувати доступ до інформації про бенефіціарну власність при виконанні своїх обов'язків. Це стосується Європейської прокуратури (EPPO), а також Європейського управління з питань запобігання шахрайству (OLAF) при проведенні його розслідувань, а також Європолу та Євроюсту при підтримці розслідувань національних органів. AMLA, як наглядовому органу, має бути наданий доступ до інформації про бенефіціарну власність при здійсненні наглядової діяльності. Для забезпечення ефективної підтримки діяльності ПФР з боку AMLA, вона також повинна мати можливість доступу до інформації про бенефіціарну власність у контексті спільних аналізів.
- (40) З метою обмеження втручання у право на повагу до приватного життя та захист персональних даних, доступ громадськості до інформації про бенефіціарних власників, що міститься в центральних реєстрах, повинен бути обумовлений демонстрацією законного інтересу. Різні підходи держав-членів щодо перевірки наявності такого законного інтересу можуть перешкоджати гармонізованому впровадженню законодавчої бази у сфері ПВК/ФТ та превентивній меті, для якої дозволяється такий доступ членам громадськості. Тому необхідно розробити рамки для визнання та перевірки законного інтересу на рівні Союзу, з повним дотриманням Статуту основних прав Європейського Союзу («Статут»). За наявності законного інтересу громадськість повинна мати можливість доступу до інформації про бенефіціарну власність юридичних осіб та правових утворень. Законний інтерес повинен презюмуватися для певних категорій громадськості. Доступ на підставі законного інтересу не повинен залежати від правового статусу або форми особи, яка запитує доступ.
- (41) Неурядові організації, науковці та журналісти-розслідувачі сприяють досягненню цілей Союзу в боротьбі з відмиванням грошей, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму. Тому слід вважати, що вони мають законний інтерес у доступі до інформації про бенефіціарну власність, яка має життєво важливе значення для виконання ними своїх функцій та здійснення належного громадського контролю. Можливість доступу до центральних реєстрів не повинна залежати від засобу чи платформи, через які вони здійснюють свою діяльність, або від попереднього досвіду в цій сфері. Щоб дозволити таким категоріям ефективно здійснювати свою діяльність та уникати ризиків переслідування, вони повинні мати можливість доступу до інформації про юридичних осіб та правові утворення без демонстрації зв'язку з цими суб'єктами чи утвореннями. Як передбачено правилами Союзу щодо захисту даних, будь-який доступ бенефіціарних власників до інформації про обробку їхніх

персональних даних не повинен негативно впливати на права та свободи інших осіб, включаючи право на безпеку особи. Розкриття бенефіціарному власнику інформації про те, що особи, які діють в інтересах журналістики або організацій громадянського суспільства, ознайомилися з їхніми персональними даними, може поставити під загрозу безпеку журналістів та членів організацій громадянського суспільства, які проводять розслідування потенційної злочинної діяльності. Тому, щоб узгодити право на захист персональних даних із свободою інформації та вираженням поглядів для журналістів відповідно до статті 85 Регламенту (ЄС) 2016/679 Європейського Парламенту та Ради ⁽¹⁵⁾ та забезпечити роль організацій громадянського суспільства у запобіганні, розслідуванні та виявленні відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму відповідно до статті 23(1), пункту (d) цього Регламенту, суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, не повинні ділитися з бенефіціарними власниками інформацією про обробку їхніх даних цими категоріями громадськості, а лише фактом того, що особи, які діють в інтересах журналістики або організацій громадянського суспільства, ознайомилися з їхніми даними.

- (42) Цілісність ділових операцій має вирішальне значення для належного функціонування внутрішнього ринку та фінансової системи Союзу. З цією метою важливо, щоб особи, які бажають вести бізнес з юридичними особами або правовими утвореннями в Союзі, мали можливість доступу до інформації про бенефіціарних власників цих суб'єктів або утворень для перевірки того, що їхні потенційні ділові партнери не залучені до відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму. Існує багато свідчень того, що злочинці приховують свою особу за корпоративними структурами, і надання можливості тим, хто може укласти угоди з юридичною особою або правовим утворенням, дізнаватися про особу бенефіціарних власників, сприяє боротьбі з неправомірним використанням юридичних осіб або правових утворень у злочинних цілях. Операція не обмежується торговельною діяльністю або наданням чи купівлею продуктів або послуг, але може також включати ситуації, коли особа може інвестувати кошти, як визначено в статті 4, пункті (25) Директиви (ЄС) 2015/2366 Європейського Парламенту та Ради ⁽¹⁶⁾, або криптоактиви в юридичну особу чи правове утворення, або придбати юридичну особу. Тому вимога щодо законного інтересу для доступу до інформації про бенефіціарну власність не повинна вважатися виконаною лише особами, які здійснюють економічну або комерційну діяльність.
- (43) Враховуючи транскордонний характер відмивання грошей, його предикатних злочинів та фінансування тероризму, слід визнати, що органи третіх країн мають законний інтерес у доступі до інформації про бенефіціарну власність юридичних осіб та правових утворень Союзу, якщо такий доступ є необхідним для цих органів у контексті конкретних розслідувань або аналізу для виконання своїх завдань щодо ПВК/ФТ. Аналогічно, суб'єкти, які підпадають під вимоги ПВК/ФТ у третіх країнах, повинні мати можливість доступу до інформації про бенефіціарну власність у центральних реєстрах Союзу, коли від них вимагається вживати заходів належної перевірки клієнтів відповідно до вимог ПВК/ФТ у цих країнах щодо юридичних осіб та правових утворень, заснованих у Союзі. Будь-який доступ до інформації, що міститься в центральних реєстрах, повинен відповідати законодавству Союзу про

⁽¹⁵⁾ Регламент (ЄС) 2016/679 Європейського Парламенту та Ради від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб щодо обробки персональних даних та про вільний рух таких даних, що скасовує Директиву 95/46/ЄС (Загальний регламент про захист даних) (OJ L 119, 4.5.2016, с. 1).

⁽¹⁶⁾ Директива (ЄС) 2015/2366 Європейського Парламенту та Ради від 25 листопада 2015 року про платіжні послуги на внутрішньому ринку, що вносить зміни до Директив 2002/65/ЄС, 2009/110/ЄС та 2013/36/ЄС і Регламенту (ЄС) № 1093/2010, та скасовує Директиву 2007/64/ЄС (OJ L 337, 23.12.2015, с. 35).

захист персональних даних, зокрема Главі V Регламенту (ЄС) 2016/679. З цією метою, центральні реєстри також повинні розглядати, чи можуть запити від осіб, заснованих за межами Союзу, підпадати під умови, за яких може бути використано відступ відповідно до статті 49 цього Регламенту. Усталеною практикою Суду Європейського Союзу («Суд») є те, що боротьба з відмиванням грошей, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму є метою загального суспільного інтересу, і що цілі громадської безпеки пов'язані з нею. Для збереження цілісності розслідувань та аналізів ПФР третіх країн та правоохоронних і судових органів, центральні реєстри повинні утримуватися від розкриття бенефіціарним власникам будь-якої обробки їхніх персональних даних цими органами, оскільки таке розкриття може негативно вплинути на розслідування та аналізи цих органів. Однак, для збереження прав суб'єктів даних, центральні реєстри повинні утримуватися від розкриття цієї інформації лише до того моменту, коли таке розкриття більше не загрожуватиме розслідуванню або аналізу. Цей термін повинен бути встановлений на максимальний період у 5 років і може бути продовжений лише на підставі обґрунтованого запиту органу третьої країни.

- (44) Для забезпечення достатньо гнучкого режиму доступу, здатного адаптуватися до нових обставин, що виникають, держави-члени повинні мати можливість надавати доступ до інформації про бенефіціарну власність у кожному конкретному випадку будь-якій особі, яка може продемонструвати законний інтерес, пов'язаний із запобіганням та боротьбою з відмиванням грошей, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму. Держави-члени повинні збирати інформацію про випадки законного інтересу, що виходять за межі категорій, визначених у цій Директиві, та повідомляти про них Комісії.
- (45) Злочинці можуть неправомірно використовувати юридичні особи в будь-який момент. Однак певні фази життєвого циклу юридичних осіб пов'язані з вищими ризиками, наприклад, на етапі створення компанії або коли відбуваються зміни в структурі компанії, такі як перетворення, злиття чи поділ, які дозволяють злочинцям отримати контроль над юридичною особою. Система Союзу передбачає нагляд з боку державних органів за цими фазами існування юридичної особи відповідно до Директиви (ЄС) 2017/1132 Європейського Парламенту та Ради ⁽¹⁷⁾. З метою забезпечення того, що ці державні органи можуть виконувати свої функції ефективно та сприяти запобіганню неправомірному використанню юридичних осіб для злочинних цілей, вони повинні мати доступ до інформації, що міститься у взаємопов'язаних центральних реєстрах.
- (46) З метою забезпечення законності та правильності витрат, включених до рахунків, поданих Комісії в рамках програм фінансування Союзу, органи програм повинні збирати та зберігати у своїх системах управління та контролю інформацію про бенефіціарних власників отримувачів фінансування Союзу. Тому необхідно забезпечити, щоб органи програм у державах-членах мали доступ до інформації про бенефіціарну власність, що міститься у взаємопов'язаних центральних реєстрах, для виконання своїх обов'язків щодо запобігання, виявлення, виправлення та повідомлення про порушення, включаючи шахрайство, відповідно до Регламенту (ЄС) 2021/1060 Європейського Парламенту та Ради ⁽¹⁸⁾.

⁽¹⁷⁾ Директива (ЄС) 2017/1132 Європейського Парламенту та Ради від 14 червня 2017 року щодо деяких аспектів корпоративного права (OJ L 169, 30.6.2017, с. 46).

⁽¹⁸⁾ Регламент (ЄС) 2021/1060 Європейського Парламенту та Ради від 24 червня 2021 року, що встановлює загальні положення про Європейський фонд регіонального розвитку, Європейський соціальний фонд плюс, Фонд

- (47) З метою захисту фінансових інтересів Союзу, органи держав-членів, що впроваджують Механізм відновлення та стійкості відповідно до Регламенту (ЄС) 2021/241 Європейського Парламенту та Ради (¹⁹), повинні мати доступ до взаємопов'язаних центральних реєстрів для збору інформації про бенефіціарну власність отримувача грошей Союзу або підрядника, що вимагається згідно з цим Регламентом.
- (48) Корупція в публічних закупівлях шкодить суспільним інтересам, підриває суспільну довіру та негативно впливає на життя громадян. Враховуючи вразливість процедур публічних закупівель до корупції, шахрайства та інших предикатних злочинів, національні органи з повноваженнями у процедурах публічних закупівель повинні мати можливість консультиватися з центральними реєстрами для встановлення особи фізичних осіб, які є кінцевими власниками або контролюють учасників торгів, та виявляти випадки, коли існує ризик, що злочинці можуть бути залучені до процедури закупівель. Своєчасний доступ до інформації, що міститься в центральному реєстрі, має вирішальне значення для забезпечення ефективного виконання державними органами, що здійснюють процедури публічних закупівель, своїх функцій, включаючи виявлення випадків корупції в цих процедурах. Поняття державних органів щодо процедур закупівель повинно охоплювати концепцію замовників у правових актах Союзу, що стосуються процедур публічних закупівель товарів та послуг або концесій, а також будь-який державний орган, призначений державами-членами для перевірки законності процедур публічних закупівель, який не є компетентним органом для цілей ПВК/ФТ.
- (49) Продукти, такі як перевірка клієнтів, що пропонуються сторонніми постачальниками, підтримують зобов'язаних суб'єктів у виконанні належної перевірки клієнтів. Такі продукти надають їм цілісне уявлення про клієнта, що дозволяє їм приймати обґрунтовані рішення щодо їх класифікації ризиків, заходів зменшення ризиків та можливих підозр щодо діяльності клієнтів. Ці продукти також сприяють роботі компетентних органів в аналізі підозрілих операцій та розслідуваннях потенційних випадків відмивання грошей, його предикатних злочинів та фінансування тероризму, доповнюючи інформацію про бенефіціарну власність іншими технічними рішеннями, які дозволяють компетентним органам мати ширше уявлення про складні злочинні схеми, включаючи локалізацію злочинців. Тому вони відіграють вирішальну роль у відстеженні дедалі складніших і швидших рухів, що характеризують схеми відмивання грошей. З огляду на їх усталену функцію в інфраструктурі комплаєнсу, виправдано вважати, що постачальники, які пропонують ці продукти, мають законний інтерес у доступі до інформації, що міститься в центральних реєстрах, за умови, що дані, отримані з реєстру, пропонуються лише зобов'язаним суб'єктам та компетентним органам в Союзі для виконання завдань, пов'язаних із запобіганням та боротьбою з відмиванням грошей, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму.
- (50) Щоб уникнути різних підходів до впровадження концепції законного інтересу для цілей доступу до інформації про бенефіціарну власність, процедури визнання такого законного інтересу повинні бути гармонізовані. Це повинно включати спільні

згуртування, Фонд справедливого переходу та Європейський фонд морського господарства, рибальства та аквакультури, а також фінансові правила для них та для Фонду притулку, міграції та інтеграції, Фонду внутрішньої безпеки та Інструменту фінансової підтримки управління кордонами та візової політики (OJ L 231, 30.6.2021, с. 159).

(¹⁹) Регламент (EU) 2021/241 Європейського Парламенту та Ради від 12 лютого 2021 року про створення Механізму відновлення та стійкості (OJ L 57, 18.2.2021, с. 17).

шаблони для подання заявки та визнання законного інтересу, що сприятиме взаємному визнанню центральними реєстрами по всьому Союзу. З цією метою, Комісії повинні бути надані імплементаційні повноваження для встановлення гармонізованих шаблонів та процедур.

- (51) Щоб забезпечити, що процеси надання доступу тим, хто має попередньо перевірений законний інтерес, не є надмірно обтяжливими, доступ може бути поновлений на основі спрощених процедур, через які суб'єкт, відповідальний за центральний реєстр, забезпечує, що інформація, раніше отримана для цілей перевірки, є правильною та актуальною, та оновлюється за необхідності.
- (52) Крім того, з метою забезпечення пропорційного та збалансованого підходу та гарантування прав на приватне життя та захист персональних даних, держави-члени повинні передбачити винятки щодо розкриття персональної інформації про бенефіціарного власника через центральні реєстри та доступу до такої інформації у виняткових випадках, коли ця інформація наражала б бенефіціарного власника на непропорційний ризик шахрайства, викрадення, шантажу, вимагання, переслідування, насильства або залякування. Також повинна бути можливість для держав-членів вимагати онлайн-реєстрацію для ідентифікації будь-якої особи, яка запитує інформацію з центрального реєстру, а також сплату збору за доступ до інформації в реєстрі особами із законним інтересом. Однак, ці збори повинні бути строго обмежені тим, що необхідно для покриття витрат на забезпечення якості інформації, що міститься в центральних реєстрах, та надання доступу до інформації, і не повинні перешкоджати ефективному доступу до інформації про бенефіціарну власність.
- (53) Ідентифікація заявників необхідна для забезпечення того, щоб лише особи із законним інтересом могли отримати доступ до інформації про бенефіціарну власність. Однак, процес ідентифікації повинен здійснюватися таким чином, щоб не призводити до дискримінації, в тому числі на основі країни проживання або громадянства заявників. З цією метою, держави-члени повинні забезпечити достатні механізми ідентифікації, включаючи, але не обмежуючись, схемами електронної ідентифікації, про які повідомлено відповідно до Регламенту (ЄС) № 910/2014 Європейського Парламенту та Ради ⁽²⁰⁾, та відповідними кваліфікованими довірчими послугами, щоб надати особам із законним інтересом ефективний доступ до інформації про бенефіціарну власність.
- (54) Директива (ЄС) 2018/843 досягла взаємозв'язку центральних реєстрів держав-членів, що містять інформацію про бенефіціарну власність, через Європейську центральну платформу, створену Директивою (ЄС) 2017/1132. Взаємозв'язок виявився важливим для ефективного транскордонного доступу до інформації про бенефіціарну власність компетентними органами, зобов'язаними суб'єктами та особами із законним інтересом. Для впровадження оновлених регуляторних вимог до транспозиції цієї Директиви буде потрібен подальший розвиток. Тому робота над взаємозв'язком повинна тривати із залученням держав-членів щодо функціонування всієї системи, що має забезпечуватися шляхом регулярного діалогу між Комісією та

⁽²⁰⁾ Регламент (ЄС) № 910/2014 Європейського Парламенту та Ради від 23 липня 2014 року про електронну ідентифікацію та довірчі послуги для електронних транзакцій на внутрішньому ринку, що скасовує Директиву 1999/93/ЄС (OJ L 257, 28.8.2014, с. 73).

представниками держав-членів з питань, що стосуються роботи системи та її подальшого розвитку.

- (55) Через взаємозв'язок центральних реєстрів як національний, так і транскордонний доступ до інформації про бенефіціарну власність правових утворень, що міститься в кожному центральному реєстрі держави-члена, повинен надаватися на основі визначення законного інтересу, на підставі рішення, прийнятого суб'єктом, відповідальним за відповідний центральний реєстр. Щоб забезпечити можливість перегляду рішень про обмеження доступу до інформації про бенефіціарну власність, повинні бути встановлені механізми оскарження таких рішень. З метою забезпечення послідовної та ефективної реєстрації та обміну інформацією, держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкт, відповідальний за центральний реєстр у їхній державі-члені, співпрацював зі своїми партнерами в інших державах-членах, включаючи обмін інформацією щодо трастів та подібних правових утворень, що регулюються законодавством однієї держави-члена та адмініструються в іншій державі-члені або якщо довірена особа створена чи проживає в іншій державі-члені.
- (56) Регламент (ЄС) 2016/679 застосовується до обробки персональних даних для цілей цієї Директиви. Фізичні особи, чиї персональні дані зберігаються в центральних реєстрах як бенефіціарних власників, повинні бути поінформовані про застосовні правила захисту даних. Крім того, повинні бути доступними лише актуальні персональні дані, що відповідають фактичним бенефіціарним власникам, а бенефіціарні власники повинні бути поінформовані про свої права відповідно до правової системи Союзу щодо захисту даних та про процедури, що застосовуються для реалізації цих прав.
- (57) Затримка в отриманні інформації ПФР та іншими компетентними органами щодо особи власників банківських рахунків та платіжних рахунків, рахунків у цінних паперах, рахунків у криптоактивах та сейфових скриньок перешкоджає виявленню переказів грошей, пов'язаних з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму. Тому необхідно створити централізовані автоматизовані механізми, такі як реєстр або система пошуку даних, у всіх державах-членах як ефективний засіб для своєчасного доступу до інформації про особу власників банківських рахунків та платіжних рахунків, рахунків у цінних паперах, рахунків у криптоактивах та сейфових скриньок, їхніх довірених осіб та їхніх бенефіціарних власників. Така інформація повинна включати історичну інформацію про власників закритих рахунків, банківські рахунки та платіжні рахунки, включаючи віртуальні IBAN, рахунки у цінних паперах, рахунки у криптоактивах та сейфові скриньки. При застосуванні положень про доступ доцільно використовувати вже існуючі механізми за умови, що національні ПФР можуть отримати доступ до даних, яких вони запитують, негайно та у повному обсязі. Держави-члени повинні розглянути можливість наповнення таких механізмів іншою інформацією, яка вважається необхідною та пропорційною для досягнення більш ефективного зменшення ризиків, пов'язаних з відмиванням грошей, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму. Повна конфіденційність повинна бути забезпечена щодо таких запитів та запитів на пов'язану інформацію з боку ПФР, AMLA в контексті спільних аналізів та наглядових органів.
- (58) Віртуальні IBAN - це віртуальні номери, що видаються кредитними установами та фінансовими установами, які дозволяють перенаправляти платежі на фізичні банківські рахунки або платіжні рахунки. Хоча віртуальні IBAN можуть використовуватися бізнесом для законних цілей, наприклад, для спрощення процесу збору та відправки платежів через кордони, вони також пов'язані з підвищеними

ризиками відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму, оскільки вони можуть використовуватися для приховування особи власника рахунку, що ускладнює для ПФР відстеження руху грошей, визначення місцезнаходження рахунку та вжиття необхідних заходів, включаючи призупинення або моніторинг рахунку. Для зменшення цих ризиків та полегшення відстеження та виявлення незаконних потоків з боку ПФР, централізовані автоматизовані механізми повинні включати інформацію про віртуальні IBAN, пов'язані з банківським рахунком або платіжним рахунком.

- (59) З метою дотримання права на приватність і захист персональних даних, мінімальні необхідні дані для проведення розслідувань у сфері ПВК/ФТ повинні зберігатися в централізованих автоматизованих механізмах для банківських рахунків або платіжних рахунків, рахунків у цінних паперах та рахунків у криптоактивах. Держави-члени повинні мати можливість визначати, які додаткові дані корисно та пропорційно збирати. При транспонуванні положень, що стосуються цих механізмів, держави-члени повинні встановити строки зберігання, еквівалентні періоду зберігання документації та інформації, отриманої в рамках застосування заходів належної перевірки клієнта. Держави-члени повинні мати можливість у виняткових випадках продовжити строк зберігання за наявності поважних причин. Додатковий строк зберігання не повинен перевищувати додаткових 5 років. Цей період не повинен порушувати національне законодавство, що встановлює інші вимоги щодо зберігання даних, які дозволяють приймати рішення в кожному конкретному випадку для сприяння кримінальним або адміністративним провадженням. Доступ до цих механізмів повинен надаватися в межах необхідності виконання службових обов'язків.
- (60) Через взаємозв'язок централізованих автоматизованих механізмів держав-членів, національні ПФР змогли б швидко отримувати транскордонну інформацію про особу власників банківських рахунків та платіжних рахунків, рахунків в цінних паперах, рахунках в криптоактивах та сейфових скриньок в інших державах-членах, що посилює їхню здатність ефективно проводити фінансовий аналіз та співпрацювати зі своїми партнерами з інших держав-членів. Прямий транскордонний доступ до інформації про банківські рахунки та платіжні рахунки, рахунки в цінних паперах, рахунки в криптоактивах та сейфові скриньки дозволив би ПФР проводити фінансовий аналіз у достатньо короткі терміни для відстеження грошей, що проходять через різні рахунки, включаючи використання віртуальних IBAN, виявляти потенційні випадки відмивання грошей та фінансування тероризму та гарантувати швидкі правоохоронні дії. AMLA також повинна мати прямий доступ до взаємопов'язаних централізованих автоматизованих механізмів для надання оперативної підтримки ПФР в рамках спільних аналітичних заходів. Держави-члени повинні забезпечити, щоб прямий доступ до взаємопов'язаних централізованих автоматизованих механізмів був поширений на наглядові органи для забезпечення ефективного виконання ними своїх завдань.
- (61) З метою дотримання права на захист персональних даних та права на приватність, а також для обмеження впливу транскордонного доступу до інформації, що міститься в національних централізованих автоматизованих механізмах, обсяг інформації, доступної через систему взаємозв'язку реєстрів банківських рахунків ('BARIS'), буде обмежений до мінімально необхідного відповідно до принципу мінімізації даних для ідентифікації будь-яких фізичних або юридичних осіб, які володіють або контролюють банківські рахунки або платіжні рахунки, рахунки в цінних паперах, рахунки в криптоактивах та сейфові скриньки. ПФР та AMLA, а також наглядові органи, повинні отримати негайний та повний доступ до BARIS. Держави-члени

повинні забезпечити, щоб персонал ПФР дотримувався високих професійних стандартів конфіденційності та захисту даних, мав високу добросовісність та відповідну кваліфікацію. Крім того, держави-члени повинні впровадити технічні та організаційні заходи, які гарантуватимуть безпеку даних відповідно до високих технологічних стандартів.

- (62) Взаємозв'язок централізованих автоматизованих механізмів держав-членів (центральної реєстрів або центральної електронних систем пошуку даних), що містять інформацію про банківські рахунки та платіжні рахунки, рахунки в цінних паперах, рахунки в криптоактивах та сейфові скриньки через BARIS, потребує координації національних систем, що мають різні технічні характеристики. Для цієї мети повинні бути розроблені технічні заходи та специфікації з урахуванням відмінностей між національними централізованими автоматизованими механізмами.
- (63) Нерухомість є привабливим товаром для злочинців для відмивання доходів від їхньої незаконної діяльності, оскільки це дозволяє приховати справжнє джерело грошей та особу бенефіціарного власника. Належна та своєчасна ідентифікація нерухомості, а також фізичних осіб, юридичних осіб та правових утворень, що володіють нерухомістю, ПФР та іншими компетентними органами є важливою як для виявлення схем відмивання грошей, так і для заморожування та конфіскації активів, а також для адміністративних заходів заморожування, що впроваджують цільові фінансові санкції. Тому важливо, щоб держави-члени надавали ПФР та іншим компетентним органам негайний та прямий доступ до інформації, яка дозволяє належне проведення аналізів та розслідувань потенційних кримінальних справ, пов'язаних з нерухомістю. Для полегшення ефективного доступу, ця інформація повинна надаватися безкоштовно через єдину точку доступу, цифровими засобами та, де можливо, у машинозчитувальному форматі. Інформація повинна включати історичні дані, історію володіння нерухомістю, ціни, за якими нерухомість була набута в минулому, а також пов'язані обтяження за визначений період у минулому, щоб ПФР та інші компетентні органи цієї держави-члена могли аналізувати та виявляти будь-яку підозрілу діяльність, пов'язану з нерухомістю, включаючи земельні та майнові операції, які можуть свідчити про відмивання грошей або інші види злочинної діяльності. Такі історичні дані стосуються типів інформації, яка вже збирається під час здійснення операцій з нерухомістю. Тому не запроваджуються нові обов'язки для відповідних осіб, що гарантує належну повагу до законних очікувань зацікавлених сторін. Враховуючи часто транскордонний характер злочинних схем, пов'язаних із нерухомістю, доцільно визначити мінімальний перелік інформації, до якої компетентні органи повинні мати доступ і яку можуть обмінюватися зі своїми партнерами в інших державах-членах.
- (64) Держави-члени мають або повинні створити операційно незалежні та автономні ПФР для збору та аналізу інформації з метою встановлення зв'язків між підозрілими операціями та діяльністю і основною злочинною діяльністю для запобігання та боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму. ПФР повинен бути єдиним центральним національним підрозділом, відповідальним за отримання та аналіз повідомлень про підозрілі операції, повідомлень про транскордонне фізичне переміщення готівки через Митну інформаційну систему, про операції, про які повідомляється при перевищенні певних порогових значень (порогове розкриття інформації), а також іншої інформації, що стосується відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму, наданої зобов'язаними суб'єктами. Операційна незалежність та автономія ПФР повинні забезпечуватися наданням ПФР повноважень та можливості вільно виконувати свої функції,

включаючи здатність приймати автономні рішення щодо аналізу, запитів та розповсюдження конкретної інформації. У всіх випадках, ПФР повинен мати незалежне право передавати або розповсюджувати інформацію відповідним компетентним органам. ПФР повинен бути забезпечений адекватними фінансовими, людськими та технічними ресурсами таким чином, щоб забезпечити його автономію та незалежність і дозволити йому ефективно виконувати свій мандат. ПФР повинен мати можливість отримувати та використовувати ресурси, необхідні для виконання своїх функцій, на індивідуальній або регулярній основі, вільно від будь-якого неналежного політичного, урядового чи галузевого впливу або втручання, які могли б поставити під загрозу його операційну незалежність. Для оцінки виконання цих вимог та виявлення недоліків і найкращих практик, AMLA повинна бути уповноважена координувати організацію експертних перевірок ПФР.

- (65) Персонал ПФР повинен мати високу добросовісність та відповідну кваліфікацію і дотримуватися високих професійних стандартів. ПФР повинні мати процедури для ефективного запобігання та управління конфліктами інтересів. Враховуючи характер їхньої роботи, ПФР є отримувачами та мають доступ до великих обсягів конфіденційної особистої та фінансової інформації. Тому персонал ПФР повинен мати відповідні навички щодо етичного використання інструментів аналізу великих даних. Крім того, діяльність ПФР може мати наслідки для основних прав людей, таких як право на захист персональних даних, право на приватне життя та право власності. Тому ПФР повинні призначити Уповноваженого з основоположних прав, який може бути членом існуючого штату ПФР. Завдання Уповноваженого з основоположних прав повинні включати, не перешкоджаючи або не затримуючи діяльність ПФР, моніторинг та сприяння дотриманню ПФР основоположних прав, надання консультацій та рекомендацій ПФР щодо впливу його політик та практик на основоположні права, перевірку законності та етичності діяльності ПФР та видачу необов'язкових висновків. Призначення Уповноваженого з основоположних прав допоможе забезпечити, щоб при виконанні своїх завдань ПФР поважали та захищали основоположні права постраждалих осіб.
- (66) ПФР повинні мати можливість розповсюджувати інформацію компетентним органам, які відповідають за боротьбу з відмиванням грошей, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму. Під такими органами слід розуміти органи, що виконують слідчі, прокурорські або судові функції. У державах-членах інші органи мають спеціальні ролі, пов'язані з боротьбою з відмиванням грошей, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму, і ПФР також повинні мати можливість надавати їм результати своїх оперативних або стратегічних аналізів, якщо вони вважають ці результати релевантними для їхніх функцій. Результати цих аналізів надають цінні розвідувальні дані для розробки версій у ході слідчої та прокурорської роботи. Джерело повідомлення про підозрілу операцію або діяльність не повинно розкриватися під час поширення інформації. Це, однак, не повинно перешкоджати ПФР поширювати відповідну інформацію, включаючи, наприклад, інформацію про номери IBAN, BIC або SWIFT коди. Крім того, ПФР повинні мати можливість поширювати іншу інформацію, яка є в їхньому розпорядженні, в тому числі на запит інших компетентних органів. Здійснюючи свою автономію та незалежність, ПФР повинні враховувати, як відмова надати інформацію може вплинути на співпрацю та більш широку мету боротьби з відмиванням грошей, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму. Відмови повинні обмежуватися винятковими обставинами, наприклад, коли інформація походить від іншого ПФР, який не дав згоди на її подальше поширення, або коли ПФР має підстави вважати, що інформація не буде використовуватися для цілей, для яких вона була запитана. У таких випадках ПФР повинен надати причини відмови. Такі причини можуть включати роз'яснення,

що інформація не знаходиться у розпорядженні ПФР або що згода на подальше поширення не була надана.

- (67) Ефективна співпраця та обмін інформацією між ПФР та наглядовими органами має вирішальне значення для цілісності та стабільності фінансової системи. Це забезпечує всеохоплюючий та послідовний підхід до запобігання та боротьби з відмиванням грошей, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму, підвищує ефективність режиму ПВК/ФТ Союзу та захищає економіку від загроз, що створюються незаконною фінансовою діяльністю. Інформація, що знаходиться у розпорядженні ПФР, яка стосується, наприклад, якості та кількості повідомлень про підозрілі операції, поданих зобов'язаними суб'єктами, якості та своєчасності відповідей зобов'язаних суб'єктів на запити щодо надання інформації від ПФР, та інформація про типології, тенденції та методи відмивання грошей, його предикатних злочинів та фінансування тероризму може допомогти наглядовим органам визначити сфери, де ризики є вищими або де дотримання вимог є слабким, і тим самим надати їм розуміння того, чи потрібно посилити нагляд щодо конкретних зобов'язаних суб'єктів або секторів. З цією метою, ПФР повинні надавати наглядовим органам, або спонтанно, або на запит, певні види інформації, які можуть бути релевантними для цілей нагляду.
- (68) ПФР відіграють важливу роль у виявленні фінансових операцій терористичних мереж, особливо транскордонних, та у виявленні їхніх фінансових спонсорів. Фінансова розвідка може мати фундаментальне значення для розкриття сприяння терористичним злочинам та мережам і схемам терористичних організацій. ПФР мають суттєві відмінності щодо їхніх функцій, компетенцій та повноважень. Однак, поточні відмінності не повинні впливати на діяльність ПФР, зокрема на його здатність розробляти превентивні аналізи на підтримку всіх органів, відповідальних за розвідувальну, слідчу та судову діяльність, та міжнародне співробітництво. У процесі виконання своїх завдань, стало необхідним визначити мінімальний набір даних, до яких фінансові ПФР повинні мати оперативний доступ і які мають мати змогу безперешкодно обмінюватися зі своїми партнерами з інших держав-членів. У всіх випадках підозри у відмиванні грошей, його предикатних злочинах та фінансуванні тероризму, інформація повинна передаватися безпосередньо та швидко між ФРП без невиправданих затримок. Тому вкрай важливо підвищити ефективність та результативність роботи ПФР шляхом уточнення повноважень та співпраці між ними.
- (69) Повноваження ПФР включають право на прямий або непрямий доступ до "фінансової", "адміністративної" та "правоохоронної" інформації, яка їм необхідна для боротьби з відмиванням грошей, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму. Відсутність визначення того, які типи інформації включають ці загальні категорії, призвела до того, що ПФР отримали доступ до значно диверсифікованих наборів інформації, що впливає на аналітичні функції ПФР, а також на їхню здатність ефективно співпрацювати зі своїми партнерами з інших держав-членів, у тому числі в рамках спільних аналітичних заходів. Тому необхідно визначити мінімальні набори "фінансової", "адміністративної" та "правоохоронної" інформації, які повинні бути прямо або опосередковано доступні кожному ПФР у всьому Союзі. ПФР також отримують та зберігають у своїх базах даних або мають доступ до інформації, пов'язаної з операціями, про які повідомляється при перевищенні визначених порогових значень (порогові повідомлення). Такі повідомлення є важливим джерелом інформації і широко використовуються ПФР у контексті внутрішнього та спільного аналізу. Тому порогові повідомлення є одним із типів інформації, якою обмінюються через FIU.net. Прямий доступ є важливою передумовою для операційної ефективності та оперативності ПФР. З цією метою,

держави-члени повинні мати можливість надавати ПФР прямий доступ до ширшого набору інформації, ніж того, якого вимагає ця Директива. У той же час, ця Директива не вимагає від держав-членів створювати нові бази даних або реєстри у випадках, коли певні типи інформації, наприклад, інформація про закупівлі, розподілені між різними сховищами або архівами. Якщо база даних або реєстр не були створені, держави-члени повинні вжити інших необхідних заходів для забезпечення того, щоб ПФР могли отримувати цю інформацію оперативним шляхом. Крім того, ПФР повинні мати можливість оперативно отримувати від будь-якого зобов'язаного суб'єкта всю необхідну інформацію, що стосується їхніх функцій. ПФР також повинен мати можливість отримувати таку інформацію на запит іншого ПФР та обмінюватися цією інформацією з ПФР, що запитує.

- (70) Доступ повинен вважатися прямим та негайним, коли інформація міститься в базі даних, реєстрі або системі електронного пошуку даних, що дозволяє ПФР отримувати її безпосередньо, через автоматизований механізм, без участі посередника. Якщо інформація зберігається іншим суб'єктом або органом влади, прямий доступ означає, що ці органи або суб'єкти передають її ПФР оперативним шляхом, не втручаючись у зміст запитуваних даних або інформації, яка має бути надана. Інформація не повинна проходити будь-яку фільтрацію. Однак у деяких ситуаціях вимоги конфіденційності, пов'язані з інформацією, можуть не дозволяти надання інформації в нефільтрованому вигляді. Це стосується, наприклад, випадків, коли податкова інформація може бути надана ПФР лише за згодою податкового органу третьої країни, коли прямий доступ до правоохоронної інформації може поставити під загрозу розслідування, що триває, а також щодо записів реєстрації пасажирів, зібраних відповідно до Директиви (ЄС) 2016/681 Європейського Парламенту та Ради ⁽²¹⁾. У таких випадках, держави-члени повинні докласти всіх зусиль для забезпечення ефективного доступу ПФР до інформації, включаючи надання дозволу ПФР на доступ на умовах, подібних до тих, що пропонуються іншим органам на національному рівні, для сприяння їхній аналітичній діяльності.
- (71) Переважна більшість ПФР наділені повноваженнями вживати невідкладних заходів та призупиняти або відмовляти у наданні згоди на проведення транзакції з метою проведення аналізу, підтвердження підозри та поширення результатів аналітичної діяльності компетентним органам. Однак існують певні відмінності щодо тривалості повноважень на призупинення в різних державах-членах, що впливає не лише на відтермінування діяльності, яка має транскордонний характер у рамках співпраці між ПФР, але й на основні права осіб. Крім того, з метою забезпечення спроможності ПФР оперативно блокувати кошти або активи, отримані злочинним шляхом, і запобігати їх розпорошенню, в тому числі з метою конфіскації, ПФР повинні бути наділені повноваженнями призупиняти використання банківського або платіжного рахунку, рахунку в криптоактивах або ділові відносини з метою проведення аналізу транзакцій, здійснених по рахунку або ділових відносин, підтвердження підозри і поширення результатів аналізу відповідним компетентним органам. Враховуючи, що таке призупинення матиме вплив на право власності, ПФР повинні мати можливість призупиняти операції, рахунки або ділові відносини на обмежений період для збереження грошей, проведення необхідного аналізу та поширення результатів аналізу компетентним органам для можливого застосування відповідних заходів. Враховуючи більш значний вплив на основоположні права постраждалої особи, призупинення рахунку або ділових відносин повинно здійснюватися на більш

⁽²¹⁾ Директива (ЄС) 2016/681 Європейського Парламенту та Ради від 27 квітня 2016 року про використання записів реєстрації пасажирів (PNR) для запобігання, виявлення, розслідування та кримінального переслідування терористичних злочинів та тяжких злочинів (OJ L 119, 4.5.2016, с. 132).

обмежений період, який має бути встановлений у 5 робочих днів. Держави-члени можуть визначити довший період призупинення, якщо відповідно до національного законодавства, ПФР здійснює повноваження у сфері повернення активів та виконує функції відстеження, арешту, заморожування або конфіскації злочинних активів. У таких випадках повинно бути гарантовано збереження основоположних прав постраждалих осіб, і ПФР повинні здійснювати свої функції згідно відповідних національних гарантій. ПФР повинні скасувати призупинення операції, рахунку або ділових відносин, як тільки таке призупинення більше не є необхідним. Якщо визначено довший період призупинення, постраждалі особи, чії операції, рахунки або ділові відносини були призупинені, повинні мати можливість оскаржити в суді наказ про призупинення.

- (72) За певних обставин, ПФР повинні мати можливість запитувати, від свого імені або від імені іншого ПФР, зобов'язаного суб'єкта здійснити протягом визначеного періоду моніторинг операцій або діяльності, що здійснюються через банківський рахунок або платіжний рахунок чи рахунок в криптоактивах або іншого типу ділових відносин щодо осіб, які становлять значний ризик відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму. Посилений моніторинг рахунку або ділових відносин може надати ПФР додаткове розуміння схем операцій власника рахунку та призвести до своєчасного виявлення незвичних або підозрілих операцій чи діяльності, які можуть потребувати подальших дій з боку ПФР, включаючи призупинення рахунку або ділових відносин, аналіз зібраних розвідувальних даних та їх поширення слідчим органам та органам прокуратури. ПФР також повинні мати можливість попереджати зобов'язаних суб'єктів про інформацію, що стосується здійснення належної перевірки клієнтів. Такі попередження можуть допомогти зобов'язаним суб'єктам вдосконалити їхні процедури належної перевірки клієнтів та забезпечити їх відповідність ризикам, відповідним чином оновлювати їхні системи оцінки ризиків та управління ризиками та надавати їм додаткову інформацію, яка може викликати потребу в посиленій належній перевірці певних клієнтів або операцій, що становлять підвищені ризики.
- (73) Для цілей більшої прозорості та підзвітності, а також для підвищення обізнаності щодо своєї діяльності, ПФР повинні щорічно видавати звіти про діяльність. Ці звіти повинні містити щонайменше статистичні дані щодо отриманих повідомлень про підозрілі операції та вжитих заходів за результатами таких повідомлень, кількість переданої інформації національним компетентним органам та подальші дії за результатами переданої інформації, кількість запитів, надісланих іншим ПФР та отриманих від них, а також інформацію про виявлені тенденції та типології. Ці звіти повинні бути оприлюднені, за винятком тих їх частин, які містять чутливу та конфіденційну інформацію.
- (74) Принаймні раз на рік, ПФР повинен надавати зобов'язаним суб'єктам зворотний зв'язок щодо якості повідомлень про підозрілі операції, їх своєчасності, опису підозри та будь-яких додаткових наданих документів. Такий зворотний зв'язок може надаватися окремим зобов'язаним суб'єктам або групам зобов'язаних суб'єктів і повинен бути спрямований на подальше покращення здатності зобов'язаних суб'єктів виявляти та ідентифікувати підозрілі операції та діяльність, покращення якості повідомлень про підозрілі операції, вдосконалення загальних механізмів повідомлень та надання зобов'язаним суб'єктам важливої інформації про тенденції, типології та ризики, пов'язані з відмиванням грошей, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму. При визначенні типу та частоти зворотного зв'язку, ПФР повинні, наскільки це можливо, враховувати сфери, де можуть бути необхідні удосконалення діяльності щодо надання повідомлень. Для підтримки послідовного

підходу серед ПФР та адекватного зворотного зв'язку для зобов'язаних суб'єктів, АМЛА має надавати ПФР рекомендації щодо найкращих практик та підходів до надання зворотного зв'язку. Якщо це не зашкодить аналітичній або слідчій роботі, ПФР можуть розглянути можливість надання зворотного зв'язку щодо використання або результатів повідомлень про підозрілі операції, як щодо окремих повідомлень, так і в узагальненому вигляді. Принаймні раз на рік, ПФР також повинні надавати зворотний зв'язок митним органам щодо ефективності повідомлень про транскордонне фізичне переміщення готівки та подальших дій за результатами розгляду таких повідомлень.

- (75) Метою ПФР є збір та аналіз інформації з метою встановлення зв'язків між підозрілими операціями або діяльністю, та основною злочинною діяльністю для запобігання та боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму, а також поширення результатів свого аналізу та додаткової інформації компетентним органам, коли є підстави підозри щодо відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму. ПФР не повинен утримуватися від або відмовляти в обміні інформацією з іншим ПФР, спонтанно або на запит, з таких причин, як: відсутність ідентифікації предикатного злочину, особливості національного кримінального законодавства та відмінності між визначеннями предикатних злочинів або відсутність посилання на конкретні предикатні злочини. ПФР повідомляють про труднощі в обміні інформацією через відмінності в національних визначеннях певних предикатних злочинів, таких як податкові злочини, які не гармонізовані із законодавством Союзу. Такі відмінності не повинні перешкоджати взаємному обміну, поширенню іншим компетентним органам та використанню цієї інформації. ПФР повинні швидко, конструктивно та ефективно забезпечувати найширший спектр міжнародного співробітництва з ПФР третіх країн щодо відмивання грошей, його предикатних злочинів та фінансування тероризму відповідно до застосовних правил захисту даних для передачі даних, Рекомендацій FATF та Принципів Егмонтської групи щодо обміну інформацією між підрозділами фінансової розвідки. З цієї метою, ПФР слід заохочувати укладати двосторонні угоди та меморандуми про взаєморозуміння з партнерами з третіх країн, враховуючи при цьому будь-які зобов'язання щодо основоположних прав та необхідність захисту верховенства права.
- (76) ПФР може накладати певні обмеження та встановлювати певні ліміти щодо подальшого використання інформації, яку він надає іншому ПФР. ПФР-отримувач повинен використовувати інформацію лише для цілей, для яких вона була запитана або надана. ПФР повинен надавати свою попередню згоду іншому ПФР на передачу інформації іншим компетентним органам незалежно від типу можливого предикатного злочину та незалежно від того, чи був предикатний злочин ідентифікований на момент обміну, щоб дозволити ефективно здійснювати функцію поширення. Така попередня згода на подальше поширення повинна надаватися оперативно і не повинна бути відмовлена, якщо це не виходить за межі сфери застосування положень щодо ПВК/ФТ або не суперечить основоположним принципам національного законодавства. ПФР повинні надавати пояснення у разі будь-якої відмови у наданні згоди.
- (77) Для співпраці та обміну інформацією між собою, ПФР повинні використовувати захищені засоби, включаючи захищені канали зв'язку. У цьому контексті, повинна бути створена система для обміну інформацією між ПФР держав-членів (FIU.net). АМЛА повинна здійснювати хостинг та управління системою, яка повинна забезпечувати найвищий рівень безпеки та повне шифрування інформації, якою обмінюються. FIU.net повинна використовуватися ПФР для співпраці та обміну

інформацією між собою і також може використовуватися, де це доречно та за рішенням AMLA, для обміну інформацією з ПФР третіх країн та з іншими органами, установами, офісами та агентствами Союзу. Функціональні можливості FIU.net повинні використовуватися ПФР у повному обсязі. Ці функціональні можливості повинні дозволяти ПФР зіставляти свої дані з даними інших ПФР у псевдонімізованій формі, з метою виявлення суб'єктів, які становлять інтерес для ПФР в інших державах-членах та ідентифікації їхніх доходів та грошей, забезпечуючи при цьому повний захист персональних даних. Для виявлення зв'язків між фінансовою інформацією та кримінальною розвідкою, ПФР також повинні мати можливість використовувати функціональні можливості FIU.net для псевдонімізованого перехресного зіставлення своїх даних з інформацією, що зберігається органами, офісами та агентствами Союзу, настільки, наскільки таке перехресне зіставлення підпадає під відповідні правові повноваження останніх та з повним дотриманням застосовних правил захисту даних.

- (78) Важливо, щоб ПФР ефективно співпрацювали та обмінювалися інформацією між собою. У цьому відношенні, AMLA повинна надавати необхідну допомогу не лише шляхом координації спільних аналізів транскордонних повідомлень про підозрілі операції, але й шляхом розробки проєктів імплементаційних та регуляторних технічних стандартів щодо формату, який має використовуватися для обміну інформацією між ПФР, шаблону для подання повідомлень про підозрілі операції та критеріїв релевантності та відбору, які слід враховувати при визначенні того, чи стосується повідомлення про підозрілу операцію іншої держави-члена, а також керівних принципів щодо характеру, особливостей та цілей оперативного та стратегічного аналізу, та процедур, які слід запровадити при передачі та отриманні повідомлення про підозрілу операцію, що стосується іншої держави-члена, та подальших дій, які слід вжити. AMLA також повинна запровадити процес експертної оцінки для посилення послідовності та ефективності діяльності ПФР та сприяння обміну найкращими практиками між ПФР.
- (79) ПФР відповідають за отримання повідомлень про підозрілі операції або діяльність від зобов'язаних суб'єктів, заснованих на території їхніх держав-членів. Однак, певні підозрілі операції або діяльність, про які повідомляється ПФР, можуть стосуватися діяльності, що здійснюється зобов'язаними суб'єктами в інших державах-членах, де вони діють без заснування. У таких випадках, важливо, щоб ПФР поширювали ці повідомлення своїм партнерам в державі-члені, якої стосується операція або діяльність, не встановлюючи умов на використання цих повідомлень. Система FIU.net дозволяє поширення таких транскордонних повідомлень. Для покращення цієї функціональності, система проходить оновлення, щоб забезпечити швидке поширення таких повідомлень та підтримати значний обмін інформацією між ПФР, і тим самим ефективно впровадження цієї Директиви.
- (80) Часові обмеження для обміну інформацією між ПФР необхідні для забезпечення швидкої, ефективною та послідовною співпраці. Часові обмеження повинні бути встановлені для забезпечення ефективного обміну інформацією в розумні строки або для дотримання процедурних обмежень. Коротші часові обмеження повинні бути передбачені у виняткових, обґрунтованих та невідкладних випадках, коли запитуваний ПФР має прямий доступ до баз даних, де зберігається запитувана інформація. У випадках, коли запитуваний ПФР не може надати інформацію в межах часового обмеження, він повинен повідомити про це ПФР, що запитує.

- (81) Рух незаконних грошей перетинає кордони і може впливати на різні держави-члени. Транскордонні випадки, що стосуються кількох юрисдикцій, стають дедалі частішими та значнішими, також через діяльність, що здійснюється зобов'язаними суб'єктами на транскордонній основі. Для ефективного розгляду випадків, що стосуються кількох держав-членів, ПФР повинні мати можливість виходити за межі простого обміну інформацією для виявлення та аналізу підозрілих операцій та діяльності і спільно здійснювати сам аналітичний процес. ПФР повідомили про певні важливі проблеми, які обмежують або зумовлюють здатність ПФР брати участь у спільному аналізі. Здійснення спільного аналізу підозрілих операцій та діяльності дозволить ПФР використовувати потенційні синергії, використовувати інформацію з різних джерел, отримувати повну картину аномальної діяльності та збагачувати аналіз. ПФР повинні мати можливість проводити спільний аналіз підозрілих операцій та діяльності і створювати спільні аналітичні групи та брати участь в них для конкретних цілей та на обмежений період за допомогою AMLA. AMLA повинна використовувати систему FIU.net, щоб мати можливість надсилати, отримувати та перехресно зіставляти інформацію і надавати оперативну підтримку ПФР у контексті спільного аналізу транскордонних випадків.
- (82) Участь третіх сторін, включаючи органи, офіси та агентства Союзу, може бути важливою для успішного результату аналізів ПФР, у тому числі спільних аналізів. Тому, ПФР можуть запрошувати треті сторони брати участь у спільному аналізі, якщо така участь підпадатиме від відповідні мандати цих третіх сторін. Участь третіх сторін в аналітичному процесі може допомогти виявити зв'язки між фінансовою розвідкою та кримінальною інформацією та розвідкою, збагатити аналіз та визначити, чи є ознаки вчинення кримінального правопорушення.
- (83) Ефективний нагляд за всіма зобов'язаними суб'єктами є необхідним для захисту цілісності фінансової системи Союзу та внутрішнього ринку. З цією метою, держави-члени повинні запровадити ефективний та неупереджений нагляд у сфері ПВК/ФТ та встановити умови для ефективної, своєчасної та стійкої співпраці між наглядовими органами.
- (84) Держави-члени повинні забезпечити ефективний, неупереджений та ризик-орієнтований нагляд за всіма зобов'язаними суб'єктами, бажано через державні органи за допомогою окремого та незалежного національного наглядового органа. Національні наглядові органи повинні мати можливість виконувати всеохоплюючий спектр завдань для здійснення ефективного нагляду за всіма зобов'язаними суб'єктами.
- (85) Союз неодноразово був свідком недбалого підходу до нагляду за виконанням зобов'язаними суб'єктами своїх обов'язків у сфері протидії відмиванню коштів та фінансуванню тероризму. Тому необхідно, щоб національні наглядові органи в рамках інтегрованого наглядового механізму, запровадженого цією Директивою та Регламентом (ЄС) 2024/1620, отримали чітке уявлення про свої права та обов'язки.
- (86) Для більш ефективної та регулярної оцінки і моніторингу ризиків, на які наражаються зобов'язані суб'єкти, а також внутрішньої політики, процедур і контролю, які вони впроваджують для управління та зменшення цих ризиків, а також для впровадження цільових фінансових санкцій, необхідно роз'яснити, що національні наглядові органи мають як право, так і обов'язок проводити всі необхідні безвізні, виїзні та тематичні перевірки та будь-які інші розслідування та оцінки, які вони вважають за необхідне провести. Вони також повинні мати можливість реагувати без зайвої затримки на

будь-яку підозру щодо недотримання застосовних вимог та вживати відповідних наглядових заходів для реагування на заяви щодо недотримання вимог. Це не лише допоможе наглядовим органам приймати рішення у тих випадках, коли конкретні ризики, притаманні сектору, є чіткими та зрозумілими, але й надасть їм інструменти, необхідні для подальшого поширення відповідної інформації зобов'язаним суб'єктам для покращення їхнього розуміння ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму.

- (87) Інформаційно-роз'яснювальна діяльність, включаючи поширення інформації наглядовими органами зобов'язаним суб'єктам, що перебувають під їхнім наглядом, є важливою для забезпечення належного розуміння приватним сектором характеру та рівня ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, з якими вони стикаються. Це включає доведення інформації про внесення до переліків у межах цільових фінансових санкцій та фінансових санкцій ООН, яке має здійснюватися негайно після ухвалення таких рішень, щоб забезпечити спроможність суб'єктів сектору виконувати свої зобов'язання. Оскільки впровадження вимог ПВК/ФТ зобов'язаними суб'єктами включає обробку персональних даних, важливо, щоб наглядові органи були обізнані з керівними принципами та іншими публікаціями, виданими органами захисту даних, як на національному рівні, так і на рівні Союзу через Європейську раду із захисту даних, і щоб вони включали цю інформацію, за необхідності, у свої поширення суб'єктам, що перебувають під їхнім наглядом.
- (88) Наглядові органи повинні застосовувати ризик-орієнтований підхід до своєї роботи, що дозволить їм зосереджувати свої ресурси там, де ризики є найвищими, забезпечуючи при цьому, щоб жоден сектор або суб'єкт не залишався вразливим до спроб злочинців відмивати кошти або фінансувати тероризм. З цією метою, наглядові органи повинні планувати свою діяльність на щорічній основі. При цьому, вони повинні не лише забезпечувати ризик-орієнтоване охоплення секторів, які перебувають під їхнім наглядом, але й бути здатними оперативно реагувати у випадку об'єктивних та значних ознак порушень в межах зобов'язаного суб'єкта, зокрема, після оприлюднення інформації або отримання повідомлень від викривачів. Наглядові органи також повинні забезпечувати прозорість щодо проведених ними наглядових заходів, таких як організовані та відвідані наглядові колегиї, вжиті виїзні та безвиїзні наглядові заходи, накладені фінансові санкції або застосовані адміністративні заходи. AMLA має відігравати провідну роль у формуванні спільного розуміння ризиків, а тому їй слід доручити розробку критеріїв та методології для оцінки й класифікації притаманного та залишкового профілю ризику підзвітних суб'єктів, а також визначення частоти перегляду такого профілю ризику.
- (89) Розкриття ПФР фактів, які можуть бути пов'язані з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму, наглядовими органами є одним із наріжних каменів ефективного та дієвого нагляду за ризиками відмивання грошей та фінансування тероризму, і це дозволяє наглядовим органам усунути недоліки процесу повідомлення зобов'язаними суб'єктами. З цією метою, наглядові органи повинні мати можливість повідомляти ПФР про випадки підозр, які підзвітний суб'єкт не повідомив, або доповнювати подані підзвітним суб'єктом повідомлення додатковою інформацією, яку вони виявляють під час своїх наглядових заходів. Наглядові органи також повинні мати можливість повідомляти про підозри щодо відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму працівниками зобов'язаних суб'єктів або особами на еквівалентній посаді, їхнім керівництвом або їхніми бенефіціарними власниками. Тому необхідно, щоб держави-члени запровадили систему, яка забезпечує належне та своєчасне інформування ПФР. Повідомлення

ПФР про підозри не слід розуміти як заміну обов'язку державних органів повідомляти відповідним компетентним органам про будь-яку злочинну діяльність, яку вони виявляють або про яку дізнаються під час виконання своїх завдань. Інформацію, на яку поширюється правовий привілей, не слід збирати або вивчати в контексті наглядових завдань, якщо тільки не застосовуються винятки, викладені в Регламенті (ЄС) 2024/1624. Якщо наглядові органи стикаються з такою інформацією або отримують її у своє розпорядження, вони не повинні брати її до уваги для цілей своєї наглядової діяльності або повідомляти про неї ПФР.

- (90) Співпраця між національними наглядовими органами є важливою для забезпечення спільного наглядового підходу в усьому Союзі. Для досягнення ефективності, така співпраця повинна використовуватися в максимально можливій мірі, незалежно від відповідного характеру або статусу наглядових органів. На додаток до традиційної співпраці — такої як можливість проводити розслідування від імені наглядового органу, що запитує — доцільно передбачити створення наглядових колегій з питань ПВК/ФТ у фінансовому секторі щодо зобов'язаних суб'єктів, які здійснюють діяльність у кількох державах-членах через свої підрозділи, та щодо зобов'язаних суб'єктів, які є частиною транскордонної групи. Наглядові органи фінансового сектору третіх країн можуть бути запрошені до цих колегій за певних умов, включаючи вимоги щодо конфіденційності, еквівалентні тим, що покладені на наглядові органи фінансового сектору Союзу, та дотримання законодавства Союзу щодо обробки та передачі персональних даних. Діяльність наглядових колегій з питань ПВК/ФТ повинна бути пропорційною рівню ризику, на який наражається кредитна установа або фінансова установа, та масштабу транскордонної діяльності.
- (91) Директива (ЄС) 2015/849 містила загальну вимогу щодо співпраці між наглядовими органами держав-членів походження, та держав-членів ведення діяльності. Ця вимога згодом була посилена, щоб уникнути заборони або необґрунтованого обмеження обміну інформацією та співпраці між наглядовими органами. Однак, за відсутності чіткої правової бази, створення наглядових колегій з питань ПВК/ФТ базувалося на необов'язкових керівних принципах. Тому, необхідно встановити чіткі правила для організації колегій з питань ПВК/ФТ та передбачити скоординований, юридично обґрунтований підхід, визнаючи потребу в структурованій взаємодії між наглядовими органами в усьому Союзі. Відповідно до своєї координаційної та наглядової ролі, AMLA повинна бути уповноважена розробляти проекти регуляторних технічних стандартів, що визначають загальні умови, які уможливають належне функціонування наглядових колегій з питань ПВК/ФТ.
- (92) Зобов'язані суб'єкти, які здійснюють свою діяльність у нефінансовому секторі, також можуть здійснювати транскордонну діяльність або бути частиною груп, що здійснюють транскордонну діяльність. Тому, доцільно встановити правила, які визначають функціонування наглядових колегій з питань ПВК/ФТ для груп, що здійснюють як фінансову, так і нефінансову діяльність, і які уможливають створення наглядових колегій у нефінансовому секторі, враховуючи необхідність застосування додаткових гарантій щодо груп або транскордонних суб'єктів, що надають юридичні послуги. Для забезпечення ефективного транскордонного нагляду в нефінансовому секторі, AMLA повинна надавати підтримку функціонуванню таких колегій та регулярно надавати свій висновок щодо функціонування цих колегій у міру впровадження нормативно-правової бази, передбаченої цією Директивою.
- (93) Якщо зобов'язаний суб'єкт здійснює управління установами в іншій державі-члені, у тому числі через мережу агентів, наглядовий орган держави-члена походження

повинен відповідати за нагляд за застосуванням зобов'язаним суб'єктом загальногрупових політик та процедур у сфері ПВК/ФТ. Це може включати виїзні перевірки до установ, розташованих в іншій державі-члені. Наглядовий орган держави-члена походження, повинен тісно співпрацювати з наглядовим органом держави-члена ведення діяльності та інформувати його про будь-які проблеми, які можуть вплинути на їхню оцінку відповідності установи правилам у сфері ПВК/ФТ держави-члена ведення діяльності.

- (94) Якщо зобов'язаний суб'єкт здійснює управління установами в іншій державі-члені, у тому числі через мережу агентів, наглядовий орган держави-члена ведення діяльності повинен зберігати відповідальність за забезпечення дотримання установою правил у сфері ПВК/ФТ, у тому числі, де це доречно, шляхом проведення виїзних інспекцій та безвиїзного моніторингу та вжиття відповідних і пропорційних заходів для усунення порушень цих вимог. Те саме повинно застосовуватися до інших типів інфраструктури зобов'язаних суб'єктів, що діють в рамках свободи надання послуг, якщо ця інфраструктура є достатньою для вимагання нагляду з боку наглядового органу приймаючої держави-члена. Наглядовий орган держави-члена ведення діяльності повинен тісно співпрацювати з наглядовим органом держави-члена походження та інформувати його про будь-які проблеми, які можуть вплинути на його оцінку застосування зобов'язаним суб'єктом політик та процедур ПВК/ФТ, і дозволяти наглядовому органу держави-члена походження вживати заходів для усунення будь-якого виявленого порушення. Однак, якщо виявлено серйозні, повторювані або систематичні порушення правил у сфері ПВК/ФТ, які вимагають вжиття негайних заходів, наглядовий орган держави-члена ведення діяльності повинен мати можливість застосовувати відповідні та пропорційні тимчасові коригувальні заходи, що застосовуються за подібних обставин до зобов'язаних суб'єктів під їхньою компетенцією, для усунення таких серйозних, повторюваних або систематичних порушень, де це доречно, за допомогою або у співпраці з наглядовим органом держави-члена походження.
- (95) У сферах, які не гармонізовані на рівні Союзу, держави-члени можуть вживати національних заходів, навіть якщо ці заходи становлять обмеження свобод внутрішнього ринку. Це стосується, наприклад, заходів, вжитих для регулювання надання послуг у сфері азартних ігор, особливо коли така діяльність здійснюється в Інтернеті, без будь-якої інфраструктури в державі-члені. Однак, щоб бути сумісними з правом Союзу, такі заходи повинні відповідати загальним інтересам, бути недискримінаційними і придатними для досягнення цієї мети, а також не повинні виходити за рамки того, що є суворо необхідним для її досягнення. Якщо держави-члени підпорядковують надання послуг, які регулюються законодавством ЄС у сфері ПВК/ФТ, спеціальним дозвільним вимогам, таким як отримання ліцензії, вони також повинні нести відповідальність за нагляд за цими послугами. Вимога щодо нагляду за цими послугами не визначає наперед висновки, які Суд ЄС може зробити щодо сумісності національних заходів із законодавством Союзу.
- (96) З огляду на вразливості щодо відмивання грошей, пов'язані з емітентами електронних грошей, постачальниками платіжних послуг та постачальниками послуг з криптоактивів, держави-члени повинні мати можливість вимагати, щоб ці постачальники, засновані на їхній території у формах, відмінних від філії, або через інші типи інфраструктури, і головний офіс яких знаходиться в іншій державі-члені, призначали центральну контактну особу. Така центральна контактна особа, яка діє від імені установи, яка її призначила, повинна забезпечувати дотримання установою правил у сфері ПВК/ФТ.

- (97) Для забезпечення кращої координації зусиль та ефективного сприяння потребам інтегрованого наглядового механізму, слід уточнити відповідні обов'язки наглядових органів щодо зобов'язаних суб'єктів, які здійснюють діяльність в інших державах-членах через установи або форми інфраструктури, що обґрунтовують нагляд з боку приймаючої держави-члена, а також передбачити конкретні, пропорційні механізми співпраці.
- (98) Транскордонні групи повинні мати далекосяжні загальногрупові політики та процедури. Щоб забезпечити належний нагляд за транскордонними операціями, необхідно встановити детальні правила нагляду, які дозволять наглядовим органам держави-члена походження та держави-члена ведення діяльності співпрацювати в максимально можливій мірі один з одним, незалежно від їхньої природи та статусу, а також з AMLA для оцінки ризиків та моніторингу подій, які можуть вплинути на різні суб'єкти, що входять до складу групи, координувати наглядові дії та вирішувати спори. З огляду на її координуючу роль, на AMLA слід покласти обов'язок розробити проект нормативно-технічних стандартів, що детально визначатимуть відповідні обов'язки наглядових органів груп країн походження та приймаючих країн, а також механізми співпраці між ними. Нагляд за ефективним впровадженням групової політики у сфері ПВК/ФТ має здійснюватися згідно з принципами та методами консолідованого нагляду, викладеними у відповідних галузевих правових актах ЄС.
- (99) Обмін інформацією та співпраця між наглядовими органами є важливими в контексті дедалі більш інтегрованих глобальних фінансових систем. З одного боку, наглядові органи Союзу, включаючи AMLA, повинні інформувати один одного про випадки, коли законодавство третьої країни не дозволяє впровадження політик та процедур, необхідних згідно з Регламентом (ЄС) 2024/1624. З іншого боку, держави-члени повинні мати можливість уповноважувати наглядові органи укладати угоди про співпрацю, що передбачають співпрацю та обмін конфіденційною інформацією з їхніми партнерами в третіх країнах, відповідно до застосовних правил передачі персональних даних. Враховуючи її наглядову роль, AMLA повинна надавати допомогу, яка може бути необхідною для оцінки еквівалентності вимог професійної таємниці, що застосовуються до партнеоів з третіх країн.
- (100) Директива (ЄС) 2015/849 дозволяє державам-членам доручати нагляд за деякими зобов'язаними суб'єктами саморегульним органам. Однак, якість та інтенсивність нагляду, який здійснюють такі саморегульні органи, є недостатньою, а громадський контроль відсутній або майже відсутній. Якщо держава-член вирішує доручити нагляд саморегульному органу, вона також повинна призначити державний орган для нагляду за діяльністю саморегульного органу, щоб забезпечити відповідність цієї діяльності цій Директиві. Цей державний орган повинен бути органом державного управління і повинен виконувати свої функції без неналежного впливу. Функції, які повинен виконувати орган державної влади, що здійснює нагляд за саморегульними організаціями, не означають, що цей орган повинен здійснювати наглядові функції по відношенню до зобов'язаних суб'єктів або приймати рішення в окремих випадках, що розглядаються саморегульною організацією. Однак, це не заважає державам-членам покласти на такий орган додаткові завдання, якщо вони вважають це необхідним для досягнення цілей цієї Директиви. При цьому, держави-члени повинні забезпечити, щоб додаткові завдання відповідали основоположним правам і, зокрема, щоб ці завдання не перешкождали здійсненню права на захист і конфіденційності спілкування між адвокатом і клієнтом.

- (101) Важливість боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму повинна призвести до того, щоб держави-члени передбачили у національному законодавстві ефективні, пропорційні та стримуючі фінансові санкції та адміністративні заходи за недотримання Регламенту (ЄУ) 2024/1624. Національні наглядові органи повинні бути уповноважені державами-членами застосовувати такі адміністративні заходи до зобов'язаних суб'єктів для виправлення ситуації у випадку порушень і, якщо порушення це виправдовує, накладати фінансові санкції. Залежно від організаційних систем, що діють у державах-членах, такі заходи та санкції також можуть застосовуватися у співпраці між наглядовими органами та іншими органами, шляхом делегування від наглядових органів іншим органам або шляхом звернення наглядових органів до судових органів. Фінансові санкції та адміністративні заходи повинні бути достатньо широкими, щоб дозволити державам-членам та наглядовим органам враховувати відмінності між зобов'язаними суб'єктами, зокрема між кредитними установами та фінансовими установами та іншими зобов'язаними суб'єктами, щодо їх розміру, характеристик та характеру діяльності.
- (102) Держави-члени наразі мають різноманітний спектр фінансових санкцій та адміністративних заходів за порушення ключових превентивних положень та непослідовний підхід до розслідування та покарання порушень вимог щодо протидії відмивання грошей. Крім того, серед наглядових органів немає спільного розуміння того, що слід вважати "серйозним" порушенням, і тому вони не завжди можуть чітко визначити, коли слід накладати фінансову санкцію. Така різноманітність шкодить зусиллям у боротьбі з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму, а реакція Союзу є фрагментованою. Тому слід встановити спільні критерії для визначення найбільш відповідної наглядової реакції на порушення, а також передбачити низку адміністративних заходів, які наглядові органи можуть застосовувати для усунення порушень, як у поєднанні з фінансовими санкціями, так і окремо, якщо порушення не є достатньо серйозними для накладання фінансової санкції. З метою стимулювання зобов'язаних суб'єктів дотримуватися положень Регламенту (ЄС) 2024/1624, необхідно посилити стримуючий характер фінансових санкцій. Відповідно, мінімальний розмір максимальної санкції, яку може бути накладено у разі серйозних порушень Регламенту (ЄС) 2024/1624, має бути підвищено. Під час імплементації цієї Директиви, держави-члени повинні забезпечити, щоб накладення фінансових санкцій і застосування адміністративних заходів, а також накладення кримінальних санкцій відповідно до національного законодавства, не порушували принцип *ne bis in idem*.
- (103) У випадку зобов'язаних суб'єктів, які є юридичними особами, порушення вимог у сфері ПВК/ФТ відбуваються внаслідок дій або під відповідальністю фізичних осіб, які мають повноваження керувати їхньою діяльністю, включаючи через агентів, дистриб'юторів або інших осіб, що діють від імені зобов'язаного суб'єкта. З метою забезпечення ефективності наглядових дій у відповідь на такі порушення, зобов'язаний суб'єкт також повинен нести відповідальність за дії цих фізичних осіб, незалежно від того, чи були вони здійснені навмисно або з необережності. Без шкоди для відповідальності юридичних осіб у кримінальному провадженні, будь-який намір отримати вигоду для зобов'язаного суб'єкта від порушень вказує на ширші недоліки у внутрішніх політиках, процедурах та заходах контролю зобов'язаного суб'єкта щодо запобігання відмивання грошей, його предикатним злочинам та фінансуванню тероризму. Такі недоліки підривають роль зобов'язаного суб'єкта як охоронця фінансової системи Союзу. Тому, будь-який намір отримати вигоду від порушення вимог у сфері ПВК/ФТ повинен розглядатися як обтяжуюча обставина.

- (104) Держави-члени мають різні системи для накладення фінансових санкцій, застосування адміністративних заходів та накладення періодичних штрафних платежів. Крім того, певні адміністративні заходи, які наглядові органи уповноважені застосовувати, такі як відкликання або призупинення ліцензії, залежать від вжиття цих заходів іншими органами. З метою врахування такого різноманіття ситуацій, доцільно дозволити гнучкість щодо засобів, які наглядові органи мають для накладення фінансових санкцій, застосування адміністративних заходів та накладення періодичних штрафних платежів. Незалежно від обраних засобів, на державах-членах та відповідних органах лежить обов'язок забезпечити, щоб запроваджені механізми досягали поставленої мети — відновлення дотримання вимог, а також накладення ефективних, стримуючих і пропорційних фінансових санкцій.
- (105) З метою забезпечення того, щоб зобов'язані суб'єкти дотримувалися вимог у сфері ПВК/ФТ та ефективно зменшували ризики відмивання грошей, його предикатних злочинів та фінансування тероризму, яким вони піддаються, наглядові органи повинні мати можливість застосовувати адміністративні заходи не лише для усунення виявлених порушень, але й у випадках, коли вони виявляють, що недоліки у внутрішніх політиках, процедурах та заходах контролю можуть призвести до порушень вимог у сфері ПВК/ФТ, або якщо ці політики, процедури та заходи контролю є недостатніми для зменшення ризиків. Обсяг застосованих адміністративних заходів та час, наданий зобов'язаним суб'єктам для впровадження запитаних дій, залежать від конкретних виявлених порушень або недоліків. У випадку виявлення кількох порушень або недоліків, можуть застосовуватися різні терміни для впровадження кожного окремого адміністративного заходу. Відповідно до каральної та освітньої мети публікацій, повинні публікуватися лише рішення про застосування адміністративних заходів щодо порушень вимог у сфері ПВК/ФТ, а не адміністративні заходи, застосовані для запобігання такому порушенню.
- (106) Своєчасне дотримання зобов'язаними суб'єктами застосованих до них адміністративних заходів є важливим для забезпечення належного та послідовного рівня захисту від відмивання грошей, його предикатних злочинів та фінансування тероризму на внутрішньому ринку. Якщо зобов'язані суб'єкти не дотримуються адміністративних заходів у встановлений термін, необхідно, щоб наглядові органи могли застосовувати посилений тиск на зобов'язаного суб'єкта для невідкладного відновлення відповідності. З цією метою, наглядові органи повинні мати можливість накладати періодичні штрафні платежі, починаючи з дати, встановленої для відновлення дотримання вимог, у тому числі із зворотною дією, якщо рішення про накладення періодичного штрафного платежу приймається на пізнішому етапі. При розрахунку розміру періодичних штрафних платежів, наглядові органи повинні враховувати загальний обсяг обороту зобов'язаного суб'єкта, а також тип і серйозність порушення або недоліку, на які спрямований наглядовий захід, щоб забезпечити його ефективність і пропорційність. Оскільки метою періодичних штрафних платежів є спонукання зобов'язаного суб'єкта до виконання адміністративного заходу, такі платежі повинні бути обмежені в часі й застосовуватися не довше ніж 6 місяців. Хоча наглядові органи повинні мати можливість поновити накладення періодичних штрафних платежів ще на максимум 6 місяців, слід розглядати альтернативні заходи для вирішення ситуації тривалого невиконання вимог, відповідно до широкого спектра адміністративних заходів, які можуть застосовувати наглядові органи.
- (107) Якщо правова система держави-члена не дозволяє накладення фінансових санкцій, передбачених цією Директивою, адміністративним шляхом, правила щодо

фінансових санкцій можуть застосовуватися таким чином, що штраф ініціюється наглядовим органом і накладається судовими органами. Тому необхідно, щоб ці держави-члени забезпечили, щоб застосування правил та фінансових санкцій мало ефект, еквівалентний фінансовим санкціям, накладеним наглядовими органами. При накладенні таких фінансових санкцій, судові органи повинні враховувати рекомендацію наглядового органу, що ініціює штраф. Накладені фінансові санкції повинні бути ефективними, пропорційними та стримуючими.

- (108) Зобов'язані суб'єкти можуть користуватися свободою надавати послуги та створювати підприємства на внутрішньому ринку, щоб пропонувати свої продукти й послуги по всьому Союзу. Ефективна система нагляду вимагає, щоб наглядові органи були обізнані про недоліки у дотриманні зобов'язаними суб'єктами правил у сфері ПВК/ФТ. Тому важливо, щоб наглядові органи мали можливість інформувати один одного про накладені фінансові санкції та застосовані адміністративні заходи щодо зобов'язаних суб'єктів, якщо така інформація може бути важливою для інших наглядових органів.
- (109) Опублікування фінансової санкції або адміністративного заходу за порушення Регламенту (ЄС) 2024/1624, може мати сильний стримуючий ефект щодо повторення такого порушення. Це також інформує інші суб'єкти про ризики відмивання грошей і фінансування тероризму, пов'язані із підсанкційним зобов'язаним суб'єктом, до встановлення ділових відносин, а також допомагає наглядовим органам інших держав-членів оцінювати ризики, пов'язані із зобов'язаним суб'єктом, коли він здійснює діяльність на їхній території на транскордонній основі. З цих причин, необхідно підтвердити вимогу щодо оприлюднення рішень про фінансові санкції, на які не подано апеляцію, а також поширити цю вимогу на оприлюднення певних адміністративних заходів, що застосовуються для усунення порушень вимог у сфері ПВК/ФТ, і на періодичні штрафні платежі. Водночас, таке оприлюднення має бути пропорційним, і при прийнятті рішення щодо оприлюднення фінансової санкції або адміністративного заходу, наглядові органи повинні враховувати серйозність порушення та стримуючий ефект, якого може бути досягнуто завдяки оприлюдненню. З цією метою, держави-члени можуть вирішити відкласти оприлюднення адміністративних заходів, на які подано апеляцію, якщо ці заходи застосовуються для усунення порушення, що не є серйозним, повторним або систематичним.
- (110) Директива (ЄС) 2019/1937 Європейського Парламенту та Ради ⁽²²⁾ застосовується до повідомлення про порушення Директиви (ЄС) 2015/849, що стосуються відмивання грошей та фінансування тероризму, та до захисту осіб, які повідомляють про такі порушення, як зазначено в Частині II Додатку до Директиви (ЄС) 2019/1937. Оскільки ця Директива скасовує Директиву (ЄС) 2015/849, посилання на Директиву (ЄС) 2015/849 в Додатку II до Директиви (ЄС) 2019/1937 слід розуміти як посилання на цю Директиву. Водночас, необхідно зберегти спеціальні правила щодо повідомлення про порушення вимог у сфері ПВК/ФТ, які доповнюють Директиву (ЄС) 2019/1937, зокрема, щодо вимог до зобов'язаних суб'єктів створювати внутрішні канали повідомлення та визначення органів, компетентних отримувати та здійснювати подальші дії щодо повідомлень про порушення правил, що стосуються запобігання та боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму.

⁽²²⁾ Директива (ЄС) 2019/1937 Європейського Парламенту та Ради від 23 жовтня 2019 року про захист осіб, які повідомляють про порушення законодавства Союзу (OJ L 305, 26.11.2019, с. 17).

- (111) Важливо мати нову повністю інтегровану та узгоджену політику у сфері ПВК/ФТ на рівні Союзу, з визначеними ролями як для органів Союзу, так і для національних компетентних органів, з метою забезпечення їх безперебійної та постійної співпраці. У цьому відношенні співпраця між усіма національними органами та органами Союзу з ПВК/ФТ має надзвичайне значення і повинна бути уточнена та посилена. Залишається обов'язком держав-членів передбачити необхідні правила для забезпечення того, щоб на національному рівні політики, ПФР, наглядові органи, включаючи AMLA, та інші компетентні органи, залучені до ПВК/ФТ, а також податкові органи та правоохоронні органи, коли вони діють в межах цієї Директиви, мали ефективні механізми, що дозволяють їм співпрацювати та координувати свої дії, включаючи обмежувальний підхід до відмови компетентних органів співпрацювати та обмінюватися інформацією на запит іншого компетентного органу. Незалежно від встановлених механізмів, така національна співпраця повинна призвести до ефективної системи запобігання та боротьби з відмиванням грошей, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму, а також запобігання невиконанню та ухиленню від цільових фінансових санкцій.
- (112) З метою сприяння та просування ефективної співпраці, а особливо обміну інформацією, держави-члени повинні бути зобов'язані повідомляти Комісію та AMLA перелік своїх компетентних органів і відповідні контактні дані.
- (113) Ризик відмивання грошей та фінансування тероризму може бути виявлений усіма наглядовими органами, відповідальними за кредитні установи. Інформація пруденційного характеру, що стосується кредитних установ і фінансових установ, така як відомості щодо відповідності та доброчесності директорів і акціонерів, внутрішніх контрольних механізмів, корпоративного управління або питань дотримання вимог і управління ризиками, часто є необхідною для належного нагляду за дотриманням вимог у сфері ПВК/ФТ такими установами. Аналогічно, інформація щодо ПВК/ФТ також важлива для пруденційного нагляду за такими установами. Тому, співпраця та обмін інформацією з наглядовими органами у сфері ПВК/ФТ та ПФР повинні бути поширені на всі компетентні органи, відповідальні за нагляд за цими зобов'язаними суб'єктами відповідно до інших правових інструментів Союзу, таких як Директиви 2013/36/ЄС ⁽²³⁾, 2014/49/ЄС ⁽²⁴⁾, 2014/59/ЄС ⁽²⁵⁾ та 2014/92/ЄС ⁽²⁶⁾ Європейського Парламенту та Ради та Директива (ЄС) 2015/2366. Для забезпечення ефективного впровадження такої співпраці, держави-члени повинні щорічно інформувати AMLA про здійснені обміни.
- (114) Співпраця з іншими органами, які мають повноваження щодо нагляду за кредитними установами відповідно до Директив 2014/92/ЄС та (ЄС) 2015/2366, має потенціал для зменшення небажаних наслідків вимог у сфері ПВК/ФТ. Кредитні установи можуть

⁽²³⁾ Директива 2013/36/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про доступ до діяльності кредитних установ та пруденційний нагляд за кредитними установами та інвестиційними фірмами, що вносить зміни до Директиви 2002/87/ЄС та скасовує Директиви 2006/48/ЄС і 2006/49/ЄС (OJ L 176, 27.6.2013, с. 338).

⁽²⁴⁾ Директива 2014/49/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 квітня 2014 року про схеми гарантування вкладів (OJ L 173, 12.6.2014, с. 149).

⁽²⁵⁾ Директива 2014/59/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 15 травня 2014 року, що встановлює рамки для відновлення та врегулювання кредитних установ та інвестиційних фірм та вносить зміни до Директиви Ради 82/891/ЄЕС та Директив 2001/24/ЄС, 2002/47/ЄС, 2004/25/ЄС, 2005/56/ЄС, 2007/36/ЄС, 2011/35/ЄС, 2012/30/ЄС та 2013/36/ЄС, а також Регламентів (ЄС) № 1093/2010 та (ЄС) № 648/2012 Європейського Парламенту та Ради (OJ L 173, 12.6.2014, с. 190).

⁽²⁶⁾ Директива 2014/92/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 23 липня 2014 року щодо порівнянності комісій, пов'язаних з платіжними рахунками, зміни платіжного рахунку та доступу до платіжних рахунків з базовими функціями (OJ L 257, 28.8.2014, с. 214).

обрати припинення або обмеження ділових відносин з клієнтами або категоріями клієнтів, щоб уникнути ризику, а не управляти ним. Такі практики деризкінгу можуть послабити систему ПВК/ФТ та виявлення підозрілих операцій, оскільки вони змушують постраждалих клієнтів звертатися до менш безпечних або нерегульованих платіжних каналів для задоволення своїх фінансових потреб. Водночас, широко розповсюджені практики деризкінгу в банківському секторі можуть призвести до фінансового виключення для певних категорій платіжних установ або клієнтів. Фінансові наглядові органи найкраще можуть виявити ситуації, коли кредитна установа відмовилася вступати в ділові відносини, незважаючи на можливий обов'язок зробити це на підставі національного законодавства, що впроваджує Директиву 2014/92/ЄС або Директиву (ЄС) 2015/2366, і без обґрунтування на основі задокументованої належної перевірки клієнта. Фінансові наглядові органи повинні попереджати органи, відповідальні за забезпечення дотримання фінансовими установами Директиви 2014/92/ЄС або Директиви (ЄС) 2015/2366, коли виникають такі випадки або коли ділові відносини припиняються в результаті практик деризкінгу.

- (115) Співпраця між фінансовими наглядовими органами та органами, відповідальними за управління кризовими ситуаціями у кредитних установах та інвестиційних фірмах, зокрема уповноваженими органи Фонду гарантування вкладів фізичних осіб і органами врегулювання, є необхідною для узгодження цілей запобігання відмиванню грошей відповідно до цієї Директиви та захисту фінансової стабільності й вкладників відповідно до Директив 2014/49/ЄС та 2014/59/ЄС. Фінансові наглядові органи повинні інформувати уповноважені органи та органи врегулювання згідно з цими Директивами про будь-які випадки, коли вони виявляють підвищену ймовірність неплатоспроможності або недоступності вкладів з причин, пов'язаних з ПВК/ФТ. Фінансові наглядові органи також повинні інформувати ці органи про будь-яку транзакцію, рахунок або ділові відносини, які були призупинені ПФР, щоб забезпечити виконання завдань уповноважених органів та органів врегулювання у випадках підвищеного ризику неплатоспроможності або недоступності вкладів, незалежно від причини такого підвищеного ризику.
- (116) Для сприяння такій співпраці щодо кредитних установ та фінансових установ, АМЛА, після консультацій з Європейським банківським органом, повинна видати керівні принципи, що визначають основні елементи такої співпраці, включаючи спосіб обміну інформацією.
- (117) Механізми співпраці також повинні поширюватися на органи, відповідальні за нагляд та контроль за аудиторями, оскільки така співпраця може підвищити ефективність системи протидії відмиванню грошей Союзу.
- (118) Обмін інформацією та надання допомоги між компетентними органами держав-членів є важливими для цілей цієї Директиви. Відповідно, держави-члени не повинні забороняти або встановлювати необґрунтовані чи надмірно обмежувальні умови щодо такого обміну інформацією або надання допомоги.
- (119) Наглядові органи повинні мати можливість співпрацювати та обмінюватися конфіденційною інформацією, незалежно від їхнього відповідного характеру або статусу. З цією метою, вони повинні мати належну правову основу для обміну конфіденційною інформацією та для співпраці. Обмін інформацією та співпраця з іншими органами, які мають повноваження щодо нагляду або контролю за зобов'язаними суб'єктами відповідно до інших правових актів Союзу, не повинні

ненавмисно ускладнюватися правовою невизначеністю, яка може виникнути через відсутність чітких положень у цій сфері. Роз'яснення правової бази є ще важливішим, оскільки пруденційний нагляд у ряді випадків було доручено органам, які не здійснюють нагляд у сфері ПВК/ФТ, таким як Європейський центральний банк (ЄЦБ).

- (120) Інформація, якою володіють наглядові органи, може бути вирішальною для здійснення діяльності інших компетентних органів. Для забезпечення ефективності системи ПВК/ФТ Союзу, держави-члени повинні дозволити обмін інформацією між наглядовими органами та іншими компетентними органами. Повинні застосовуватися суворі правила щодо використання конфіденційної інформації, якою обмінюються.
- (121) Ефективність системи ПВК/ФТ Союзу залежить від співпраці між широким колом компетентних органів. Для сприяння такій співпраці, AMLA повинна бути уповноважена розробляти керівні принципи у координації з ЄЦБ, Європейськими наглядовими органами, Європолом, Євроюстом та Європейською прокуратурою щодо співпраці між усіма компетентними органами. Такі керівні настанови також повинні описувати, яким чином органи, які мають повноваження щодо нагляду або контролю за зобов'язаними суб'єктами відповідно до інших правових актів Союзу, повинні враховувати питання відмивання грошей та фінансування тероризму при виконанні своїх обов'язків.
- (122) Регламент (ЄС) 2016/679 застосовується до обробки персональних даних для цілей цієї Директиви. Регламент (ЄС) 2018/1725 Європейського Парламенту та Ради ⁽²⁷⁾ застосовується до обробки персональних даних установами, органами, офісами та агентствами Союзу для цілей цієї Директиви. Боротьба з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму визнається державами-членами як вагома підстава суспільного інтересу. Однак, компетентні органи, які мають повноваження щодо розслідування або переслідування відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму, або ті, які мають функцію відстеження, арешту або заморожування та конфіскації кримінальних активів, повинні дотримуватися правил щодо захисту персональних даних, що обробляються в рамках поліцейського та судового співробітництва у кримінальних справах, включаючи Директиву (ЄС) 2016/680 Європейського Парламенту та Ради⁽²⁸⁾.
- (123) Важливо, щоб узгодження цієї Директиви з переглянутими Рекомендаціями FATF здійснювалося з повним дотриманням законодавства Союзу, зокрема щодо законодавства Союзу про захист даних, включаючи правила передачі даних, а також захист основних прав, закріплених у Статуті. Деякі аспекти впровадження цієї Директиви передбачають збір, аналіз, зберігання та обмін даними в межах Союзу та з третіми країнами. Така обробка персональних даних повинна дозволятися, при повному дотриманні основоположних прав, лише для цілей, встановлених у цій

⁽²⁷⁾ Регламент (ЄС) 2018/1725 Європейського Парламенту та Ради від 23 жовтня 2018 року про захист фізичних осіб щодо обробки персональних даних установами, органами, офісами та агентствами Союзу та про вільне переміщення таких даних, що скасовує Регламент (ЄС) № 45/2001 та Рішення № 1247/2002/ЄС (OJ L 295, 21.11.2018, с. 39).

⁽²⁸⁾ Директива (ЄС) 2016/680 Європейського Парламенту та Ради від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб щодо обробки персональних даних компетентними органами для цілей запобігання, розслідування, виявлення або переслідування кримінальних правопорушень або виконання кримінальних покарань, та про вільне переміщення таких даних, що скасовує Рамкове Рішення Ради 2008/977/JHA (OJ L 119, 4.5.2016, с. 89).

Директиві, та для діяльності, необхідної відповідно до цієї Директиви, такої як обмін інформацією між компетентними органами.

- (124) Права доступу до даних суб'єктом даних застосовуються до персональних даних, що обробляються для цілей цієї Директиви. Однак, доступ суб'єкта даних до будь-якої інформації, пов'язаної з повідомленням про підозрілу операцію, серйозно підірвав би ефективність боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму. Тому можуть бути виправдані винятки та обмеження цього права відповідно до статті 23 Регламенту (ЄС) 2016/679 та, де це доречно, статті 25 Регламенту (ЄС) 2018/1725. Суб'єкт даних має право вимагати, щоб наглядовий орган, зазначений у статті 51 Регламенту (ЄС) 2016/679, або, де це застосовно, Європейський інспектор із захисту даних, перевірів законність обробки та мав право на судовий захист, зазначений у статті 79 цього Регламенту. Наглядовий орган, зазначений у статті 51 Регламенту (ЄС) 2016/679, також може діяти за власною ініціативою. Без шкоди для обмежень права на доступ, наглядовий орган повинен мати можливість інформувати суб'єкта даних про те, що він провів усі необхідні перевірки, та про результат щодо законності відповідної обробки.
- (125) Для забезпечення безперервного обміну інформацією між ПФР протягом періоду створення AMLA, Комісія повинна продовжувати тимчасово здійснювати хостинг FIU.net. Для забезпечення повного залучення ПФР до роботи системи, Комісія повинна регулярно взаємодіяти з Платформою підрозділів фінансової розвідки ЄС ("Платформа ПФР ЄС"), неформальною групою, що складається з представників ПФР та діє з 2006 року, яка використовується для полегшення співпраці між ПФР та обміну думками з питань, пов'язаних зі співпрацею.
- (126) Регуляторні технічні стандарти повинні забезпечити послідовну гармонізацію в усьому Союзі. Оскільки AMLA є органом з високоспеціалізованою експертизою у сфері ПВК/ФТ, доцільно доручити їй розробку проєктів регуляторних технічних стандартів, які не передбачають політичних рішень, для подання Комісії.
- (127) Для забезпечення послідовних підходів між ПФР та між наглядовими органами, повноваження щодо прийняття актів відповідно до статті 290 Договору про функціонування Європейського Союзу (ДФЕС) повинні бути делеговані Комісії стосовно визначення показників для класифікації рівня серйозності невиконання вимог щодо неподання належної, точної та актуальної інформації до центральних реєстрів. Особливо важливо, щоб Комісія проводила відповідні консультації під час своєї підготовчої роботи, включаючи на експертному рівні, і щоб ці консультації проводилися відповідно до принципів, викладених у Міжінституційній угоді від 13 квітня 2016 року щодо Вдосконалення законотворчості (²⁹). Зокрема, для забезпечення рівної участі у підготовці делегованих актів, Європейський Парламент та Рада отримують усі документи одночасно з експертами держав-членів, і їхні експерти мають систематичний доступ до засідань експертних груп Комісії, що займаються підготовкою делегованих актів.
- (128) Комісія повинна бути уповноважена приймати регуляторні технічні стандарти, розроблені AMLA, які: визначають критерії релевантності та відбору при визначенні, чи стосується повідомлення про підозрілу операцію іншої держави-члена; встановлюють орієнтири та методологію для оцінки та класифікації профілю властивого та залишкового ризику зобов'язаних суб'єктів та частоту перегляду

(²⁹) OJ L 123, 12.5.2016, с. 1.

профілів ризику; встановлюють критерії для визначення обставин призначення центральної контактної особи певних постачальників послуг та функцій центральних контактних осіб; визначають обов'язки наглядових органів держави походження та держави ведення діяльності, а також умови співпраці між ними; визначають загальні умови функціонування наглядових колегій з ПВК/ФТ у фінансовому секторі, шаблон письмової угоди, яка має бути підписана фінансовими наглядовими органами, будь-які додаткові заходи, які мають бути впроваджені колегіями, коли групи включають зобов'язаних суб'єктів у нефінансовому секторі, та умови участі фінансових наглядових органів у третіх країнах; визначають загальні умови функціонування наглядових колегій з ПВК/ФТ у нефінансовому секторі, шаблон письмової угоди, яка має бути підписана нефінансовими наглядовими органами, умови участі нефінансових наглядових органів у третіх країнах та будь-які додаткові заходи, які мають бути впроваджені колегіями, коли групи включають кредитні установи або фінансові установи; встановлюють показники для класифікації рівня серйозності невиконання вимог цієї Директиви, критерії, які слід враховувати при встановленні рівня фінансових санкцій або застосуванні адміністративних заходів, та методологію для накладення періодичних штрафних платежів. Комісія повинна приймати ці регуляторні технічні стандарти шляхом делегованих актів відповідно до статті 290 ДФЄС та відповідно до статті 49 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

- (129) Для забезпечення єдиних умов для впровадження цієї Директиви, Комісії слід надати імплементаційні повноваження для: розроблення методології збору статистики; встановлення формату для подання інформації про бенефіціарну власність до центрального реєстру; визначення технічних специфікацій та процедур, необхідних для впровадження доступу до інформації про бенефіціарну власність на основі законного інтересу центральними реєстрами; встановлення формату для подання інформації до централізованих автоматизованих механізмів; встановлення технічних специфікацій та процедур для підключення централізованих автоматизованих механізмів держав-членів до Системи взаємозв'язку реєстрів банківських рахунків (BARIS); встановлення технічних специфікацій та процедур, необхідних для забезпечення взаємозв'язку центральних реєстрів держав-членів; та встановлення технічних специфікацій та процедур, необхідних для забезпечення взаємозв'язку централізованих автоматизованих механізмів держав-членів. Ці повноваження повинні здійснюватися відповідно до Регламенту (ЄС) № 182/2011 Європейського Парламенту та Ради ⁽³⁰⁾.
- (130) Комісія повинна бути уповноважена приймати імплементаційні технічні стандарти, розроблені AMLA, що визначають формат, який має використовуватися для обміну інформацією між ПФР держав-членів, а також визначають шаблон, який має використовуватися для укладання угод про співпрацю між наглядовими органами Союзу та їхніми партнерами з третіх країн. Комісія повинна приймати ці імплементаційні технічні стандарти шляхом імплементаційних актів відповідно до статті 291 ТФЕУ та відповідно до статті 53 Регламенту (ЄС) 2024/1620.
- (131) Ця Директива поважає основоположні права та дотримується принципів, визнаних Статутом, зокрема права на повагу до приватного і сімейного життя, права на захист персональних даних та свободу ведення бізнесу

⁽³⁰⁾ Регламент (ЄС) № 182/2011 Європейського Парламенту та Ради від 16 лютого 2011 року, що встановлює правила та загальні принципи щодо механізмів контролю державами-членами здійснення Комісією імплементаційних повноважень (OJ L 55, 28.2.2011, с. 13).

- (132) Рівність між жінками та чоловіками, а також різноманітність є фундаментальними цінностями Союзу, які він прагне просувати в усьому спектрі своєї діяльності. Хоча в цих сферах досягнуто прогресу, необхідно зробити більше для досягнення збалансованого представництва в прийнятті рішень, як на рівні Союзу, так і на національному рівні. Без шкоди для першочергового застосування критеріїв, що ґрунтуються на особистих заслугах, при призначенні керівників своїх національних наглядових органів та ПФР, держави-члени повинні прагнути забезпечити гендерний баланс, різноманітність та інклюзивність, а також враховувати, наскільки це можливо, взаємозв'язки між ними. Держави-члени повинні прагнути забезпечити збалансоване та інклюзивне представництво також при виборі своїх представників до Загальних рад АМЛА.
- (133) При підготовці звіту з оцінки впровадження цієї Директиви, Комісія повинна приділити належну увагу дотриманню основоположних прав і принципів, визнаних Статутом.
- (134) Рішення Суду Європейського Союзу в об'єднаних справах C-37/20 та C-601/20, WM та Sovim SA проти Luxembourg Business Registers ⁽³¹⁾, скасувало поправку, внесену Директивою (ЄС) 2018/843 до статті 30(5) Директиви (EU) 2015/849, оскільки вона вимагала від держав-членів забезпечити, щоб інформація про бенефіціарну власність компаній та інших юридичних осіб, зареєстрованих на їхній території, була доступна у всіх випадках будь-якому члену широкої громадськості. Для забезпечення правової ясності, важливо адаптувати це положення, уточнивши, що лише особи або організації із законним інтересом повинні мати можливість доступу до цієї інформації. Та сама умова повинна застосовуватися до доступу до інформації про бенефіціарну власність трастів або подібних правових утворень. Тому до Директиви (ЄС) 2015/849 слід внести зміни. Наслідки цього рішення виходять за межі статті 30(5) Директиви (ЄС) 2015/849 і є подібними для положень, що регулюють доступ до інформації про бенефіціарну власність правових утворень. Щоб забезпечити правильний баланс у рамках Союзу між захистом основоположних прав та досягненням законної мети загального інтересу, такої як захист фінансової системи Союзу від відмивання грошей та фінансування тероризму, доцільно внести зміни до статті 31(4) Директиви (ЄС) 2015/849. Державам-членам повинен бути наданий один рік з дати набрання чинності цією Директивою для введення в дію необхідних законів, нормативно-правових актів та адміністративних положень для транспонування цих змін. Враховуючи важливість забезпечення пропорційної системи ПВК/ФТ Союзу, держави-члени повинні докласти всіх зусиль для транспонування цих змін якомога швидше до цього кінцевого терміну.
- (135) Враховуючи необхідність термінового впровадження гармонізованого підходу до доступу до центральних реєстрів на основі демонстрації законного інтересу, відповідні положення повинні бути транспоновані державами-членами до 10 липня 2026 року. Однак, оскільки початковий період нового режиму доступу на основі демонстрації законного інтересу, ймовірно, побачить пік запитів, які мають бути оброблені суб'єктами, відповідальними за центральні реєстри, кінцеві терміни для надання доступу не повинні застосовуватися протягом перших 4 місяців застосування нового режиму. Держави-члени повинні створити єдині точки доступу до інформації про реєстри нерухомості до 10 липня 2029 року. Централізовані автоматизовані механізми, що дозволяють ідентифікацію власників банківських рахунків або

⁽³¹⁾ Рішення Суду Європейського Союзу від 22 листопада 2022 року, WM та Sovim SA проти Luxembourg Business Registers, Об'єднані справи C-37/20 та C-601/20, ECLI:EU:C:2022:912.

платіжних рахунків, рахунків у цінних паперах, рахунків криптоактивів та рахунків і сейфових скриньок, також повинні бути взаємопов'язані між собою до цієї дати.

- (136) Оскільки цілі цієї Директиви, а саме створення скоординованого та узгодженого механізму для запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму, не можуть бути достатньою мірою досягнуті державами-членами, але можуть, з огляду на масштаб та наслідки дій, бути краще досягнуті на рівні Союзу, Союз може вживати заходів відповідно до принципу субсидіарності, як це викладено в статті 5 Договору про Європейський Союз. Відповідно до принципу пропорційності, як це викладено в цій статті, ця Директива не виходить за межі того, що необхідно для досягнення цих цілей.
- (137) Відповідно до Спільної політичної декларації від 28 вересня 2011 року держав-членів та Комісії щодо пояснювальних документів (³²), держави-члени зобов'язалися супроводжувати, в обґрунтованих випадках, повідомлення про свої заходи з транспонування одним або кількома документами, що пояснюють взаємозв'язок між компонентами директиви та відповідними частинами національних інструментів транспонування. Щодо цієї Директиви, законодавець вважає передачу таких документів обґрунтованою.
- (138) Відповідно до статті 42(1) Регламенту (ЄС) 2018/1725 було проведено консультації з Європейським інспектором із захисту даних, який надав висновок 22 вересня 2021 року (³³).
- (139) У зв'язку з цим Директиву (ЄС) 2015/849 слід скасувати,

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

(³²) OJ C 369, 17.12.2011, с. 14.

(³³) OJ C 524, 29.12.2021, с. 10.

ГЛАВА I
ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

ЧАСТИНА 1

Предмет, сфера застосування та визначення

Стаття 1

Предмет

Ця Директива встановлює правила щодо:

- (a) заходів, що застосовуються до секторів, які піддаються ризику відмивання грошей та фінансування тероризму, на національному рівні;
- (b) вимог щодо реєстрації, ідентифікації та перевірок вищого керівництва та бенефіціарних власників зобов'язаних суб'єктів;
- (c) ідентифікації ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму на рівні Союзу та держав-членів;
- (d) створення реєстрів бенефіціарної власності та банківських рахунків, доступу до них та доступу до інформації про нерухомість;
- (e) обов'язків та завдань Підрозділів фінансової розвідки (ПФР);
- (f) обов'язків та завдань органів, залучених до нагляду за зобов'язаними суб'єктами;
- (g) співпраці між компетентними органами та співпраці з органами, на які поширюються інші правові акти Союзу.

Стаття 2

Визначення

Для цілей цієї Директиви застосовуються визначення, викладені в статті 2(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624.

Також застосовуються такі визначення:

- (1) "фінансовий наглядовий орган" означає наглядовий орган, відповідальний за кредитні установи та фінансові установи;

- (2) "нефінансовий наглядовий орган" означає наглядовий орган, відповідальний за нефінансовий сектор;
- (3) "нефінансовий сектор" означає зобов'язаних суб'єктів, перелічених у статті 3, пункт (3), Регламенту (ЄС) 2024/1624;
- (4) "зобов'язаний суб'єкт" означає фізичну або юридичну особу, перелічену в статті 3 Регламенту (ЄС) 2024/1624, яка не звільняється відповідно до статті 4, 5, 6 або 7 цього Регламенту;
- (5) "держава-член походження" означає державу-члена, де знаходиться зареєстрований офіс зобов'язаного суб'єкта, або, якщо зобов'язаний суб'єкт не має зареєстрованого офісу, державу-члена, в якій знаходиться його головний офіс;
- (6) "держава-член ведення діяльності" означає державу-члена, іншу ніж держава-член походження, в якій зобов'язаний суб'єкт здійснює діяльність через установу, таку як дочірня компанія або філія, або де зобов'язаний суб'єкт здійснює діяльність на основі свободи надання послуг через інфраструктуру;
- (7) "митні органи" означає митні органи, як визначено в статті 5, пункт (1), Регламенту (ЄС) № 952/2013 Європейського Парламенту та Ради ⁽³⁴⁾ та компетентні органи, як визначено в статті 2(1), пункт (g), Регламенту (ЄС) 2018/1672 Європейського Парламенту та Ради ⁽³⁵⁾;
- (8) "наглядова колегія з питань ПВК/ФТ" означає постійну структуру для співпраці та обміну інформацією з метою нагляду за групою або суб'єктом, який провадить діяльність у державі-члені здійснення діяльності або третій країні;
- (9) "проект національного заходу" означає текст акта, незалежно від його форми, який після прийняття матиме юридичну силу, текст знаходиться на етапі підготовки, на якому все ще можуть бути внесені суттєві зміни;
- (10) "рахунок у цінних паперах" означає рахунок у цінних паперах, як визначено в статті 2(1), пункт (28), Регламенту (ЄС) № 909/2014 Європейського Парламенту та Ради ⁽³⁶⁾;
- (11) "цінні папери" означає фінансові інструменти, як визначено в статті 4(1), пункт (15), Директиви 2014/65/ЄС Європейського Парламенту та Ради ⁽³⁷⁾.

⁽³⁴⁾ Регламент (ЄС) № 952/2013 Європейського Парламенту та Ради від 9 жовтня 2013 року, що встановлює Митний кодекс Союзу (OJ L 269, 10.10.2013, с. 1).

⁽³⁵⁾ Регламент (ЄС) 2018/1672 Європейського Парламенту та Ради від 23 жовтня 2018 року про контроль за готівкою, що ввозиться до Союзу або вивозиться з нього, що скасовує Регламент (ЄС) № 1889/2005 (OJ L 284, 12.11.2018, с. 6).

⁽³⁶⁾ Регламент (ЄС) № 909/2014 Європейського Парламенту та Ради від 23 липня 2014 року про вдосконалення розрахунків за цінними паперами в Європейському Союзі та про центральні депозитарії цінних паперів, що вносить зміни до Директив 98/26/ЄС та 2014/65/ЄС та Регламенту (ЄС) № 236/2012 (OJ L 257, 28.8.2014, с. 1).

⁽³⁷⁾ Директива 2014/65/EU Європейського Парламенту та Ради від 15 травня 2014 року про ринки фінансових інструментів, що вносить зміни до Директиви 2002/92/ЄС та Директиви 2011/61/ЄС (OJ L 173, 12.6.2014, с. 349).

ЧАСТИНА 2

Національні заходи в секторах, вразливих до ризику відмивання грошей та фінансування тероризму

Стаття 3

Ідентифікація вразливих секторів на національному рівні

1. Якщо держава-член визначає, що, крім зобов'язаних суб'єктів, суб'єкти в інших секторах вразливі до ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, вона може вирішити застосувати всі або частину положень Регламенту (ЄС) 2024/1624 до цих додаткових суб'єктів.

2. Для цілей пункту 1, держави-члени повідомляють Комісію про свій намір застосувати всі або частину положень Регламенту (ЄС) 2024/1624 до суб'єктів в інших секторах. Таке повідомлення супроводжується:

(a) обґрунтуванням ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, що лежать в основі такого наміру;

(b) оцінкою впливу, який таке застосування матиме на надання послуг на внутрішньому ринку;

(c) вимогами Регламенту (ЄС) 2024/1624, які держава-член має намір застосувати до цих суб'єктів;

(d) текстом проекту національних заходів, а також будь-яким його оновленням, якщо держава-член суттєво змінила обсяг, зміст або впровадження цих повідомлених заходів.

3. Держави-члени відкладають прийняття національних заходів на 6 місяців з дати повідомлення, зазначеного в пункті 2.

Відстрочка, зазначена в першому підпункті цього пункта, не застосовується у випадках, коли національний захід спрямований на подолання серйозної та наявної загрози відмивання грошей або фінансування тероризму. У такому випадку, повідомлення, зазначене в пункті 2, супроводжується обґрунтуванням того, чому держава-член не відкладатиме його прийняття.

4. До закінчення періоду, зазначеного в пункті 3, Комісія, після консультацій з Органом з протидії відмиванню грошей та фінансуванню тероризму, створеним Регламентом (ЄС) 2024/1620 (AMLA), видає детальний висновок щодо того, чи передбачений захід:

(a) є належним для подолання виявлених ризиків, зокрема щодо того, чи виявлені державою-членом ризики стосуються внутрішнього ринку;

(b) може створювати перешкоди для вільного руху послуг або капіталу або для свободи заснування постачальників послуг на внутрішньому ринку, які не є пропорційними ризикам відмивання грошей та фінансування тероризму, які захід має на меті зменшити.

Детальний висновок, зазначений у першому підпункті, також має містити вказівку, чи має Комісія намір запропонувати дії на рівні Союзу.

5. Якщо Комісія не вважає за доцільне пропонувати дії на рівні Союзу, відповідна держава-член протягом 2 місяців після отримання детального висновку, зазначеного в пункті 4, повідомляє Комісії про дії, які вона пропонує щодо цього. Комісія коментує дії, запропоновані державою-членом.

6. Якщо Комісія вказує на свій намір запропонувати дії на рівні Союзу відповідно до пункту 4, другого підпункту, відповідна держава-член утримується від прийняття національних заходів, зазначених у пункті 2, пункт (d), якщо ці національні заходи не спрямовані на подолання серйозної та наявної загрози відмивання грошей або фінансування тероризму.

7. Якщо станом на 9 липня 2024 року, держави-члени вже застосували національні положення, що транспонують Директиву (ЄС) 2015/849, до інших секторів, ніж зобов'язані суб'єкти, вони можуть застосовувати всі або частину положень Регламенту (ЄС) 2024/1624 до цих секторів.

До 10 січня 2028 року, держави-члени повинні повідомити Комісію про сектори, визначені на національному рівні відповідно до першого підпункту цього пункту, до яких застосовуються вимоги Регламенту (ЄС) 2024/1624, разом з обґрунтуванням їхньої вразливості до ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму. Протягом 6 місяців з моменту такого повідомлення Комісія, після консультації з AMLA, видає детальний висновок відповідно до пункту 4. Якщо Комісія не вважає за доцільне запропонувати дії на рівні Союзу, застосовується пункт 5.

8. До 10 липня 2028 року і щороку після цього, Комісія публікує консолідований перелік секторів, до яких держави-члени вирішили застосувати всі або частину положень Регламенту (ЄС) 2024/1624, в Офіційному віснику Європейського Союзу.

Стаття 4

Вимоги щодо певних постачальників послуг

1. Держави-члени забезпечують, щоб пункти обміну валют та пункти обміну чеків, а також надавачі послуг трастів або компаній, були або ліцензовані, або зареєстровані.
2. Держави-члени забезпечують, щоб усі постачальники послуг у сфері азартних ігор були регульовані.
3. Держави-члени забезпечують, щоб зобов'язані суб'єкти, крім тих, що зазначені в пунктах 1 та 2, підлягали мінімальним вимогам реєстрації, які дозволяють наглядовим органам їх ідентифікувати.

Перший підпункт не застосовується, якщо зобов'язані суб'єкти, крім тих, що зазначені в пунктах 1 і 2, підлягають ліцензуванню або реєстрації відповідно до інших правових актів Союзу або національних правил, що регулюють доступ до професії або підпорядковують її ліцензуванню або реєстрації, що дозволяє наглядовим органам ідентифікувати їх.

Стаття 5

Вимоги щодо надання права на проживання в обмін на інвестиції

1. Держави-члени, національне законодавство яких дозволяє надання прав на проживання в обмін на будь-який вид інвестицій, такий як перекази капіталу, купівля або оренда нерухомості, інвестиції в державні облігації, інвестиції в корпоративні суб'єкти, пожертвування або дарування діяльності, що сприяє суспільному благу, та внески до державного бюджету, повинні запровадити принаймні такі заходи для зменшення пов'язаних ризиків відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму:

- (a) процес управління ризиками, включаючи ідентифікацію, класифікацію та зменшення ризиків під координацією призначеного органу;
- (b) заходи, що забезпечують зменшення ризиків відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму, пов'язаних із заявниками на надання прав на проживання в обмін на інвестиції, включаючи:
 - (i) перевірки профілю заявника призначеним органом, включаючи отримання інформації про джерело коштів та джерело статків заявника;
 - (ii) перевірку інформації про заявників на основі інформації, якою володіють компетентні органи, зазначені у статті 2(1), пункті (44)(a) та (c) Регламенту (ЄС) 2024/1624, з дотриманням застосовного національного кримінального процесуального законодавства, а також на основі списків фізичних осіб і суб'єктів, до яких застосовуються обмежувальні заходи Союзу;
 - (iii) періодичні перевірки заявників середнього та високого ризику.

2. Держави-члени забезпечують моніторинг впровадження процесу управління ризиками, як зазначено в пункті 1, підпункті (a), включаючи його оцінку на щорічній основі.

3. Держави-члени приймають та впроваджують заходи, зазначені в пункті 1 цієї статті, у спосіб, що відповідає ризикам, визначеним згідно з оцінкою ризиків, проведеною відповідно до статті 8.

4. Держави-члени публікують щорічний звіт про ризики відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму, пов'язані з наданням прав на проживання в обмін на інвестиції. Ці звіти повинні бути оприлюднені та включати інформацію про:

- (a) кількість отриманих заявок та країни походження заявників;
- (b) кількість дозволів на проживання, наданих або відхилених, та причин таких відхилень;
- (c) будь-яку виявлену еволюцію ризиків відмивання грошей, його предикатних злочинів та фінансування тероризму, пов'язаних з наданням прав на проживання в обмін на інвестиції.

5. До 10 липня 2028 року, держави-члени повідомляють Комісії про заходи, прийняті відповідно до пункту 1 цієї статті. Це повідомлення повинно включати пояснення цих заходів на основі відповідної оцінки ризиків, проведеної державами-членами відповідно до статті 8.

6. Комісія публікує в Офіційному віснику Європейського Союзу заходи, повідомлені державами-членами відповідно до пункту 5.
7. До 10 липня 2030 року, Комісія публікує звіт, в якому оцінюються заходи, повідомлені відповідно до пункту 5, щодо зменшення ризиків відмивання грошей, його предикатних злочинів та фінансування тероризму та, за необхідності, видає рекомендації.

Стаття 6

Перевірки відносно вищого керівництва та бенефіціарних власників певних зобов'язаних суб'єктів

1. Держави-члени вимагають від наглядових органів перевіряти, щоб члени вищого керівництва в зобов'язаних суб'єктах, зазначених у статті 4(1) та (2), а також фінансових холдингових компаніях змішаної діяльності, та бенефіціарні власники таких суб'єктів мали добру репутацію та діяли чесно і добросовісно. Вище керівництво таких суб'єктів також повинно володіти знаннями та досвідом, необхідними для виконання своїх функцій.
2. Щодо зобов'язаних суб'єктів, зазначених у статті 3, пункти (3)(a), (b), (d), (e), (f) та (h) до (o), Регламенту (ЄС) 2024/1624, держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи вживали необхідних заходів для запобігання тому, щоб особи, засуджені за відмивання грошей, його відповідні предикатні злочини або фінансування тероризму, або їхні спільники отримували професійну акредитацію, обіймали посади вищого керівництва або були бенефіціарними власниками цих зобов'язаних суб'єктів.
3. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи перевіряли на основі оцінки ризиків, чи продовжують виконуватися вимоги пунктів 1 та 2. Зокрема, вони перевіряють, чи має вище керівництво зобов'язаних суб'єктів, зазначених у пункті 1, добру репутацію, діє чесно і добросовісно та володіє знаннями та досвідом, необхідними для виконання своїх функцій, у випадках, коли є обґрунтовані підстави підозрювати, що відмивання грошей або фінансування тероризму здійснюється або було здійснено чи було здійснено спробу, або існує підвищений ризик цього в зобов'язаному суб'єкті.
4. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи мали повноваження вимагати усунення будь-якої особи, засудженої за відмивання грошей, його відповідні предикатні злочини або фінансування тероризму, з керівного складу зобов'язаних суб'єктів, як зазначено в пунктах 1 та 2. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи мали повноваження усувати або накладати тимчасову заборону на членів керівного складу зобов'язаних суб'єктів, зазначених в пункті 1, які не вважаються такими, що мають добру репутацію, діють чесно і добросовісно або володіють знаннями та досвідом, необхідними для виконання своїх функцій.
5. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи мали повноваження відсторонювати осіб, засуджених за відмивання грошей, його відповідні предикатні злочини або фінансування тероризму, які є бенефіціарними власниками зобов'язаних суб'єктів, як зазначено в пунктах 1 та 2, від зобов'язаних суб'єктів, включаючи надання наглядовим органам повноважень вимагати відчуження частки цими бенефіціарними власниками в зобов'язаних суб'єктах.
6. Для цілей цієї статті, держави-члени забезпечують, щоб відповідно до національного законодавства наглядові органи або будь-який інший орган, який має повноваження на

національному рівні оцінювати вимоги, що застосовуються до осіб, зазначених у пунктах 1 та 2 цієї статті, перевіряли центральну базу даних у сфері ПВК/ФТ відповідно до статті 11 Регламенту (ЄС) 2024/1620 та чи наявна відповідна судимість у кримінальному реєстрі цієї особи. Будь-який обмін інформацією для цих цілей здійснюється відповідно до Рамкового Рішення 2009/315/ЈНА та Рішення 2009/316/ЈНА, як це передбачено національним законодавством.

7. Держави-члени забезпечують, щоб рішення, прийняті наглядовими органами відповідно до цієї статті, підлягали ефективним засобам правового захисту, включаючи судовий захист.
8. До 10 липня 2029 року, АМЛА видає керівні принципи щодо:
 - (a) критеріїв для оцінки доброї репутації, чесності та добросовісності, як зазначено в пункті 1;
 - (b) критеріїв для оцінки знань та досвіду, як зазначено в пункті 1;
 - (c) послідовного застосування наглядовими органами повноважень, наданих їм відповідно до цієї статті.

При розробці керівних принципів, зазначених у першому підпункті, АМЛА враховує особливості кожного сектора, в якому діють зобов'язані суб'єкти.

9. Держави-члени застосовують цю статтю щодо зобов'язаних суб'єктів, зазначених у статті 3, пунктах 3(n) та (o) Регламенту (ЄС) 2024/1624, з 10 липня 2029 року.

ЧАСТИНА 3

Оцінки ризиків

Стаття 7

Оцінка ризиків на рівні Союзу

1. Комісія має провести оцінку ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, а також невиконання та ухилення від цільових фінансових санкцій, що впливають на внутрішній ринок і стосуються транскордонної діяльності.
2. До 10 липня 2028 року, Комісія складає звіт, у якому визначає, аналізує та оцінює ці ризики на рівні Союзу. Надалі Комісія оновлює цей звіт кожні 4 роки. За потреби Комісія може оновлювати окремі частини звіту частіше.

Якщо під час оновлення свого звіту, Комісія виявляє нові ризики, вона може рекомендувати державам-членам розглянути можливість оновлення своїх національних оцінок ризиків, або проведення секторальних оцінок ризиків відповідно до статті 8 з метою оцінки цих ризиків.

Звіт, зазначений у першому підпункті, оприлюднюється, за винятком тих частин, які містять конфіденційну інформацію.

3. Звіт, зазначений у пункті 1, має охоплювати принаймні таке:

- (a) сфери та сектори внутрішнього ринку, які вразливі до ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму;
 - (b) характер та рівень ризиків, пов'язаних з кожною сферою та сектором;
 - (c) найбільш поширені засоби, що використовуються для відмивання незаконно отриманих доходів, включаючи, за наявності, ті, що особливо використовуються в операціях між державами-членами та третіми країнами, незалежно від ідентифікації третьої країни відповідно до Розділу 2 Глави III Регламенту (ЄС) 2024/1624;
 - (d) оцінку ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, пов'язаних з юридичними особами та правовими утвореннями, включаючи вразливість до ризиків, що походять від іноземних юридичних осіб та іноземних правових утворень;
 - (e) ризики невиконання та ухилення від цільових фінансових санкцій.
4. Комісія надає рекомендації державам-членам щодо заходів, які є доцільними для подолання виявлених ризиків. У випадку, якщо держави-члени вирішують не застосовувати будь-яку з рекомендацій у своїх національних режимах ПВК/ФТ, вони повідомляють про це Комісію та надають детальне обґрунтування із зазначенням причин для такого рішення.
5. До 10 липня 2030 року і кожні 2 роки після цього, AMLA, відповідно до статті 55 Регламенту (ЄС) 2024/1620, має видавати висновок, адресований Комісії, щодо ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, що впливають на Союз. AMLA може видавати висновки або оновлення своїх попередніх висновків частіше, якщо вважає це доцільним. Висновки, видані AMLA, оприлюднюються, за винятком тих частин, які містять конфіденційну інформацію.
6. При проведенні оцінки, зазначеної в пункті 1, Комісія організовує роботу на рівні Союзу, враховує висновки, зазначені в пункті 5, та залучає експертів держав-членів у сфері ПВК/ФТ, представників національних наглядових органів та ПФР, AMLA та інших органів на рівні Союзу, а також, де це доцільно, інших відповідних заінтересованих сторін.
7. Протягом 2 років після прийняття звіту, зазначеного в пункті 2, і кожні 4 роки після цього Комісія подає звіт Європейському Парламенту та Раді про заходи, вжиті на основі висновків цього звіту.

Стаття 8

Національна оцінка ризиків

1. Кожна держава-член повинна проводити національну оцінку ризиків для ідентифікації, оцінки, розуміння та зменшення ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, а також ризиків невиконання та ухилення від цільових фінансових санкцій, що впливають на неї. Вона повинна підтримувати цю оцінку ризиків в актуальному стані та переглядати її щонайменше кожні 4 роки.

Якщо держави-члени вважають, що цього вимагає ситуація з ризиками, вони можуть переглядати національну оцінку ризиків частіше або проводити спеціальні секторальні оцінки ризиків.

2. Кожна держава-член повинна призначити орган або створити механізм для координації національної відповіді на ризики, зазначені в пункті 1. Ідентичність цього органу або опис механізму повинні бути повідомлені Комісії. Комісія повинна опублікувати список призначених органів або створених механізмів в Офіційному віснику Європейського Союзу.
3. При проведенні національних оцінок ризиків, зазначених у пункті 1 цієї статті, держави-члени повинні враховувати звіт, зазначений у статті 7(2), включаючи охоплені сектори і продукти та висновки цього звіту.
4. Держави-члени повинні використовувати національну оцінку ризиків для:
 - (a) вдосконалення своїх режимів ПВК/ФТ, зокрема шляхом визначення будь-яких сфер, де зобов'язані суб'єкти повинні застосовувати посилені заходи відповідно до ризик-орієнтованого підходу, та, за необхідності, визначення заходів, які слід вжити;
 - (b) визначення, де це доцільно, секторів або сфер нижчого або вищого ризику відмивання грошей та фінансування тероризму;
 - (c) оцінки ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, пов'язаних з кожним типом юридичної особи, створеної на їхній території, та кожним типом правового утворення, яке регулюється національним законодавством, або яке адмініструється на їхній території, або чії довірені особи або особи, що обіймають еквівалентні посади в подібних правових утвореннях, проживають на їхній території; та розуміння вразливості до ризиків, що походять від іноземних юридичних осіб та іноземних правових утворень;
 - (d) прийняття рішень щодо розподілу та пріоритезації ресурсів для боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму, а також невиконанням та ухиленням від цільових фінансових санкцій;
 - (e) забезпечення розробки відповідних правил для кожного сектора або сфери відповідно до ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму;
 - (f) оперативного надання відповідної інформації компетентним органам та зобов'язаним суб'єктам для сприяння проведенню їхніх власних оцінок ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, а також оцінки ризиків невиконання та ухилення від цільових фінансових санкцій, зазначених у статті 10 Регламенту (ЄС) 2024/1624.

У національній оцінці ризиків, держави-члени повинні описати інституційну структуру та основні процедури свого режиму ПВК/ФТ, включаючи ПФР, податкові органи та прокурорів, механізми співпраці з партнерами в межах Союзу або в третіх країнах, а також виділені людські та фінансові ресурси у тій мірі, в якій ця інформація доступна.

5. Держави-члени повинні забезпечити відповідну участь компетентних органів та відповідних заінтересованих сторін при проведенні своєї національної оцінки ризиків.
6. Держави-члени повинні зробити результати своїх національних оцінок ризиків, включаючи оновлення та перегляди, доступними для Комісії, для AMLA та для інших держав-членів. Держава-член може надати відповідну додаткову інформацію, де це доцільно, державі-члену,

яка проводить національну оцінку ризиків. Резюме висновків оцінки повинно бути оприлюднене. Це резюме не повинно містити конфіденційну інформацію. Будь-який документ, поширений або оприлюднений відповідно до цього пункту, не повинен містити жодної інформації, що дозволяє ідентифікацію будь-якої фізичної особи або називає будь-яку юридичну особу.

Стаття 9

Статистика

1. Держави-члени повинні вести комплексну статистику з питань, що стосуються ефективності їхніх систем ПВК/ФТ, з метою перегляду ефективності цих систем.
2. Статистика, зазначена в пункті 1 цієї статті, повинна включати:
 - (a) дані, що вимірюють розмір та важливість різних секторів, які підпадають під сферу дії цієї Директиви, включаючи кількість фізичних та юридичних осіб та економічну важливість кожного сектора;
 - (b) дані, що відображають етапи звітування, розслідування та судового розгляду в рамках національного режиму ПВК/ФТ, включаючи кількість повідомлень про підозрілі операції, поданих до ПФР, подальші дії щодо цих повідомлень, інформацію про транскордонні фізичні переміщення готівки, передану до ПФР відповідно до статті 9 Регламенту (ЄС) 2018/1672, разом з подальшими діями щодо поданої інформації та, на щорічній основі, кількість розслідуваних справ, кількість обвинувачених осіб, кількість осіб, засуджених за злочини відмивання грошей або фінансування тероризму, типи предикатних злочинів, визначених відповідно до статті 2 Директиви (ЄС) 2018/1673 Європейського Парламенту та Ради⁽³⁸⁾, якщо така інформація доступна, та вартість у євро майна, яке було заморожено, вилучено або конфісковано;
 - (c) кількість та відсоток повідомлень про підозрілі операції, що призвели до поширення інформації іншим компетентним органам, та, за наявності, кількість та відсоток повідомлень, що призвели до подальшого розслідування, разом з щорічним звітом, підготовленим ПФР відповідно до статті 27;
 - (d) дані щодо кількості транскордонних запитів на інформацію, які були направлені, отримані, відхилені та на які частково або повністю ПФР надав відповіді у розрізі країн-партнерів;
 - (e) кількість запитів про взаємну правову допомогу або інших міжнародних запитів на інформацію, що стосується бенефіціарної власності та інформації про банківські рахунки, як зазначено в Главі IV Регламенту (ЄС) 2024/1624 та Розділах 1 і 2 Глави II цієї Директиви, отриманих від або надісланих партнерам за межами Союзу, у розрізі компетентних органів та країн-партнерів;

⁽³⁸⁾ Директива (ЄС) 2018/1673 Європейського Парламенту та Ради від 23 жовтня 2018 року про боротьбу з відмиванням грошей за допомогою кримінального права (OJ L 284, 12.11.2018, с. 22).

- (f) людські ресурси, виділені наглядовим органам, а також людські ресурси, виділені ПФР для виконання завдань, визначених у статті 19;
- (g) кількість фізичних та дистанційних наглядових дій, кількість порушень, виявлених на основі наглядових дій, та фінансові санкції та обмежені у часі штрафні платежі, накладені, або адміністративні заходи, застосовані наглядовими органами та саморегулювальними органами відповідно до Розділу 4 Глави IV;
- (h) кількість та тип порушень, виявлених у зв'язку з зобов'язаннями Глави IV Регламенту (ЄУ) 2024/1624, та фінансові санкції, накладені, або адміністративні заходи, застосовані у зв'язку з цими порушеннями, кількість розбіжностей, повідомлених до центрального реєстру, зазначеного в статті 10 цієї Директиви, а також кількість перевірок, проведених суб'єктом, відповідальним за центральний реєстр, або від його імені відповідно до статті 10(11) цієї Директиви;
- (i) наступна інформація щодо впровадження статті 12:
 - (i) кількість запитів на доступ до інформації про бенефіціарну власність у центральних реєстрах на основі категорій, встановлених у статті 12(2);
 - (ii) відсоток запитів на доступ до інформації, які відхилені за кожною категорією, встановленою в статті 12(2);
 - (iii) резюме категорій осіб, яким надано доступ до інформації про бенефіціарну власність відповідно до статті 12(2), другого підпункта;
- (j) кількість пошуків у реєстрах банківських рахунків або механізмах пошуку даних, здійснених компетентними органами, з розбивкою за категорією компетентного органу, та кількість пошуків у взаємозв'язку реєстрів банківських рахунків, здійснених ПФР та наглядовими органами;
- (k) наступні дані щодо впровадження цільових фінансових санкцій:
 - (i) вартість заморожених коштів або інших активів, з розбивкою за типом;
 - (ii) людські ресурси, виділені органам, компетентним для впровадження та забезпечення виконання цільових фінансових санкцій.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб статистика, зазначена в пункті 2, збиралася та передавалася до Комісії на щорічній основі. Статистика, зазначена в пункті 2, підпунктах (a), (c), (d) та (f), також повинна передаватися до AMLA.

AMLA повинна зберігати цю статистику у своїй базі даних відповідно до статті 11 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

4. До 10 липня 2029 року, AMLA повинна прийняти висновок, адресований Комісії щодо методології збору статистики, зазначеної в пункті 2, підпунктах (a), (c), (d), (f) та (g).

5. Комісія може встановити, шляхом імплементаційних актів, методологію для збору статистики, зазначеної в пункті 2 цієї статті, та механізми для її передачі до Комісії та до AMLA. Ці імплементаційні акти повинні бути прийняті відповідно до процедури розгляду, зазначеної в статті 72(2).

6. До 10 липня 2030 року і кожні 2 роки після цього, Комісія повинна публікувати звіт, що узагальнює та пояснює статистику, зазначену в пункті 2, та робити його доступним на своєму веб-сайті.

ГЛАВА II

РЕЄСТРИ

ЧАСТИНА 1

Центральні реєстри бенефіціарної власності

Стаття 10

Центральні реєстри бенефіціарної власності

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб інформація про бенефіціарну власність, як зазначено в статті 62 Регламенту (ЄС) 2024/1624, заява відповідно до статті 63(4) цього Регламенту та інформація про номінальні угоди, як зазначено в статті 66 цього Регламенту, зберігалися в центральному реєстрі в державі-члені, де створена юридична особа або де довірчий власник явного трасту або особа, що займає еквівалентну посаду в подібному правовому утворенні, заснована або проживає, або звідки адмініструється правове утворення. Така вимога не застосовується до юридичних осіб або правових утворень, як зазначено в статті 65 Регламенту (ЄС) 2024/1624.

Інформація, що міститься в центральному реєстрі бенефіціарної власності, зазначеної в першому підпункті ("центральный реєстр"), повинна бути доступна в машиночитаному форматі та збиратися відповідно до імплементаційних актів, зазначених у пункті 6.

2. Як відступ від першого підпункту пункту 1, держави-члени повинні забезпечити, щоб інформація про бенефіціарну власність, як зазначено в статті 62 Регламенту (ЄС) 2024/1624, іноземних юридичних осіб та іноземних правових утворень, як зазначено в статті 67 цього Регламенту, зберігалася в центральному реєстрі в державі-члені відповідно до умов, викладених у статті 67 цього Регламенту. Держави-члени також повинні забезпечити, щоб центральный реєстр містив вказівку на те, яка ситуація, перелічена в статті 67(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624, є підставою для реєстрації іноземної юридичної особи або іноземного правового утворення.

3. Якщо довірчі власники явного трасту або особи, що обіймають еквівалентні посади в подібному правовому утворенні, засновані або проживають у різних державах-членах, сертифікат підтвердження реєстрації або витяг з інформації про бенефіціарну власність, що зберігається в центральному реєстрі однією державою-членом, повинен бути достатнім для вважання зобов'язання щодо реєстрації виконаним.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, були уповноважені вимагати від юридичних осіб, довірчих власників будь-якого явного трасту та осіб,

що обіймають еквівалентну посаду в подібному правовому утворенні, та їхніх юридичних та бенефіціарних власників, будь-яку інформацію, необхідну для ідентифікації та перевірки їхніх бенефіціарних власників, включаючи рішення ради директорів та протоколи їхніх засідань, партнерські угоди, трастові угоди, довіреності або інші договірні угоди та документацію.

5. Якщо жодна особа не ідентифікована як бенефіціарний власник відповідно до статті 63(3) та статті 64(6) Регламенту (ЄС) 2024/1624, центральний реєстр повинен включати:

(a) заяву про те, що бенефіціарний власник відсутній або бенефіціарних власників не вдалося визначити, що супроводжується відповідним обґрунтуванням згідно статті 63(4), пункту (a), та статті 64(7), пункту (a), Регламенту (ЄС) 2024/1624;

(b) дані всіх фізичних осіб, які займають посаду вищих керівних посадових осіб у юридичній особі, еквівалентні інформації, необхідній відповідно до статті 62(1), другого підпункту, пункту (a), Регламенту (ЄС) 2024/1624.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб інформація, зазначена в першому підпункті, пункті (a), була доступна компетентним органам, а також AMLA для цілей спільного аналізу відповідно до статті 32 цієї Директиви та статті 40 Регламенту (ЄС) 2024/1620, саморегульним органам та зобов'язаним суб'єктам. Однак, зобов'язані суб'єкти повинні мати доступ до заяви, поданої юридичною особою або правовим утворенням, лише якщо вони повідомляють про розбіжність відповідно до статті 24 Регламенту (ЄС) 2024/1624 або надають докази кроків, які вони здійснили для визначення бенефіціарних власників юридичної особи або правового утворення, в такому випадку вони також повинні мати можливість доступу до обґрунтування.

6. До 10 липня 2025 року, Комісія повинна встановити, шляхом імплементаційних актів, формат для подання інформації про бенефіціарну власність, як зазначено в статті 62 Регламенту (ЄС) 2024/1624, до центрального реєстру, включаючи контрольний список мінімальних вимог до інформації, яка має бути перевірена суб'єктом, відповідальним за центральний реєстр. Ці імплементаційні акти повинні бути прийняті відповідно до процедури розгляду, зазначеної в статті 72(2) цієї Директиви.

7. Держави-члени повинні забезпечити, щоб інформація про бенефіціарну власність, що зберігається в центральних реєстрах, була достатньою, точною та актуальною, та повинні запровадити механізми для цього. Для цієї мети, держави-члени повинні застосовувати принаймні такі вимоги:

(a) суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, повинні перевіряти протягом розумного часу після подання інформації про бенефіціарну власність, та на регулярній основі після цього, що така інформація є достатньою, точною та актуальною;

(b) уповноважені органи, за доцільності та в межах, в яких така вимога не створює непотрібних перешкод для виконання їхніх функцій, інформують відповідальних за центральні реєстри про виявлені розбіжності між даними центральних реєстрів та наявною у них інформацією.

Обсяг та частота перевірки, зазначеної в пункті (a) першого підпункта цього пункту, повинні бути співмірними з ризиками, пов'язаними з категоріями юридичних осіб та правових утворень, визначених відповідно до статті 7(3), пункту (d), та статті 8(4), пункту (c).

До 10 липня 2028 року Комісія повинна видати рекомендації щодо методів та процедур, які мають використовуватися суб'єктами, відповідальними за центральні реєстри, для перевірки

інформації про бенефіціарну власність, та зобов'язаними суб'єктами та компетентними органами для виявлення та повідомлення про розбіжності щодо інформації про бенефіціарну власність.

8. Держави-члени повинні забезпечити, щоб інформація, що міститься в центральних реєстрах, включала будь-які зміни в бенефіціарній власності юридичних осіб та правових утворень та в номінальних угодах, після їх першого запису в центральному реєстрі.

9. Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, перевіряли, чи стосується інформація про бенефіціарну власність, що зберігається в цих реєстрах, осіб або суб'єктів, включених до списків у зв'язку з цільовими фінансовими санкціями. Така перевірка повинна проводитися негайно після включення до списку у зв'язку з цільовими фінансовими санкціями та через регулярні проміжки часу.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб інформація, що міститься в центральних реєстрах, включала вказівку на те, що юридична особа, пов'язана з особами або суб'єктами, що підлягають цільовим фінансовим санкціям, у будь-якій з таких ситуацій:

(a) юридична особа або правове утворення підлягає цільовим фінансовим санкціям;

(b) юридична особа або правове утворення контролюється особою або суб'єктом, що підлягає цільовим фінансовим санкціям;

(c) бенефіціарний власник юридичної особи або правового утворення підлягає цільовим фінансовим санкціям.

Вказівка, зазначена в другому підпункті цього пункту, повинна бути видимою для будь-якої особи або суб'єкта, яким надано доступ до інформації, що міститься в центральних реєстрах, відповідно до статей 11 та 12, та повинна зберігатися на місці до зняття цільових фінансових санкцій.

10. Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, протягом 30 робочих днів з моменту повідомлення про розбіжності компетентним органом або зобов'язаною особою вжили відповідних заходів для усунення повідомленої розбіжності відповідно до статті 24 Регламенту (ЄС) 2024/1624, в тому числі шляхом внесення змін до інформації, що міститься в центральних реєстрах, якщо суб'єкт може перевірити інформацію про бенефіціарну власність. Конкретна згадка про те, що є розбіжності, про які повідомляється, повинна бути включена до центральних реєстрів до усунення розбіжностей і бути видимою для будь-якої фізичної або юридичної особи, якій надано доступ згідно зі статтями 11 і 12 цієї Директиви.

Якщо розбіжність має складний характер і суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, не можуть вирішити її протягом 30 робочих днів, вони повинні зафіксувати випадок, а також кроки, які були вжиті, та вжити будь-яких заходів, необхідних для усунення розбіжності якомога швидше.

11. Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкт, відповідальний за центральний реєстр, був уповноважений, безпосередньо або шляхом звернення до іншого органу, включаючи судові органи, проводити перевірки, включаючи перевірки на місці в бізнес-

приміщеннях або зареєстрованому офісі юридичних осіб, з метою встановлення поточної бенефіціарної власності суб'єкта та перевірки того, що інформація, подана до центрального реєстру, є точною, достатньою та актуальною. Право суб'єкта, відповідального за центральний реєстр, перевіряти інформацію про бенефіціарну власність не повинно бути обмежене, йому не повинні перешкоджати або виключати його.

Якщо довірчий власник або особа, що обіймає еквівалентну посаду, є зобов'язаним суб'єктом, як зазначено в статті 3, пункт (3)(a), (b) або (c) Регламенту (ЄС) 2024/1624, держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкт, відповідальний за центральний реєстр, також був уповноважений проводити перевірки, включаючи перевірки на місці в бізнес-приміщеннях або зареєстрованому офісі довірчого власника або особи, що обіймає еквівалентну посаду. Ці перевірки повинні дотримуватися щонайменше таких запобіжних заходів:

- (a) щодо фізичних осіб, якщо бізнес-приміщення або зареєстрований офіс є тими самими, що й приватна резиденція фізичної особи, перевірка на місці повинна підлягати попередньому судовому дозволу;
- (b) будь-які процедурні гарантії, що діють у державі-члені для захисту юридичного привілею, повинні бути дотримані, і жодна інформація, захищена юридичним привілеєм, не повинна бути доступною.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, були уповноважені запитувати інформацію з інших реєстрів, включаючи в третіх країнах, в тій мірі, в якій така інформація необхідна для виконання функцій таких суб'єктів.

- 12. Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, мали в своєму розпорядженні автоматизовані механізми, необхідні для проведення перевірок, як зазначено в пункті 7, пункті (a), та пункті 9, включаючи шляхом порівняння інформації, що міститься в цих реєстрах, з інформацією, що міститься в інших джерелах.
- 13. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку, коли перевірка, як зазначено в пункті 7, підпункті (a), проводиться на момент подання інформації про бенефіціарну власність, і така перевірка призводить до того, що суб'єкт, відповідальний за центральний реєстр, доходить висновку, що існують невідповідності або помилки в інформації про бенефіціарну власність, суб'єкт, відповідальний за центральний реєстр, міг утримати або відмовити у видачі дійсного сертифіката підтвердження реєстрації.
- 14. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку, коли перевірка, як зазначено в пункті 7, підпункті (a), проводиться після подання інформації про бенефіціарну власність, і така перевірка призводить до того, що суб'єкт, відповідальний за центральний реєстр, доходить висновку, що інформація більше не є достатньою, точною та актуальною, суб'єкт, відповідальний за центральний реєстр, міг призупинити дію сертифіката підтвердження реєстрації до тих пір, поки він не вважатиме, що надана інформація про бенефіціарну власність є в порядку, за винятком випадків, коли невідповідності обмежуються друкарськими помилками, різними способами транслітерації або незначними неточностями, які не впливають на ідентифікацію бенефіціарних власників або їхній бенефіціарний інтерес.

15. Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкт, відповідальний за центральний реєстр, був уповноважений, безпосередньо або шляхом звернення до іншого органу, включаючи судові органи, застосовувати ефективні, пропорційні та стримуючі заходи або накладати такі фінансові санкції за ненадання до реєстру, включаючи повторний характер, точної, достатньої та актуальної інформації про їхню бенефіціарну власність.
16. Комісія уповноважена приймати делеговані акти відповідно до статті 71 для доповнення цієї Директиви шляхом визначення показників для класифікації рівня тяжкості невиконання вимог щодо подання достатньої, точної та актуальної інформації до центральних реєстрів, включаючи випадки повторних невиконань.
17. Держави-члени повинні забезпечити, що якщо в ході перевірок, проведених відповідно до цієї статті, або будь-яким іншим способом, суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, виявляють факти, які можуть бути пов'язані з відмиванням грошей або з фінансуванням тероризму, вони повинні негайно інформувати про це ПФР.
18. Держави-члени повинні забезпечити, щоб при виконанні своїх завдань суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, здійснювали свої функції без неналежного впливу та щоб ці суб'єкти впроваджували стандарти для своїх працівників щодо конфліктів інтересів та суворої конфіденційності.
19. Центральні реєстри повинні бути взаємопов'язані через Європейську центральну платформу, створену статтею 22(1) Директиви (ЄС) 2017/1132.
20. Інформація, зазначена в пункті 1, повинна бути доступна через центральні реєстри та через систему взаємозв'язку центральних реєстрів протягом 5 років після того, як юридична особа була ліквідована або правове утворення припинило своє існування.

Без шкоди для національного кримінального законодавства про докази, що застосовуються до триваючих кримінальних розслідувань та судових процесів, держави-члени можуть, у конкретних випадках, дозволити зберігання такої інформації або вимагати, щоб така інформація зберігалася, протягом додаткового максимального періоду в 5 років, якщо держави-члени встановили, що таке зберігання є необхідним та пропорційним для цілей запобігання, виявлення, розслідування або переслідування за підозрою у відмиванні грошей або фінансуванні тероризму.

Після закінчення періоду зберігання, зазначеного в першому підпункті, держави-члени повинні забезпечити, щоб персональні дані були видалені з центральних реєстрів.

21. До 10 липня 2031 року, Комісія повинна опублікувати звіт, що включає наступне:
 - (a) оцінку ефективності заходів, вжитих суб'єктами, відповідальними за центральні реєстри, для забезпечення того, щоб вони мали достатню, актуальну та точну інформацію;
 - (b) опис основних типів розбіжностей, виявлених зобов'язаними суб'єктами та компетентними органами щодо інформації про бенефіціарну власність, що зберігається в центральних реєстрах;

- (c) найкращі практики та, де це доцільно, рекомендації щодо заходів, вжитих суб'єктами, відповідальними за центральні реєстри, для забезпечення того, щоб ці реєстри містили достатню, точну та актуальну інформацію;
- (d) огляд особливостей кожного центрального реєстру, створеного державами-членами, включаючи інформацію про механізми для забезпечення того, щоб інформація про бенефіціарну власність, що зберігається в цих реєстрах, залишалася точною, достатньою та актуальною;
- (e) оцінку пропорційності зборів, що стягуються за доступ до інформації, що зберігається в центральних реєстрах.

Стаття 11

Загальні правила щодо доступу до реєстрів бенефіціарної власності компетентними органами, саморегульованими органами та зобов'язаними суб'єктами

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи мали негайний, повний, прямий та безкоштовний доступ до інформації, що зберігається у взаємопов'язаних центральних реєстрах, зазначених у статті 10, без попередження відповідної юридичної особи або правового утворення.
2. Доступ, як зазначено в пункті 1, повинен бути наданий:
 - (a) компетентним органам;
 - (b) саморегульованим органам при виконанні наглядових функцій відповідно до Статті 37;
 - (c) податковим органам;
 - (d) національним органам з визначеними обов'язками щодо впровадження обмежувальних заходів Союзу, визначених згідно відповідних Регламентів Ради, прийнятих на основі статті 215 Договору про функціонування Європейського Союзу (TFEU);
 - (e) AMLA для цілей спільного аналізу відповідно до статті 32 цієї Директиви та статті 40 Регламенту (ЄС) 2024/1620;
 - (f) Європейському прокурорському офісу (EPPO);
 - (g) OLAF;
 - (h) Європолу та Євроюсту при наданні оперативної підтримки компетентним органам держав-членів.
3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб при вжитті заходів належної перевірки клієнтів відповідно до Глави III Регламенту (ЄС) 2024/1624, зобов'язані суб'єкти мали своєчасний доступ до інформації, що зберігається у взаємопов'язаних центральних реєстрах, зазначених у статті 10 цієї Директиви.

4. Держави-члени можуть прийняти рішення про надання інформації про бенефіціарних власників, що міститься в їхніх центральних реєстрах, зобов'язаним особам за умови сплати збору, який обмежується суворо необхідним для покриття витрат на забезпечення якості інформації, що міститься в центральних реєстрах, та на надання доступу до неї. Ці збори встановлюються таким чином, щоб не підірвати ефективний доступ до інформації, що міститься в центральних реєстрах.

5. До 10 жовтня 2026 року, держави-члени повинні повідомити Комісії список компетентних органів та саморегулювальних органів та категорії зобов'язаних суб'єктів, яким було надано доступ до центральних реєстрів, та тип інформації, доступної зобов'язаним суб'єктам. Держави-члени повинні оновлювати це повідомлення, коли є будь-які зміни до списку компетентних органів або категорій зобов'язаних суб'єктів або до обсягу доступу, наданого зобов'язаним суб'єктам. Комісія повинна зробити інформацію про доступ компетентних органів та зобов'язаних суб'єктів, включаючи будь-які зміни до неї, доступною для інших держав-членів.

Стаття 12

Спеціальні правила доступу до реєстрів бенефіціарної власності для осіб із законним інтересом

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб будь-яка фізична або юридична особа, яка може продемонструвати законний інтерес у запобіганні та боротьбі з відмиванням грошей, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму, мала доступ до такої інформації про бенефіціарних власників юридичних осіб та правових утворень, що зберігається у взаємопов'язаних центральних реєстрах, зазначених у статті 10, без попередження відповідної юридичної особи або правового утворення:

- (a) ім'я бенефіціарного власника;
- (b) місяць та рік народження бенефіціарного власника;
- (c) країна проживання та громадянство або громадянства бенефіціарного власника;
- (d) для бенефіціарних власників юридичних осіб, характер та обсяг бенефіціарного інтересу, що належить;
- (e) для бенефіціарних власників явних трастів або подібних правових утворень, характер бенефіціарного інтересу.

На додаток до інформації, зазначеної в першому підпункті цього пункту, держави-члени повинні забезпечити, щоб будь-які фізичні або юридичні особи, зазначені в пункті 2, підпунктах (a), (b) та (e), також мали доступ до історичної інформації про бенефіціарну власність юридичної особи або правового утворення, включаючи юридичні особи або правові утворення, які були ліквідовані або припинили своє існування протягом попередніх 5-ти років, а також опис структури контролю або власності.

Доступ відповідно до цього пункту повинен надаватися через електронні засоби. Однак, держави-члени повинні забезпечити, щоб фізичні та юридичні особи, які можуть продемонструвати законний інтерес, також могли отримати доступ до інформації в інших форматах, якщо вони не можуть використовувати електронні засоби.

2. Наступні фізичні або юридичні особи вважаються такими, що мають законний інтерес для доступу до інформації, перерахованої в пункті 1:

- (a) особи, які діють з метою журналістики, звітування або будь-якої іншої форми вираження в засобах масової інформації, які пов'язані із запобіганням або боротьбою з відмиванням грошей, його предикатними злочинами або фінансуванням тероризму;
- (b) організації громадянського суспільства, включаючи неурядові організації та наукові установи, які пов'язані із запобіганням або боротьбою з відмиванням грошей, його предикатними злочинами або фінансуванням тероризму;
- (c) фізичні або юридичні особи, які можуть укласти угоду з юридичною особою або правовим утворенням і які бажають запобігти будь-якому зв'язку між такою угодою та відмиванням грошей, його предикатними злочинами або фінансуванням тероризму;
- (d) суб'єкти, що підлягають вимогам ПВК/ФТ у третіх країнах, за умови, що вони можуть продемонструвати необхідність доступу до інформації, зазначеної в пункті 1 щодо юридичної особи або правового утворення для виконання належної перевірки клієнтів щодо клієнта або потенційного клієнта відповідно до вимог ПВК/ФТ у цих третіх країнах;
- (e) відповідні органи третіх країн, які є партнерами компетентних органів Європейського Союзу з питань ПВК/ФТ, за умови, що вони можуть продемонструвати необхідність доступу до інформації, зазначеної в пункті 1, щодо юридичної особи або правового утворення для виконання своїх завдань у рамках систем ПВК/ФТ цих третіх країн у контексті конкретного випадку;
- (f) органи держав-членів, відповідальні за впровадження Розділу I, Глав II та III Директиви (ЄС) 2017/1132, зокрема органи, відповідальні за реєстрацію компаній у реєстрі, зазначеному в статті 16 цієї Директиви, та органи держав-членів, відповідальні за перевірку законності перетворень, злиттів та поділів товариств з обмеженою відповідальністю відповідно до Розділу II цієї Директиви;
- (g) органи програм, визначені державами-членами відповідно до статті 71 Регламенту (ЄС) 2021/1060, щодо бенефіціарів фондів Союзу;
- (h) державні органи, що впроваджують Механізм відновлення та стійкості відповідно до Регламенту (ЄС) 2021/241 щодо бенефіціарів за Механізмом;
- (i) державні органи держав-членів у контексті процедур державних закупівель щодо учасників тендерів та операторів, що отримують контракт за процедурою державних закупівель;
- (j) постачальники продуктів з ПВК\ФТ, суворо в межах того, що продукти, створені на базі інформації з пункту 1 або які містять таку інформацію, надаються виключно клієнтам-зобов'язаним суб'єктам або компетентним органам, за умови, що ці постачальники можуть

продемонструвати потребу в доступі до інформації з пункту 1 в рамках контракту із зобов'язаним суб'єктом або компетентним органом.

На додаток до категорій, визначених у першому підпункті, держави-члени також повинні забезпечити, щоб іншим особам, які здатні продемонструвати законний інтерес щодо мети запобігання та боротьби з відмиванням грошей, його предикатними злочинами та фінансуванням тероризму, був наданий доступ до інформації про бенефіціарну власність у кожному конкретному випадку.

3. До 10 липня 2026 року, держави-члени повинні повідомити Комісії:

- (a) перелік державних органів, які мають право ознайомлюватися з інформацією про бенефіціарних власників відповідно до пункту 2, підпунктів (f), (g) і (h), та державних органів або категорій державних органів, які мають право ознайомлюватися з інформацією про бенефіціарних власників відповідно до пункту 2, підпункту (i);
- (b) будь-яку додаткову категорію осіб, які були визнані такими, що мають законний інтерес для доступу до інформації про бенефіціарну власність, визначену відповідно до пункту 2, другого підпункту.

Держави-члени повинні повідомляти Комісію про будь-які зміни або доповнення до категорій, зазначених у першому підпункті, без затримки, і в будь-якому випадку протягом 1 місяця після їх виникнення.

Комісія повинна зробити інформацію, отриману відповідно до цього пункту, доступною для інших держав-членів.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб центральні реєстри вели записи про осіб, які отримують доступ до інформації відповідно до цієї статті, та можуть розкривати їх бенефіціарним власникам, коли вони подають запит відповідно до статті 15(1), підпункту (c), Регламенту (ЄС) 2016/679.

Однак, держави-члени повинні забезпечити, щоб інформація, надана центральними реєстрами, не призводила до ідентифікації будь-якої особи, яка звертається до реєстру, у випадках, коли такими особами є:

- (a) особи, які діють з метою журналістики, звітування або будь-якої іншої форми вираження в засобах масової інформації, які пов'язані із запобіганням або боротьбою з відмиванням грошей, його предикатними злочинами або фінансуванням тероризму;
- (b) організації громадянського суспільства, які пов'язані із запобіганням або боротьбою з відмиванням грошей, його предикатними злочинами або фінансуванням тероризму.

Крім того, держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, утримувалися від розкриття особи будь-якого відповідного органу третьої країни - партнера компетентних органів ЄС з ПВК/ФТ, зазначених у статті 2(1), підпункті 44(a) та (c) Регламенту (ЄС) 2024/1624, доки це необхідно для захисту аналізів або розслідувань цього органу.

Стосовно осіб, зазначених у підпунктах (а) та (b) другого підпункту цього пункту, держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку, коли бенефіціарні власники подають запит відповідно до статті 15(1), підпункту (c) Регламенту (ЄС) 2016/679, їм надавалася інформація про функцію або рід занять осіб, які отримували доступ до інформації про бенефіціарну власність.

Для цілей третього підпункту, при запиті доступу до інформації про бенефіціарну власність відповідно до цієї статті, органи повинні вказати період, протягом якого вони просять центральні реєстри утриматися від розкриття, який не повинен перевищувати 5 років, та причини такого обмеження, включаючи те, як надання інформації поставило б під загрозу мету їхніх аналізів та розслідувань. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку, коли центральні реєстри не розкривають особу суб'єкта, який ознайомлювався з інформацією про бенефіціарну власність, будь-яке продовження цього періоду надавалося лише на основі обґрунтованого запиту органу в третій країні, на максимальний період в 1 рік, після чого новий обґрунтований запит на продовження повинен бути поданий цим органом.

Стаття 13

Процедура перевірки та взаємного визнання законного інтересу для доступу до інформації про бенефіціарну власність

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, як зазначено у статті 10, вживали заходів для перевірки існування законного інтересу, зазначеного у статті 12 на основі документів, інформації та даних, отриманих від фізичної або юридичної особи, яка прагне отримати доступ до центрального реєстру ("заявник"), та, за необхідності, інформації, доступної їм відповідно до статті 12(3).

2. Наявність законного інтересу для доступу до інформації про бенефіціарну власність повинна визначатися з урахуванням:

(a) функції або роду занять заявника; та

(b) за винятком осіб, зазначених у статті 12(2), першому підпункті, підпунктах (a) та (b), зв'язку з конкретними юридичними особами або правовими утвореннями, інформація щодо яких запитується.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку, коли доступ до інформації запитується особою, чий законний інтерес у доступі до інформації про бенефіціарну власність за однією з категорій, встановлених у статті 12(2), першому підпункті, вже був перевірений центральним реєстром іншої держави-члена, перевірка умови, викладеної в пункті 2, підпункті (a), цієї статті, вважалася виконаною шляхом збору доказів законного інтересу, виданих центральним реєстром цієї іншої держави-члена.

Держави-члени можуть застосовувати процедуру, викладену в першому підпункті цього пункту, до додаткових категорій, визначених іншими державами-членами відповідно до статті 12(2), другого підпункту.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, перевіряли особу заявників щоразу, коли вони отримують доступ до реєстрів. З цією метою держави-члени повинні забезпечити наявність достатніх процесів для перевірки особи заявника, у тому числі шляхом дозволу використання електронних засобів ідентифікації та

відповідних кваліфікованих довірчих послуг, як встановлено в Регламенті (ЄС) № 910/2014 Європейського Парламенту та Ради ⁽³⁹⁾.

5. Для цілей пункту 2, підпункту (а), держави-члени повинні забезпечити, щоб центральні реєстри мали механізми, що дозволяють повторний доступ особам із законним інтересом до інформації про бенефіціарну власність без необхідності оцінювати їхню функцію або рід занять щоразу при доступі до інформації.

6. З 10 листопада 2026 року, держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, проводили перевірку, зазначену в пункті 1, та надавали відповідь заявнику протягом 12 робочих днів.

Як відступ від першого підпункту, у випадку раптового високого числа запитів на доступ до інформації про бенефіціарну власність відповідно до цієї статті, термін для надання відповіді заявнику може бути продовжений на 12 робочих днів. Якщо після закінчення продовження кількість вхідних запитів продовжує залишатися високою, цей термін може бути продовжений на додаткові 12 робочих днів.

Держави-члени повинні своєчасно повідомляти Комісію про будь-яке продовження, як зазначено в другому підпункті.

Якщо суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, вирішують надати доступ до інформації про бенефіціарну власність, вони повинні видати сертифікат, що надає доступ на 3 роки. Суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, повинні відповідати на будь-який наступний запит на доступ до інформації про бенефіціарну власність від тієї самої особи протягом 7 робочих днів.

7. Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, відмовляли у запиті на доступ до інформації про бенефіціарну власність лише на одній з таких підстав:

- (a) заявник не надав необхідну інформацію або документи відповідно до пункту 1;
- (b) законний інтерес щодо доступу до інформації про бенефіціарну власність не був продемонстрований;
- (c) якщо на основі інформації, яка є в його розпорядженні, суб'єкт, відповідальний за центральний реєстр, має обґрунтоване занепокоєння, що інформація не буде використовуватися для цілей, для яких вона була запитана, або що інформація буде використовуватися для цілей, які не пов'язані із запобіганням відмиванню грошей, його предикатним злочинам або фінансуванню тероризму;
- (d) застосовується одна або більше ситуацій, зазначених у статті 15;
- (e) у випадках, зазначених у пункті 3, законний інтерес щодо доступу до інформації про бенефіціарну власність, наданий центральним реєстром іншої держави-члена, не поширюється на цілі, для яких запитується інформація;

⁽³⁹⁾ Регламент (ЄС) № 910/2014 Європейського Парламенту та Ради від 23 липня 2014 року про електронну ідентифікацію та довірчі послуги для електронних транзакцій на внутрішньому ринку та скасування Директиви 1999/93/ЄС (OJ L 257, 28.8.2014, с. 73).

(f) якщо заявник знаходиться в третій країні, і відповідь на запит на доступ до інформації не відповідатиме положенням Глави V Регламенту (EU) 2016/679.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, розглядали можливість запиту додаткової інформації або документів від заявника перед відмовою у запиті на доступ на підставах, перелічених у підпунктах (a), (b), (c) та (e) першого підпункту. Якщо суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, запитують додаткову інформацію, термін для надання відповіді повинен бути продовжений на 7 робочих днів.

8. Якщо суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, відмовляються надати доступ до інформації відповідно до пункту 7, держави-члени повинні вимагати, щоб вони інформували заявника про причини відмови та про їхнє право на оскарження. Суб'єкт, відповідальний за центральний реєстр, повинен документувати кроки, вжиті для оцінки запиту та для отримання додаткової інформації відповідно до другого підпункту пункту 7.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, могли відкликати доступ, якщо будь-яка з підстав, перелічених у пункті 7, виникає або стає відомою суб'єкту, відповідальному за центральний реєстр, після того, як такий доступ було надано, у тому числі, де це доречно, на підставі відкликання центральним реєстром в іншій державі-члені.

9. Держави-члени повинні забезпечити наявність судових або адміністративних засобів правового захисту для оскарження відмови або скасування доступу відповідно до пункту 7.

10. Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти, відповідальні за центральні реєстри, могли повторювати перевірку функції або рід занять, визначених відповідно до пункту 2, підпункту (a), час від часу і в будь-якому випадку не раніше ніж через 12 місяців після надання доступу, якщо суб'єкт, відповідальний за центральний реєстр, не має обґрунтованих підстав вважати, що законний інтерес більше не існує.

11. Держави-члени повинні вимагати від осіб, яким було надано доступ відповідно до цієї статті, повідомляти суб'єкт, відповідальний за центральний реєстр, про зміни, які можуть спричинити припинення дійсного законного інтересу, включаючи зміни, що стосуються їхньої функції або роду занять.

12. Держави-члени можуть обрати надання інформації про бенефіціарну власність, що зберігається в їхніх центральних реєстрах, заявникам за плату, яка повинна бути обмежена тим, що є строго необхідним для покриття витрат на забезпечення якості інформації, що зберігається в цих реєстрах, та надання інформації. Ці збори повинні бути встановлені таким чином, щоб не підривати ефективний доступ до інформації, що зберігається в центральних реєстрах.

Стаття 14

Шаблони та процедури

1. Комісія повинна визначити, шляхом імплементаційних актів, технічні специфікації та процедури, необхідні для впровадження доступу на основі законного інтересу центральними реєстрами, зазначеними в статті 10, включаючи:

(a) стандартизовані шаблони для запиту на доступ до центрального реєстру та для запиту на доступ до інформації про бенефіціарну власність юридичних осіб та правових утворень;

(b) стандартизовані шаблони, які повинні використовуватися центральними реєстрами для підтвердження або відмови у запиті на доступ до реєстру або на доступ до інформації про бенефіціарну власність;

(c) процедури для сприяння взаємному визнанню законного інтересу для доступу до інформації про бенефіціарну власність центральними реєстрами в державах-членах, відмінних від тієї, де запит на доступ був вперше зроблений та прийнятий, включаючи процедури для забезпечення безпечної передачі інформації про заявника;

(d) процедури для центральних реєстрів щодо повідомлення один одного про відкликання доступу до інформації про бенефіціарну власність відповідно до статті 13(8).

2. Імплементативні акти, зазначені в пункті 1 цієї статті, повинні бути прийняті відповідно до процедури розгляду, зазначеної в статті 72(2).

Стаття 15

Винятки з правил доступу до реєстрів бенефіціарної власності

За виняткових обставин, які мають бути визначені національним законодавством, коли доступ, зазначений у статтях 11(3) та 12(1), наражає бенефіціарного власника на непропорційний ризик шахрайства, викрадення, шантажу, вимагання, переслідування, насильства або залякування, або коли бенефіціарний власник є неповнолітнім чи недієздатним з інших причин, держави-члени повинні передбачити виняток з такого доступу до всієї або частини персональної інформації про бенефіціарного власника. Держави-члени повинні забезпечити, щоб такі винятки надавалися в кожному конкретному випадку після детальної оцінки виняткового характеру обставин і підтвердження існування таких непропорційних ризиків. Право на адміністративний перегляд рішення про надання винятку та право на ефективний судовий захист повинні бути гарантовані. Держава-член, яка надала винятки, повинна публікувати щорічні статистичні дані про кількість наданих винятків і причини їх надання, а також звітувати про ці дані перед Комісією.

Винятки, надані відповідно до цієї статті, не застосовуються до зобов'язаних суб'єктів, як зазначено в статті 3, пункті (3)(b) Регламенту (ЄС) 2024/1624, які є державними посадовими особами.

ЧАСТИНА 2

Інформація щодо банківського рахунку

Стаття 16

Реєстри банківських рахунків та електронні системи пошуку даних

1. Держави-члени повинні запровадити централізовані автоматизовані механізми, такі як центральні реєстри або центральні електронні системи пошуку даних, які дозволяють своєчасно ідентифікувати будь-яких фізичних або юридичних осіб, які володіють або контролюють платіжні рахунки, або банківські рахунки, ідентифіковані за допомогою IBAN,

включаючи віртуальні IBAN, рахунки в цінних паперах, рахунки криптоактивів та сейфові скриньки, що утримуються кредитною установою або фінансовою установою на їхній території.

Держави-члени повинні повідомити Комісії про характеристики цих національних механізмів, а також критерії, відповідно до яких інформація включається до цих національних механізмів.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб інформація, що зберігається в централізованих автоматизованих механізмах, була безпосередньо доступною в негайному та нефільтрованому вигляді для ПФР, а також для AMLA для цілей спільного аналізу відповідно до статті 32 цієї Директиви та статті 40 Регламенту (ЄС) 2024/1620. Інформація також повинна бути своєчасно доступною для наглядових органів для виконання їхніх зобов'язань за цією Директивою.
3. Наступна інформація повинна бути доступною та придатною для пошуку через централізовані автоматизовані механізми:
 - (a) для власників рахунків клієнтів та будь-якої особи, яка має намір діяти від імені власника рахунку клієнта: ім'я, доповнене або іншими ідентифікаційними даними, що вимагаються згідно зі статтею 22(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624, або унікальним ідентифікаційним номером, а також, у відповідних випадках, дати, коли особа, яка має намір діяти від імені клієнта, почала та припинила мати повноваження діяти від імені клієнта;
 - (b) для бенефіціарних власників власників рахунків клієнтів: ім'я, доповнене або іншими ідентифікаційними даними, необхідними відповідно до статті 22(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624, або унікальним ідентифікаційним номером, а також дати, коли фізична особа стала та, де це застосовно, припинила бути бенефіціарним власником власника рахунку клієнта;
 - (c) для банківських рахунків або платіжних рахунків: номер IBAN, або, якщо платіжний рахунок не ідентифікований номером IBAN, унікальний ідентифікатор рахунку, та дата відкриття рахунку та, де це застосовно, дата закриття рахунку;
 - (d) для віртуальних IBAN, виданих кредитною установою або фінансовою установою: номер віртуального IBAN, унікальний ідентифікатор рахунку, на який автоматично перенаправляються платежі, адресовані віртуальному IBAN, та дати відкриття та закриття рахунку;
 - (e) для рахунків цінних паперів: унікальний ідентифікатор рахунку та дати відкриття та закриття рахунку;
 - (f) для рахунків криптоактивів: унікальний ідентифікатор рахунку та дати відкриття та закриття рахунку;
 - (g) для сейфових скриньок: ім'я орендаря, доповнене або іншими ідентифікаційними даними, необхідними відповідно до статті 22(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624, або унікальним ідентифікаційним номером, та дата початку оренди та, де це застосовно, дата її закінчення.

У випадку віртуального IBAN, власником рахунку клієнта, як зазначено в пункті (а) першого абзацу, повинен бути власник рахунку, на який автоматично перенаправляються платежі, адресовані віртуальному IBAN.

Для цілей пунктів (а) та (б) першого абзацу, ім'я повинно включати для фізичних осіб усі імена та прізвища, а для юридичних осіб, правових утворень або інших організацій з правоздатністю - назву, під якою вони зареєстровані.

4. Комісія може встановити, шляхом імплементаційних актів, формат для подання інформації до централізованих автоматизованих механізмів. Ці імплементаційні акти повинні бути прийняті відповідно до процедури розгляду, зазначеної в статті 72(2).

5. Держави-члени можуть вимагати, щоб інша інформація, яка вважається важливою для ПФР, для AMLA для цілей спільного аналізу відповідно до статті 32 цієї Директиви та статті 40 Регламенту (ЄС) 2024/1620, та для наглядових органів для виконання їхніх зобов'язань за цією Директивою, була доступною та придатною для пошуку через централізовані автоматизовані механізми.

6. Централізовані автоматизовані механізми повинні бути взаємопов'язані через систему взаємозв'язку реєстрів банківських рахунків ('BARIS'), яка має бути розроблена та експлуатуватися Комісією. Комісія повинна забезпечити такий взаємозв'язок у співпраці з державами-членами до 10 липня 2029 року.

Комісія може встановити, шляхом імплементаційних актів, технічні специфікації та процедури для підключення централізованих автоматизованих механізмів держав-членів до BARIS. Ці імплементаційні акти повинні бути прийняті відповідно до процедури розгляду, зазначеної в статті 72(2).

7. Держави-члени повинні забезпечити, щоб інформація, зазначена в частині 3, була доступна через BARIS. Держави-члени повинні вжити адекватних заходів для забезпечення того, щоб лише інформація, зазначена в частині 3, яка є актуальною та відповідає фактичному банківському рахунку та платіжному рахунку, включаючи віртуальні IBAN, рахунок у цінних паперах, рахунок криптоактивів та сейфову скриньку, була доступна через їхні національні централізовані автоматизовані механізми та через BARIS. Доступ до цієї інформації повинен надаватися відповідно до правил захисту даних.

Інша інформація, яку держави-члени вважають важливою для ПФР та інших компетентних органів відповідно до частини 4, не повинна бути доступною та придатною для пошуку через BARIS.

8. Держави-члени повинні забезпечити, щоб інформація про власників банківських рахунків або платіжних рахунків, включаючи віртуальних IBAN, рахунків у цінних паперах, рахунки криптоактивів та сейфових скриньок, була доступною через їхні національні централізовані автоматизовані механізми та через BARIS протягом періоду в 5 років після закриття рахунку.

Без шкоди для національного кримінального законодавства про докази, що застосовуються до триваючих кримінальних розслідувань та судових процесів, держави-члени можуть, у конкретних випадках, дозволити зберігання такої інформації або вимагати, щоб така інформація зберігалася, протягом додаткового максимального періоду в 5 років, якщо держави-члени

встановили, що таке зберігання є необхідним та пропорційним для цілей запобігання, виявлення, розслідування або переслідування підозрілого відмивання грошей або фінансування тероризму.

9. ПФР та, для цілей спільного аналізу відповідно до статті 32 цієї Директиви та статті 40 Регламенту (ЄС) 2024/1620, AMLA повинні отримати негайний та повний доступ до інформації про платіжні рахунки та банківські рахунки, ідентифіковані за допомогою IBAN, включаючи віртуальний IBAN, рахунки в цінних паперах, рахунки криптоактивів та сейфові скриньки в інших державах-членах, доступної через BARIS. Наглядовим органам повинен бути наданий своєчасний доступ до інформації, доступної через BARIS. Держави-члени повинні співпрацювати між собою та з Комісією для виконання цієї частини.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб персонал національних ПФР та наглядових органів, який має доступ до BARIS, підтримував високі професійні стандарти конфіденційності та захисту даних, був доброчесним та мав відповідну кваліфікацію.

Вимоги, викладені в другому параграфі, також застосовуються до AMLA в контексті спільного аналізу та при виконанні функцій наглядового органу.

10. Держави-члени повинні забезпечити, щоб технічні та організаційні заходи були впроваджені для забезпечення безпеки даних на високих технологічних стандартах для цілей здійснення ПФР та наглядовими органами повноважень доступу та пошуку інформації, доступної через BARIS, відповідно до пунктів 5 та 6.

Вимоги, викладені в першому абзаці, також застосовуються до AMLA в контексті спільного аналізу та при виконанні функцій наглядового органу.

Стаття 17

Імплементативні акти для взаємозв'язку реєстрів

1. Комісія може встановити, шляхом імплементативних актів, технічні специфікації та процедури, необхідні для забезпечення взаємозв'язку центральних реєстрів держав-членів відповідно до статті 10(19) щодо:

- (a) технічних специфікацій, що визначають набір технічних даних, необхідних для виконання платформою своїх функцій, а також метод зберігання, використання та захисту таких даних;
- (b) спільних критеріїв, відповідно до яких інформація про бенефіціарну власність доступна через систему взаємозв'язку центральних реєстрів, залежно від рівня доступу, наданого державами-членами;
- (c) технічних деталей щодо того, яким чином повинна бути доступною інформація про бенефіціарних власників;
- (d) технічних умов доступності послуг, що надаються системою взаємозв'язку центральних реєстрів;

- (e) технічних заходів для впровадження різних типів доступу до інформації про бенефіціарну власність відповідно до статей 11 та 12 цієї Директиви, включаючи автентифікацію користувачів через використання електронних засобів ідентифікації та відповідних довірчих послуг, як встановлено в Регламенті (ЄС) № 910/2014;
- (f) платіжних заходів, де доступ до інформації про бенефіціарну власність підлягає оплаті збору відповідно до статей 11(4) та 13(12), беручи до уваги доступні платіжні засоби, такі як дистанційні платіжні операції.

Ці імплементаційні акти повинні бути прийняті відповідно до процедури розгляду, зазначеної в статті 72(2).

2. Комісія може встановити, шляхом імплементаційних актів, технічні специфікації та процедури, необхідні для забезпечення взаємозв'язку централізованих автоматизованих механізмів держав-членів, як зазначено в статті 16(6), щодо:

- (a) технічної специфікації, що визначає методи комунікації електронними засобами для цілей BARIS;
- (b) технічної специфікації комунікаційних протоколів;
- (c) технічних специфікацій, що визначають безпеку даних, заходи захисту даних, використання та захист інформації, яка є придатною для пошуку та доступною за допомогою BARIS;
- (d) спільних критеріїв, відповідно до яких інформація про банківські рахунки є придатною для пошуку через BARIS;
- (e) технічних деталей щодо того, як інформація стає доступною за допомогою BARIS, включаючи автентифікацію користувачів через використання електронних засобів ідентифікації та відповідних довірчих послуг, як встановлено в Регламенті (ЄУ) № 910/2014;
- (f) технічних умов доступності послуг, що надаються BARIS.

Ці імплементаційні акти повинні бути прийняті відповідно до процедури розгляду, зазначеної в статті 72(2).

3. При прийнятті імплементаційних актів, зазначених у пунктах 1 та 2, Комісія повинна враховувати перевірені технології та існуючі практики. Комісія повинна забезпечити, щоб BARIS, яка має бути розроблена та експлуатована, не спричиняла витрат понад те, що є абсолютно необхідним для впровадження цієї Директиви.

ЧАСТИНА 3

Єдина точка доступу до інформації про нерухомість

Стаття 18

Єдина точка доступу до інформації про нерухомість

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи мали негайний та прямий доступ безкоштовно до інформації, яка дозволяє своєчасно ідентифікувати будь-яку нерухомість та фізичних осіб або юридичних осіб чи правових утворень, які володіють цією власністю, а також до інформації, що дозволяє ідентифікацію та аналіз операцій, пов'язаних з нерухомістю. Цей доступ повинен надаватися через єдину точку доступу, яка має бути створена в кожній державі-члені, що дозволяє компетентним органам отримувати доступ, за допомогою електронних засобів, до інформації в цифровому форматі, яка повинна бути, де це можливо, машиночитаною.

Доступ до єдиних точок доступу, зазначених у першому підпункті, також повинен бути наданий AMLA для цілей спільного аналізу відповідно до статті 32 цієї Директиви та статті 40 Регламенту (EU) 2024/1620.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб принаймні така інформація була доступна через єдину точку доступу, зазначену в пункті 1:

(a) інформація про майно:

- (i) кадастрова ділянка та кадастровий номер;
- (ii) географічне розташування, включаючи адресу нерухомості;
- (iii) площа/розмір нерухомості;
- (iv) тип нерухомості, включаючи інформацію про те, чи є вона забудованою або не забудованою, та цільове призначення;

(b) інформація про власність:

- (i) ім'я власника та будь-якої особи, яка претендує діяти від імені власника;
- (ii) якщо власник є юридичною особою, назва та правова форма юридичної особи, а також унікальний ідентифікаційний номер компанії та податковий ідентифікаційний номер;
- (iii) якщо власник є правовим утворенням, назва правового утворення та податковий ідентифікаційний номер;
- (iv) ціна, за якою нерухомість була придбана;
- (v) де це застосовно, будь-які права або обмеження;

(c) інформація про обтяження щодо:

- (i) іпотеки;
- (ii) судових обмежень;

(iii) майнових прав;

(iv) інших гарантій, якщо такі є;

(d) сторія власності на нерухомість, ціна та пов'язані з нею обтяження;

(e) відповідні документи.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадку, коли кадастрова ділянка включає кілька об'єктів нерухомості, інформація, зазначена в першому підпункті, надавалася щодо кожного об'єкта нерухомості в цій кадастровій ділянці.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб історична інформація відповідно до першого абзацу, пункту (d), охоплювала принаймні період з 8 липня 2019 року.

3. Держави-члени повинні запровадити механізми для забезпечення того, щоб інформація, надана через єдину точку доступу, зазначену в пункті 1, була актуальною та точною.
4. Держави-члени повинні мати заходи для забезпечення того, щоб інформація, що зберігається в електронному вигляді, надавалася негайно компетентному органу, який робить запит. Якщо ця інформація не зберігається в електронному вигляді, держави-члени повинні забезпечити, щоб вона надавалася своєчасно та таким чином, щоб не підірвати діяльність компетентного органу, який робить запит.
5. До 10 жовтня 2029 року держави-члени повинні повідомити Комісії:
 - (a) характеристики єдиної точки доступу, зазначеної в пункті 1, створеної на національному рівні, включаючи веб-сайт, на якому до неї можна отримати доступ;
 - (b) список компетентних органів, яким надано доступ до єдиної точки доступу, зазначеної в пункті 1;
 - (c) будь-які дані, надані компетентним органам на додаток до перелічених у пункті 2.

Держави-члени повинні оновлювати таке повідомлення, коли відбуваються зміни до списку компетентних органів або до обсягу доступу до наданої інформації. Комісія повинна зробити цю інформацію, включаючи будь-які зміни до неї, доступною для інших держав-членів.

6. До 10 липня 2032 року, Комісія повинна подати звіт Європейському Парламенту та Раді, оцінюючи умови та технічні специфікації і процедури для забезпечення безпечного та ефективного взаємозв'язку єдиних точок доступу, зазначених у пункті 1. Де це доречно, цей звіт повинен супроводжуватися законодавчою пропозицією.

ЧАСТИНА III

ПФР

Стаття 19

Створення ПФР

1. Кожна держава-член повинна створити ПФР з метою запобігання, виявлення та ефективної боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму.

2. ПФР повинен бути єдиним центральним національним підрозділом, відповідальним за отримання та аналіз повідомлень, що подаються зобов'язаними суб'єктами відповідно до статті 69 Регламенту (EU) 2024/1624, повідомлень, що подаються зобов'язаними суб'єктами відповідно до статті 74 та статті 80(4), другого абзацу цього Регламенту, та будь-якої іншої інформації, що стосується відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму, включаючи інформацію, що передається митними органами відповідно до статті 9 Регламенту (ЄС) 2018/1672, а також інформацію, що подається наглядовими органами або іншими органами.

3. ПФР повинен бути відповідальним за поширення результатів своїх аналізів та будь-якої додаткової інформації відповідним компетентним органам, де є підстави підозрювати відмивання грошей, його предикатні злочини або фінансування тероризму. Він повинен мати можливість отримувати додаткову інформацію від зобов'язаних суб'єктів.

Функція фінансового аналізу ПФР повинна складатися з наступного:

(a) оперативний аналіз, який зосереджується на окремих випадках та конкретних цілях або на відповідній відібраній інформації, пріоритезованій на основі ризику, типу та обсягу отриманих розкриттів та очікуваного використання інформації після поширення;

(b) стратегічний аналіз, що стосується тенденцій та моделей відмивання грошей та фінансування тероризму та їх еволюції.

4. Кожен ПФР повинен бути операційно незалежним та автономним, що означає, що він повинен мати повноваження та здатність вільно виконувати свої функції, у тому числі здатність приймати автономні рішення щодо аналізу, запиту та, відповідно до пункту 3, поширення конкретної інформації. Він повинен бути вільним від будь-якого неналежного політичного, урядового або галузевого впливу чи втручання.

Якщо ПФР знаходиться в існуючій структурі іншого органу влади, основні функції ПФР повинні бути незалежними та операційно відокремленими від інших функцій органу влади в структурі якого він функціонує.

5. Держави-члени повинні забезпечити свої ПФР адекватними фінансовими, людськими та технічними ресурсами для виконання своїх завдань. ПФР повинні мати можливість отримувати та розгортати ресурси, необхідні для виконання своїх функцій.

6. Держави-члени повинні забезпечити, щоб персонал їхніх ПФР був зв'язаний вимогами професійної таємниці, еквівалентними тим, що викладені в статті 67, та щоб вони підтримували високі професійні стандарти, включаючи високі стандарти захисту даних, та мали високу добросовісність і були належним чином кваліфіковані щодо етичного поведіння з великими наборами даних. Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР мали процедури для запобігання та управління конфліктами інтересів.
7. Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР мали правила щодо безпеки та конфіденційності інформації.
8. Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР мали безпечні та захищені канали для комунікації та обміну інформацією електронними засобами з компетентними органами та зобов'язаними суб'єктами.
9. Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР мали можливість укласти угоди з іншими національними компетентними органами відповідно до статті 46 щодо обміну інформацією.
10. До 10 липня 2028 року, AMLA повинна видати керівні принципи, адресовані ПФР, щодо:
 - (a) заходів, які мають бути впроваджені для збереження операційної автономії та незалежності ПФР, включаючи заходи для запобігання тому, щоб конфлікти інтересів впливали на його операційну автономію та незалежність;
 - (b) характеру, особливостей та цілей оперативного та стратегічного аналізу;
 - (c) інструментів та методів для використання та перехресної перевірки фінансової, адміністративної інформації та інформації правоохоронних органів, до якої ПФР мають доступ; та
 - (d) практик та процедур для здійснення призупинення або утримання згоди на операцію та призупинення або моніторингу рахунку або ділових відносин відповідно до статей 24 та 25.

Стаття 20

Спеціаліст з фундаментальних прав

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР призначили Спеціаліста з фундаментальних прав. Спеціаліст з фундаментальних прав може бути членом існуючого персоналу ПФР.
2. Спеціаліст з фундаментальних прав повинен виконувати наступні завдання:
 - (a) надавати консультації персоналу ПФР щодо будь-якої діяльності, що здійснюється ПФР, коли вважає це необхідним, або на запит персоналу, не перешкоджаючи та не затримуючи при цьому таку діяльність;
 - (b) сприяти та контролювати дотримання ПФР фундаментальних прав;
 - (c) надавати рекомендаційні висновки щодо відповідності діяльності ПФР фундаментальним правам;

(d) інформувати голову ПФР про можливі порушення фундаментальних прав у ході діяльності ПФР.

3. ПФР повинен забезпечити, щоб Спеціаліст з фундаментальних прав не отримував жодних інструкцій щодо виконання своїх завдань.

Стаття 21

Доступ до інформації

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР, незалежно від їх організаційного статусу, мали доступ до інформації, яка їм необхідна для виконання своїх завдань, включаючи фінансову, адміністративну та правоохоронну інформацію. Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР мали принаймні:

(a) безпосередній та прямий доступ до наступної фінансової інформації:

- (i) інформації, що міститься в національних централізованих автоматизованих системах відповідно до Статті 16;
- (ii) інформації від зобов'язаних суб'єктів, включаючи інформацію про перекази грошей, як визначено в пункті (9) Статті 3 Регламенту (ЄС) 2023/1113, та перекази криптоактивів, як визначено в пункті (10) Статті 3 цього Регламенту;
- (iii) інформації про іпотеки та позики;
- (iv) інформація з національних баз даних валютних операцій та обміну валют;
- (v) інформації про цінні папери;

(b) безпосередній та прямий доступ до наступної адміністративної інформації:

- (i) фіскальні дані, в тому числі дані податкових органів та органів доходів і зборів, а також дані, отримані відповідно до Статті 8(3а) Директиви Ради 2011/16/ЄС ⁽⁴⁰⁾;
- (ii) інформації про процедури державних закупівель товарів чи послуг або концесій;
- (iii) інформації з BARIS, як зазначено в Статті 16, а також з національних реєстрів нерухомості або електронних систем пошуку даних та земельних і кадастрових реєстрів;
- (iv) інформації з державних реєстрів громадянства та демографічних реєстрів фізичних осіб;
- (v) інформації, що міститься в національних реєстрах паспортів та віз;
- (vi) інформації, що міститься в базах даних транскордонних подорожей;

⁴⁰ Директива Ради 2011/16/ЄС від 15 лютого 2011 року про адміністративне співробітництво у сфері оподаткування та скасування Директиви 77/799/ЄЕС (ОВ L 64, 11.3.2011, с. 1)

- (vii) інформації, що міститься в комерційних базах даних, включаючи бізнес- та корпоративні реєстри та бази даних політично значущих осіб;
 - (viii) інформації, що міститься в національних реєстрах автотранспортних засобів, повітряних та водних суден;
 - (ix) інформації, що міститься в національних реєстрах соціального забезпечення;
 - (x) митних даних, включаючи дані про транскордонне фізичне переміщення готівки;
 - (xi) інформації, що міститься в національних реєстрах зброї та озброєння;
 - (xii) інформації, що міститься в національних реєстрах бенефіціарної власності;
 - (xiii) даних, доступних через взаємозв'язок центральних реєстрів відповідно до Статті 10(19);
 - (xiv) інформації, що міститься в реєстрах неприбуткових організацій;
 - (xv) інформації, якою володіють національні фінансові наглядові органи та регулятори, відповідно до Статті 61 та Статті 67(2);
 - (xvi) баз даних, що зберігають дані про торгівлю викидами CO₂, створених відповідно до Регламенту Комісії (ЄС) № 389/2013 ⁽⁴¹⁾;
 - (xvii) інформації про річну фінансову звітність компаній;
 - (xviii) національних реєстрів міграції та імміграції;
 - (xix) інформації, якою володіють комерційні суди;
 - (xx) інформації, що зберігається в базах даних неплатоспроможності та у арбітражних керуючих;
 - (xxi) інформації про кошти та інші активи заморожені або знерухомлені відповідно до цільових фінансових санкцій;
- (c) прямиий або непрямиий доступ до такої правоохоронної інформації:
- (i) будь-якого типу інформації або даних, які вже зберігаються компетентними органами в контексті запобігання, виявлення, розслідування або переслідування кримінальних правопорушень;
 - (ii) будь-якого типу інформації або даних, які зберігаються державними органами або приватними суб'єктами в контексті запобігання, виявлення, розслідування або переслідування кримінальних правопорушень і які доступні компетентним органам без застосування примусових заходів відповідно до національного законодавства.

⁴¹ Регламент Комісії (ЄС) № 389/2013 від 2 травня 2013 року про створення Реєстру Союзу відповідно до Директиви 2003/87/ЄС Європейського Парламенту та Ради, Рішень № 280/2004/ЄС та № 406/2009/ЄС Європейського Парламенту та Ради та скасування Регламентів Комісії (ЄС) № 920/2010 та (ЄС) № 1193/2011 (ОВ L 122, 3.5.2013, с. 1).

Інформація, зазначена в пункті (с) першого абзацу, повинна включати відомості про судимості, інформацію про розслідування, інформацію про заморожування або арешт активів, або про інші слідчі чи тимчасові заходи, а також інформацію про обвинувальні вироби та конфіскацію.

Держави-члени можуть дозволити обмеження доступу до правоохоронної інформації, зазначеної в пункті (с) першого абзацу, в кожному конкретному випадку, коли надання такої інформації може поставити під загрозу поточне розслідування.

2. Доступ до інформації, переліченої в частині 1, вважається прямим і безпосереднім, якщо інформація міститься в ІТ-базі даних, реєстрі або системі пошуку даних, з якої ПФР може отримати інформацію без будь-яких проміжних кроків, або якщо виконуються наступні умови:

(a) суб'єкти або органи, що володіють інформацією, надають її оперативно ПФР; та

(b) жоден суб'єкт, орган або третя сторона не може втручатися в запитовані дані або інформацію, яка має бути надана.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб, коли це можливо, ПФР було надано прямий доступ до інформації, переліченої в частині 1, першому абзаці, пункті (с). У випадках, коли ПФР надається непрямий доступ до інформації, суб'єкт або орган, що володіє запитованою інформацією, повинен надати її своєчасно.

4. У контексті своїх функцій, кожен ПФР повинен мати можливість запитувати, отримувати та використовувати інформацію від будь-якого зобов'язаного суб'єкта для виконання своїх функцій відповідно до Статті 19(3) цієї Директиви, навіть якщо попередній звіт не подано відповідно до Статті 69(1), першого абзацу, пункту (а), або Статті 70(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624. Зобов'язані суб'єкти не зобов'язані виконувати запити на інформацію, зроблені відповідно до цієї частини, коли вони стосуються інформації, отриманої в ситуаціях, зазначених у Статті 70(2) цього Регламенту.

Стаття 22

Відповіді на запити про інформацію

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР могли своєчасно відповідати на обґрунтовані запити про інформацію, викликані занепокоєннями щодо відмивання грошей, пов'язаних предикатних злочинів або фінансування тероризму, від компетентних органів, зазначених у Статті 2(1), пунктах (44)(с) та (d) Регламенту (ЄС) 2024/1624, у їхній відповідній державі-члені, де така інформація вже зберігається ПФР і є необхідною в кожному конкретному випадку. Рішення про розповсюдження інформації залишається за ПФР.

Якщо існують об'єктивні підстави вважати, що надання такої інформації матиме негативний вплив на розслідування або аналіз, що тривають, або, у виняткових обставинах, коли розкриття інформації було б явно непропорційним законним інтересам фізичної або юридичної особи або не відповідало б цілям, для яких її було запитано, ПФР не зобов'язаний виконувати запит на інформацію.

У таких випадках, ПФР повинен надати письмові пояснення запитуючому органу.

2. Компетентні органи повинні надавати зворотний зв'язок ПФР щодо використання наданої інформації відповідно до цієї Статті та Статті 19(3), а також про її корисність та про результати вжитих заходів та розслідувань, проведених на основі цієї інформації. Такий зворотний зв'язок повинен надаватися якомога швидше і, в будь-якому випадку, в узагальненій формі, принаймні щорічно, таким чином, щоб дозволити ПФР покращити свою функцію з оперативного аналізу.

Стаття 23

Надання інформації наглядовим органам

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР надавали наглядовим органам, спонтанно або на запит, інформацію, яка може бути актуальною для цілей нагляду відповідно до Глави IV, включаючи принаймні інформацію про:

- (a) якість та кількість повідомлень про підозрілі операції, поданих зобов'язаними суб'єктами;
- (b) якість та своєчасність відповідей, наданих зобов'язаними суб'єктами на запити ПФР відповідно до Статті 69(1), першого абзацу, пункту (b) Регламенту (ЄС) 2024/1624;
- (c) відповідні результати стратегічних аналізів, проведених відповідно до Статті 19(3), пункту (b) цієї Директиви, а також будь-яку відповідну інформацію про тенденції та методи відмивання грошей, пов'язаних предикатних злочинів та фінансування тероризму, включаючи географічні, транскордонні та нові ризики.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб підрозділи фінансової розвідки повідомляли наглядові органи щоразу, коли інформація, якою вони володіють, вказує на потенційні порушення зобов'язаними суб'єктами Регламентів (ЄС) 2024/1624 та (ЄС) 2023/1113.

3. За винятком випадків, коли це суворо необхідно для цілей параграфу 2, держави-члени забезпечують, щоб інформація, надана підрозділами фінансової розвідки відповідно до цієї статті, не містила жодної інформації про конкретних фізичних або юридичних осіб, а також справи, що стосуються фізичних або юридичних осіб, які є предметом поточного аналізу чи розслідування, або які можуть призвести до ідентифікації фізичних або юридичних осіб.

Стаття 24

Призупинення або відмова у згоді

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР мали повноваження вживати невідкладних заходів, прямо або опосередковано, коли існує підозра, що операція пов'язана з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму, для призупинення або відмови у згоді на цю операцію.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадках, коли необхідність призупинення або відмови у згоді на операцію встановлюється на основі підозри, про яку повідомлено відповідно до Статті 69 Регламенту (ЄС) 2024/1624, призупинення або відмова у згоді накладається на зобов'язаного суб'єкта протягом періоду, зазначеного в Статті 71 вищезазначеного Регламенту. Якщо необхідність призупинення операції базується на аналітичній роботі ПФР, незалежно від

того, чи було подано попереднє повідомлення зобов'язаним суб'єктом, призупинення повинно бути накладено ПФР якомога швидше.

Призупинення або відмова у згоді на операцію повинні накладатися ПФР з метою збереження коштів, проведення аналізу, включаючи аналіз операції, оцінки того, чи підтверджується підозра, і, якщо так, розповсюдження результатів аналізу відповідним компетентним органам для вжиття належних заходів.

Держави-члени повинні встановити період призупинення або відмови у згоді, що застосовується для аналітичної роботи ПФР, який не повинен перевищувати 10 робочих днів. Держави-члени можуть встановити довший період, якщо, відповідно до національного законодавства, ПФР виконують функцію відстеження, вилучення, заморожування або конфіскації активів, одержаних злочинним шляхом. Якщо встановлено довший період призупинення або відмови у згоді, держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР здійснювали свою функцію з дотриманням відповідних національних гарантій, таких як можливість для особи, чия операція була призупинена, оскаржити це призупинення в суді.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР мали повноваження скасувати призупинення або відмову у згоді в будь-який час, якщо вони дійдуть висновку, що призупинення або відмова у згоді більше не є необхідними для досягнення цілей, викладених у третьому абзаці.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР мали повноваження призупиняти або відмовляти у згоді, як зазначено в цій частині, на запит ПФР з іншої держави-члена.

2. Якщо існує підозра, що банківський рахунок або платіжний рахунок, рахунок у криптоактивах або ділові відносини пов'язані з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму, держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР мав повноваження вживати невідкладних заходів, прямо або опосередковано, для призупинення використання цього рахунку або призупинення ділових відносин з метою збереження коштів, проведення аналізу, оцінки того, чи підтверджується підозра, і, якщо так, розповсюдження результатів аналізу відповідним компетентним органам для вжиття належних заходів.

Держави-члени повинні встановити період призупинення, що застосовується для аналітичної роботи ПФР, який не повинен перевищувати 5 робочих днів. Держави-члени можуть встановити довший період, якщо, відповідно до національного законодавства, ПФР виконують функцію відстеження, вилучення, заморожування або конфіскації кримінальних активів. Якщо встановлено довший період призупинення, держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР здійснювали свою функцію з дотриманням відповідних національних гарантій, таких як можливість для особи, чий банківський рахунок або платіжний рахунок, рахунок у криптоактивах або ділові відносини призупинені, оскаржити це призупинення в суді.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР мали повноваження скасувати призупинення в будь-який час, якщо вони дійдуть висновку, що призупинення більше не є необхідним для досягнення цілей, викладених у першому абзаці.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР мали повноваження призупиняти використання рахунку або призупиняти ділові відносини, як зазначено в цій частині, на запит ПФР з іншої держави-члена.

3. Накладення призупинення або відмова у згоді відповідно до цієї Статті не тягне за собою відповідальності будь-якого виду для ПФР або його директорів чи працівників.

Стаття 25

Інструкції щодо моніторингу операцій або діяльності

Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР мали повноваження давати інструкції зобов'язаним суб'єктам здійснювати моніторинг, протягом періоду, визначеного ПФР, операцій або діяльності, що здійснюються через один або кілька банківських рахунків або платіжних рахунків, або рахунків у криптоактивах, або інших ділових відносин, якими управляє зобов'язаний суб'єкт для осіб, які становлять значний ризик відмивання грошей, пов'язаних предикатних злочинів або фінансування тероризму. Держави-члени також повинні забезпечити, щоб ПФР мали повноваження давати інструкції зобов'язаному суб'єкту звітувати про результати моніторингу.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР мали повноваження застосовувати заходи моніторингу, зазначені в цій Статті, на запит ПФР з іншої держави-члена.

Стаття 26

Попередження зобов'язаним суб'єктам

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР могли попереджати зобов'язаних суб'єктів про інформацію, що стосується виконання належної перевірки клієнтів відповідно до Глави III Регламенту (ЄС) 2024/1624. Така інформація повинна включати:

- (a) типи операцій або діяльності, які становлять значний ризик відмивання грошей, пов'язаних предикатних злочинів та фінансування тероризму;
- (b) конкретних осіб, які становлять значний ризик відмивання грошей, пов'язаних предикатних злочинів та фінансування тероризму;
- (c) конкретні географічні зони, які становлять значний ризик відмивання грошей, пов'язаних предикатних злочинів та фінансування тероризму.

2. Вимога, зазначена в частині 1, застосовується протягом періоду, встановленого в національному законодавстві, але не повинен перевищувати 6 місяців.

3. ПФР повинні щорічно надавати зобов'язаним суб'єктам стратегічну інформацію про типології, індикатори ризиків та тенденції у відмиванні грошей та фінансуванні тероризму.

Стаття 27

Щорічний звіт ПФР

Кожна держава-член повинна забезпечити, щоб її ПФР публікував щорічний звіт про свою діяльність. Звіт повинен містити статистику щодо:

- (a) подальших дій, вжитих ПФР щодо отриманих повідомлень про підозрілі операції та підозрілу діяльність;
- (b) повідомлень про підозрілі операції, поданих зобов'язаними суб'єктами;
- (c) розкриття інформації наглядовими органами та центральними реєстрами;
- (d) розповсюдження інформації компетентним органам та подальших дій щодо такого розповсюдження;
- (e) запитів, поданих до інших ПФР та отриманих від них;
- (f) запитів, поданих до та отриманих від компетентних органів, зазначених у Статті 2(1), пункті (44)(c) Регламенту (ЄС) 2024/1624;
- (g) виділених людських ресурсів;
- (h) даних про транскордонне фізичне переміщення готівки, переданих митними органами відповідно до Статті 9 Регламенту (ЄС) 2018/1672.

Звіт, зазначений у першому абзаці, також повинен містити інформацію про тенденції та типології, виявлені у даних, розповсюджених іншим компетентним органам. Інформація, що міститься у звіті, не повинна дозволяти ідентифікацію будь-якої фізичної або юридичної особи.

Стаття 28

Зворотний зв'язок від ПФР

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР надавали зобов'язаним суб'єктам зворотний зв'язок щодо повідомлення про підозри відповідно до Статті 69 Регламенту (ЄС) 2024/1624. Такий зворотний зв'язок повинен охоплювати принаймні якість наданої інформації, своєчасність звітування, опис підозри та документацію, надану на етапі подання.

Зворотний зв'язок відповідно до цієї Статті не слід розуміти як такий, що охоплює кожне повідомлення, подане зобов'язаними суб'єктами.

ПФР повинен надавати зворотний зв'язок принаймні раз на рік, незалежно від того, чи надається він окремому зобов'язаному суб'єкту або групам чи категоріям зобов'язаних суб'єктів, враховуючи загальну кількість підозрілих операцій, про які повідомляють зобов'язані суб'єкти.

Можливість отримати зворотний зв'язок також повинна бути доступною для наглядових органів, щоб дозволити їм здійснювати ризик-орієнтований нагляд відповідно до Статті 40.

ПФР повинні щорічно звітувати перед AMLA про надання зворотного зв'язку зобов'язаним суб'єктам відповідно до цієї Статті та надавати статистику щодо кількості повідомлень про підозрілі операції, поданих різними категоріями зобов'язаних суб'єктів.

До 10 липня 2028 року, AMLA має видати рекомендації для ПФР щодо найкращих практик та підходів до надання зворотного зв'язку, включаючи тип та частоту зворотного зв'язку.

Обов'язок надавати зворотний зв'язок не повинен ставити під загрозу будь-яку поточну аналітичну роботу, що проводиться ПФР, або будь-яке розслідування чи адміністративні дії, що відбуваються після розповсюдження інформації ПФР, і не повинен впливати на застосовність вимог щодо захисту даних та конфіденційності.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР надавали митним органам зворотний зв'язок, принаймні щорічно, щодо ефективності та подальших дій стосовно інформації, переданої відповідно до Статті 9 Регламенту (ЄС) 2018/1672.

Стаття 29

Співпраця між ПФР

Держави-члени повинні забезпечити, щоб ПФР співпрацювали один з одним у максимально можливій мірі, незалежно від їхнього організаційного статусу.

Стаття 30

Захищені канали зв'язку

1. Має бути створена система для обміну інформацією між ПФР держав-членів (FIU.net). FIU.net забезпечуватиме безпечну комунікацію та обмін інформацією і матиме можливість створювати письмовий запис усіх операцій обробки даних. FIU.net також може використовуватися для комунікацій з ПФР у третіх країнах та з іншими органами влади, а також з органами, установами та агентствами Союзу. FIU.net управлятиметься AMLA.

FIU.net використовується для обміну інформацією між ПФР та AMLA з метою проведення спільного аналізу відповідно до статті 32 цієї Директиви та статті 40 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

2. Держави-члени забезпечують, щоб ПФР обмінювалися інформацією відповідно до статей 31 і 32 через FIU.net. У разі технічної несправності FIU.net, інформація передається будь-якими іншими відповідними засобами, що гарантують високий рівень безпеки даних і захисту даних.

Обмін інформацією між ПФР та їх партнерами у третіх країнах, які не підключені до FIU.net, здійснюється через захищені канали зв'язку.

3. Держави-члени забезпечують, щоб для виконання їх завдань, визначених цією Директивою, ПФР максимально співпрацювали щодо застосування найсучасніших технологій відповідно до норм національного законодавства.

Держави-члени також повинні забезпечити, щоб ПФР максимально співпрацювали у застосуванні рішень, які були розроблені та управляються AMLA, відповідно до пункту (i) статті 5 (5), пункту (d) статті 45(1) та статті 47 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

4. Держави-члени забезпечують, щоб ПФР могли використовувати функціональні можливості FIU.net для перехресного зіставлення на основі принципу "збіг/відсутність збігу" даних, які вони надають у FIU.net, з даними, які надаються у цій системі іншими ПФР та органами, установами й агентствами Союзу, якщо таке перехресне зіставлення входить до відповідних повноважень цих органів, установ та агентств Союзу.

5. AMLA може призупинити доступ ПФР або партнера в третій країні чи органу, установи або агентства Союзу до FIU.net, якщо є підстави вважати, що такий доступ може поставити під загрозу реалізацію положень цієї Частини, а також безпеку та конфіденційність інформації, якою володіють ПФР і яка обмінюється через FIU.net, зокрема у випадках, коли є занепокоєння щодо незалежності та автономності ПФР.

Стаття 31

Обмін інформацією між ПФР

1. Держави-члени забезпечують, щоб ПФР обмінювалися, спонтанно або за запитом, будь-якою інформацією, яка може мати відношення до обробки або аналізу інформації ПФР, пов'язаної з відмиванням грошей, предикатними злочинами або фінансуванням тероризму, а також фізичною або юридичною особою, причетною до них, незалежно від типу предикатних злочинів, до яких вони можуть бути причетні, і навіть якщо тип предикатних злочинів, до яких вони можуть бути причетні, не визначений на момент обміну.

Запит повинен містити відповідні факти, довідкову інформацію, причини запиту, зв'язки з країною запитуваного ПФР і як запитувана інформація буде використана.

Коли ПФР отримує повідомлення відповідно до статті 69(1), першого абзацу, пункту (а) Регламенту (ЄС) 2024/1624, який стосується іншої держави-члена, він повинен негайно переслати повідомлення або всю відповідну інформацію, отриману з нього, до ПФР цієї іншої держави-члена.

2. До 10 липня 2026 року, AMLA повинна розробити проєкт імплементаційних технічних стандартів і подати їх Комісії для схвалення. Ці проєкти імплементаційних технічних стандартів повинні визначати формат, який використовуватиметься для обміну інформацією, зазначеною в частині 1.

Комісія уповноважена ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені в першому абзаці, відповідно до статті 53 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

3. До 10 липня 2026 року, AMLA повинна розробити проєкт регуляторних технічних стандартів і подати їх Комісії для схвалення. Ці проєкти регуляторних технічних стандартів повинні визначати критерії відповідності та відбору при визначенні, чи стосується повідомлення, подане відповідно до першого абзацу пункту (а) статті 69(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624, іншої держави-члена, як зазначено в третьому абзаці, частини 1 цієї статті.

Комісії делегуються повноваження доповнювати цю Директиву шляхом прийняття регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому абзаці відповідно до статей 49-52 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

4. До 10 липня 2028 року, AMLA повинна видати керівні принципи для ПФР щодо процедур, які мають бути запроваджені при пересиланні та отриманні повідомлень відповідно до пункту (а) першого абзацу статті 69(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624, який стосується іншої держави-члена, та подальших дій щодо цього повідомлення.

5. Держави-члени забезпечують, щоб ПФР, до якого подається запит, при наданні відповіді на запит про інформацію, зазначену в частині 1, від іншого ПФР використовували весь спектр своїх наявних повноважень, які вони зазвичай використовують на національному рівні для отримання та аналізу інформації.

Коли ПФР прагне отримати додаткову інформацію від зобов'язаного суб'єкта, заснованого в іншій державі-члені, який здійснює діяльність на території його держави-члена, запит направляється до ПФР тієї держави-члена, на території якої заснований зобов'язаний суб'єкт. Цей ПФР отримує інформацію відповідно до статті 69(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624 та оперативно передає відповіді.

6. Держави-члени забезпечують, щоб у разі отримання запиту від ПФР про надання інформації відповідно до частини 1, ПФР надавали відповідь на запит якомога швидше, але в будь-якому випадку не пізніше 5 робочих днів після отримання запиту, якщо ПФР або володіє запитуваною інформацією, або запитувана інформація міститься в базі даних або реєстрі, доступ до якого має безпосередньо ПФР, якого запитують. У виняткових, належним чином обґрунтованих випадках, цей термін може бути продовжений максимум до 10 робочих днів. Якщо запитуваний ПФР не може отримати запитувану інформацію, він інформує про це ПФР, що запитує.

7. Держави-члени забезпечують, щоб у виняткових, обґрунтованих і термінових випадках і, в порядку відхилення від частини 6, коли відповідно до частини 1 від ПФР вимагається надати інформацію, яка або міститься в базі даних або реєстрі, безпосередньо доступному запитуваному ПФР, або вже знаходиться в його розпорядженні, запитуваний ПФР надавав цю інформацію не пізніше, ніж через 1 робочий день після отримання запиту.

Якщо запитуваний ПФР не може відповісти на запит протягом 1 робочого дня або не може отримати доступ до інформації безпосередньо, він повинен надати обґрунтування. Якщо надання запитуваної інформації протягом 1 робочого дня створить непропорційний тягар для запитуваного ПФР, він може відкласти надання інформації. У такому випадку, запитуваний ПФР повинен негайно повідомити запитуючий ПФР про таке відкладення. Запитуваний ПФР може продовжити термін надання відповіді на запит про інформацію максимум на 3 робочі дні.

8. ПФР може відмовити в обміні інформацією лише за виняткових обставин, коли такий обмін може суперечити основоположним принципам національного законодавства. Ці виняткові обставини повинні бути визначені таким чином, щоб запобігти зловживанню та неправомірному обмеженню вільного обміну інформацією для аналітичних цілей.

До 10 липня 2028 року, держави-члени повинні повідомити Комісію про виняткові обставини, зазначені в першому абзаці. Держави-члени повинні оновлювати такі повідомлення, якщо відбуваються зміни у виняткових обставинах, визначених на національному рівні.

Комісія публікує консолідований перелік повідомлень, зазначених у другому абзаці.

9. До 10 липня 2029 року, Комісія повинна подати Європейському Парламенту та Раді звіт з оцінкою того, чи є виправданими виняткові обставини, про які повідомляється відповідно до частини 8.

Стаття 32

Спільний аналіз

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб їхні ПФР могли проводити спільний аналіз підозрілих операцій та діяльності.
2. Для цілей частини 1 цієї статті відповідні ПФР, за підтримки AMLA відповідно до статті 40 Регламенту (ЄС) 2024/1620, створюють спільну аналітичну групу з конкретною метою та обмеженим періодом діяльності, який може бути продовжений за взаємною згодою, для проведення операційного аналізу підозрілих операцій або діяльності із залученням одного або декількох ПФР, що таким чином створюють групу (команду).
3. Спільна аналітична група може бути створена у випадках, коли:

- (a) операційний аналіз ПФР вимагає складного та відповідального аналізу, пов'язаного з іншими державами-членами;
- (b) декілька ПФР проводять операційний аналіз, в якому обставини справи потребують узгоджених дій у відповідних державах-членах.

Запит на створення спільної аналітичної групи може бути поданий будь-яким із зацікавлених ПФР або AMLA відповідно до статті 44 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб співробітник їхнього ПФР, призначений до складу спільної аналітичної групи, міг, відповідно до чинного національного законодавства та в межах своєї компетенції, надавати групі інформацію, наявну в їхньому ПФР, з метою проведення аналізу, що здійснюється групою.
5. Якщо спільна аналітична група потребує допомоги від ПФР, що не входить до складу групи, вона може звернутися з відповідним запитом до іншого ПФР щоб:
 - (a) приєднатися до спільної аналітичної групи;
 - (b) надавати фінансову розвідку та фінансову інформацію спільній аналітичній групі.

6. Держави-члени забезпечують, щоб ПФР могли запрошувати третіх сторін, в тому числі органи, установи та агентства Союзу, до участі у спільному аналізі, якщо це доречно для цілей спільного аналізу і якщо така участь підпадає під відповідні повноваження цих третіх сторін.

Держави-члени забезпечують, щоб ПФР, які беруть участь у спільному аналізі, визначали умови, які застосовуються до участі третіх сторін, і вживали заходів, що гарантують конфіденційність і безпеку інформації, якою обмінюються. Держави-члени забезпечують, щоб інформація, якою вони обмінюються, використовувалася виключно для цілей, для яких було організовано проведення спільного аналізу.

Стаття 33

Використання ПФР інформації, якою вони обмінюються між собою

Інформація та документи, отримані відповідно до статей 29, 31 та 32, повинні використовуватися для виконання завдань ПФР, викладених у цій Директиві. Під час обміну інформацією та документами відповідно до статей 29 та 31, ПФР, що передає інформацію, може встановлювати обмеження та умови для використання цієї інформації, за винятком випадків, коли передача складається зі звіту, поданого зобов'язаним органом відповідно до статті 69(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624, або інформації, отриманої з нього, яка стосується іншої держави-члена, де зобов'язаний орган здійснює свою діяльність на умовах свободи надання послуг, і яка не містить жодного зв'язку з державою-членом, до якої належить ПФР, що надає інформацію. ПФР, що отримує інформацію, повинен дотримуватися цих обмежень та умов.

Держави-члени забезпечують, щоб ПФР призначили принаймні одну контактну особу або підрозділ, які будуть відповідальні за отримання запитів на інформацію від ПФР інших держав-членів.

Стаття 34

Згода на подальше розповсюдження інформації, якою обмінюються ПФР

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб інформація, якою обмінюються відповідно до статей 29, 31 і 32, використовувалася тільки з тією метою, з якою вона запитувалася або була надана, і щоб будь-яке розповсюдження цієї інформації ПФР, що отримує її, будь-якому іншому органу, агентству або департаменту, або будь-яке використання цієї інформації з іншою метою, ніж та, що була спочатку узгоджена, здійснювалося за умови попередньої згоди ПФР, що надає цю інформацію.

Вимоги першого абзацу цієї частини не застосовуються, якщо інформація, надана ПФР, складається зі звіту, поданого зобов'язаним суб'єктом відповідно до статті 69(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624, який стосується іншої держави-члена, де зобов'язаний суб'єкт здійснює свою діяльність на основі свободи щодо надання послуг, і який не має жодного зв'язку з державою-членом ПФР, що надає інформацію.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб попередня згода запитованого ПФР на поширення інформації компетентним органам надавалася оперативно і в максимально можливому обсязі, незалежно від типу предикатних злочинів і того, чи було виявлено предикатний злочин, чи ні. Запитований ПФР не повинен відмовляти у наданні згоди на таке поширення, якщо тільки це не виходить за межі його повноважень у сфері ПВК/ФТ, може зашкодити розслідуванню або іншим чином не відповідає основоположним принципам національного законодавства цієї держави-члена. Будь-яка така відмова у наданні згоди повинна бути належним чином пояснена. Випадки, коли ПФР можуть відмовити в наданні згоди, повинні бути визначені таким чином, щоб запобігти зловживанню та неправомірному обмеженню поширення інформації компетентним органам.

3. До 10 липня 2028 року, держави-члени повинні повідомити Комісію про виняткові обставини, за яких поширення інформації не відповідатиме основоположним принципам національного законодавства, зазначеним у пункті 2. Держави-члени повинні оновлювати такі повідомлення, якщо відбуваються зміни у виняткових обставинах, визначених на національному рівні.

Комісія публікує консолідований перелік повідомлень, зазначених у першому абзаці.

4. До 10 липня 2029 року, Комісія подає Європейському Парламенту та Раді звіт з оцінкою обґрунтованості виняткових обставин, про які було повідомлено відповідно до частини 3.

Стаття 35

Вплив положень кримінального права

Відмінності між визначеннями предикатних злочинів у національному законодавстві не повинні перешкоджати здатності ПФР надавати допомогу іншим ПФР і не повинні обмежувати обмін, поширення та використання інформації відповідно до статей 31, 32, 33 і 34.

Стаття 36

Конфіденційність звітності

1. Держави-члени забезпечують, щоб ПФР мали механізми для захисту особистих даних зобов'язаних суб'єктів та їхніх працівників, або осіб у рівнозначному становищі, включно з агентами та дистриб'юторами, які повідомляють про підозри відповідно до пункту (а) першого абзацу статті 69(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624.

2. Держави-члени забезпечують, щоб ПФР не розкривали джерело звіту, зазначеного в частині 1 цієї статті, під час відповіді на запити про інформацію від компетентних органів відповідно до статті 22 або під час поширення результатів своїх аналізів відповідно до статті 19. Цей пункт не впливає на застосовне національне кримінально-процесуальне законодавство.

ГЛАВА IV

НАГЛЯД ЗА ПРОТИДІЄЮ ВІДМИВАННЮ ГРОШЕЙ

ЧАСТИНА 1

Загальні положення

Стаття 37

Повноваження та ресурси національних наглядових органів

1. Кожна держава-член забезпечує, щоб усі зобов'язані суб'єкти, засновані на її території, за винятком обставин, передбачених статтею 38, підлягали належному та ефективному нагляду. З цією метою, кожна держава-член призначає один або більше наглядових органів для ефективного моніторингу та вжиття необхідних заходів для забезпечення дотримання зобов'язаними суб'єктами Регламентів (ЄС) 2024/1624 та (ЄС) 2023/1113.

Якщо з причин, що переважають над загальними інтересами, держави-члени запровадили спеціальні вимоги щодо отримання дозволів для зобов'язаних суб'єктів для здійснення діяльності на їхній території в рамках свободи надання послуг, вони повинні забезпечити, щоб діяльність, яка здійснюється зобов'язаними суб'єктами за цими спеціальними дозволами, підлягала нагляду з боку їхніх національних наглядових органів, незалежно від того, чи здійснюється дозволена діяльність через інфраструктуру на їхній території, чи дистанційно. Держави-члени також повинні забезпечити, щоб про нагляд відповідно до цього підпункту було повідомлено наглядові органи держави-члена, в якій розташований головний офіс зобов'язаного суб'єкта.

Ця частина не застосовується, коли AMLA виступає наглядовим органом.

2. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи мали достатні фінансові, людські та технічні ресурси для виконання завдань, перелічених в частині 5. Держави-члени забезпечують, щоб персонал цих органів мав високу добросовісність і відповідні навички, а також дотримувався високих професійних стандартів, включаючи стандарти конфіденційності, захисту даних і стандарти врегулювання конфлікту інтересів.

3. У випадку зобов'язаних суб'єктів, зазначених у пунктах (3)(a) і (b) статті 3 Регламенту (ЄС) 2024/1624, держави-члени можуть дозволити виконання функції, згаданої в частині 1 цієї статті, саморегульованим органам за умови, що ці саморегульовані органи мають повноваження, передбачені частиною 6 цієї статті, а також достатні фінансові, людські та технічні ресурси для виконання своїх функцій. Держави-члени забезпечують, щоб персонал цих органів мав високу добросовісність і відповідні навички, а також дотримувався високих професійних стандартів, включаючи стандарти конфіденційності, захисту даних і стандарти врегулювання конфлікту інтересів.

4. Якщо держава-член доручила нагляд за певною категорією зобов'язаних суб'єктів більш ніж одному наглядовому органу, вона забезпечує, щоб ці наглядові органи здійснювали нагляд за зобов'язаними суб'єктами послідовно та ефективно в межах усього сектору. З цією метою, держава-член призначає провідний наглядовий орган або встановлює координаційний механізм між цими наглядовими органами.

Якщо держава-член доручила нагляд за усіма зобов'язаними суб'єктами більш ніж одному наглядовому органу, вона встановлює координаційний механізм між цими наглядовими органами для забезпечення ефективного нагляду за зобов'язаними суб'єктами на найвищому рівні. Такий координаційний механізм включає всі наглядові органи, крім випадків, коли:

- (a) нагляд доручено саморегульованому органу, у такому випадку державний орган, зазначений у статті 52, бере участь у координаційному механізмі;
- (b) нагляд за категорією зобов'язаних суб'єктів доручено кільком наглядовим органам, у такому випадку провідний наглядовий орган бере участь у координаційному механізмі; якщо провідного наглядового органу не призначено, наглядові органи призначають такого представника серед себе.

5. Для цілей частини 1, держави-члени забезпечують, щоб національні наглядові органи виконували такі завдання:

- (a) розповсюджувати відповідну інформацію серед зобов'язаних суб'єктів відповідно до статті 39;

- (b) приймати рішення у тих випадках, коли специфічні ризики, притаманні сектору, є зрозумілими та вивченими, і індивідуальні документовані оцінки ризиків відповідно до статті 10 Регламенту (ЄС) 2024/1624 не вимагаються;
- (c) перевіряти адекватність та впровадження внутрішніх політик, процедур і контролів зобов'язаних суб'єктів відповідно до Розділу II Регламенту (ЄС) 2024/1624 та людських ресурсів, виділених для виконання завдань, передбачених цим Регламентом, а також, для наглядових органів інститутів спільного інвестування, приймати рішення у тих випадках, коли інститут спільного інвестування може передати на аутсорсинг повідомлення про підозрілу діяльність відповідно до статті 18(7) Регламенту (ЄС) 2024/1624 постачальнику послуг;
- (d) регулярно проводити оцінку та моніторинг ризиків відмивання грошей і фінансування тероризму, а також ризиків невиконання та ухилення від цільових фінансових санкцій, яким піддаються зобов'язані суб'єкти;
- (e) проводити моніторинг дотримання зобов'язаними суб'єктами їхніх обов'язків щодо цільових фінансових санкцій;
- (f) проводити всі необхідні дистанційні розслідування, інспекції на місці та тематичні перевірки, а також будь-які інші запити, оцінки та аналізи, необхідні для підтвердження того, що зобов'язані суб'єкти дотримуються Регламенту (ЄС) 2024/1624 та будь-яких адміністративних заходів, вжитих відповідно до статті 56 цієї Директиви;
- (g) вживати відповідних наглядових заходів для усунення будь-яких порушень застосованих вимог зобов'язаними суб'єктами, виявлених у процесі наглядових оцінок, та здійснювати подальший контроль за впровадженням таких заходів.
6. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи мали достатні повноваження для виконання завдань, передбачених пунктом 5, включаючи повноваження:
- (a) вимагати надання будь-якої інформації від зобов'язаних суб'єктів, яка є релевантною для моніторингу та перевірки дотримання Регламенту (ЄС) 2024/1624 або Регламенту (ЄС) 2023/1113, та проводити перевірки, включаючи отримання інформації від постачальників послуг, яким зобов'язаний суб'єкт передав на аутсорсинг частину своїх завдань для виконання вимог цих Регламентів;
- (b) застосовувати відповідні та пропорційні адміністративні заходи для вирішення ситуації, яка виникає у разі порушень, зокрема шляхом накладення фінансових санкцій відповідно до Частини 4 цієї Глави.
7. Держави-члени забезпечують, щоб фінансові наглядові органи та наглядові органи, відповідальні за надавачів послуг у сфері азартних ігор, мали повноваження додаткові до тих, що зазначені в частині 6, включаючи право перевіряти бізнес-приміщення зобов'язаного суб'єкта без попереднього повідомлення, якщо належне проведення та ефективність перевірки цього вимагають, і щоб вони мали всі необхідні засоби для проведення такої перевірки.

Для цілей першого абзацу, наглядові органи повинні щонайменше мати можливість:

- (a) перевіряти книги та записи зобов'язаного суб'єкта та робити копії або витяги з таких книг та записів;

- (b) отримувати доступ до будь-якого програмного забезпечення, баз даних, IT-інструментів або інших електронних засобів запису інформації, що використовуються зобов'язаним суб'єктом;
- (c) отримувати письмову або усну інформацію від будь-якої особи, відповідальної за внутрішні політики, процедури та контроль у сфері ПВК/ФТ, або їхніх представників чи персоналу, а також будь-якого представника чи персоналу суб'єктів, яким зобов'язаний суб'єкт передав завдання відповідно до статті 18 Регламенту (ЄС) 2024/1624, та опитувати будь-яку іншу особу, яка погоджується на опитування з метою збору інформації, що стосується предмета розслідування.

Стаття 38

Нагляд за формами інфраструктури певних посередників, що діють у рамках свободи надання послуг

1. Якщо діяльність наступних зобов'язаних суб'єктів здійснюється на їхній території в рамках свободи надання послуг через агентів або дистриб'юторів, або через інші типи інфраструктури, в тому числі коли така діяльність здійснюється на підставі дозволу, отриманого відповідно до Директиви 2013/36/ЄС, держави-члени забезпечують, щоб така діяльність підлягала нагляду з боку їхніх національних наглядових органів:

- (a) емітентів електронних грошей, як визначено в статті 2, пункт (3) Директиви 2009/110/ЄС Європейського Парламенту та Ради ⁽⁴²⁾;
- (b) надавачів платіжних послуг, як визначено в статті 4, пункт (11) Директиви (ЄС) 2015/2366; та
- (c) надавачів послуг, пов'язаних з криптоактивами.

Для цілей першого абзацу, наглядові органи держави-члена, де здійснюється діяльність, ефективно контролюють та забезпечують дотримання Регламентів (ЄС) 2024/1624 та (ЄС) 2023/1113.

2. Як відступ від частини 1, нагляд за агентами, дистриб'юторами або іншими типами інфраструктури, зазначеними в цій частині, здійснюється наглядовим органом держави-члена, де розташована штаб-квартира зобов'язаного суб'єкта, якщо:

- (a) критерії, викладені в регуляторному технічному стандарті, зазначеному в статті 41(2), не виконуються; та
- (b) наглядовий орган держави-члена, де розташовані ці агенти, дистриб'ютори або інші типи інфраструктури, повідомляє наглядовий орган держави-члена, де розташована штаб-квартира зобов'язаного суб'єкта, що, враховуючи обмежену інфраструктуру суб'єкта на її території, нагляд за діяльністю, зазначеною в частині 1, має здійснюватися наглядовим органом держави-члена, де розташована штаб-квартира зобов'язаного суб'єкта.

⁴² Директива 2009/110/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 вересня 2009 року про започаткування, здійснення та пруденційний нагляд за діяльністю установ, що займаються електронними грошима, що вносить зміни до Директив 2005/60/ЄС та 2006/48/ЄС та скасовує Директиву 2000/46/ЄС (ОВ L 267, 10.10.2009, с. 7).

3. Для цілей цієї статті, наглядовий орган держави-члена, де розташована штаб-квартира зобов'язаного суб'єкта, та наглядовий орган держави-члена, де зобов'язаний суб'єкт діє в рамках свободи надання послуг через агентів або дистриб'юторів, або через інші типи інфраструктури, надають один одному будь-яку інформацію, необхідну для оцінки того, чи виконуються критерії, зазначені в частині 2, пункту (а), включаючи інформацію про будь-які зміни в обставинах зобов'язаного суб'єкта, які можуть вплинути на виконання цих критеріїв.
4. Держави-члени забезпечують, щоб наглядовий орган держави-члена, де розташована штаб-квартира зобов'язаного суб'єкта, інформував зобов'язаний суб'єкт протягом 2 тижнів після отримання повідомлення відповідно до частини 2, пункту (b), про те, що він здійснюватиме нагляд за діяльністю агентів, дистриб'юторів або інших типів інфраструктури, через які зобов'язаний суб'єкт діє в рамках свободи надання послуг в іншій державі-члені, та про будь-які подальші зміни в їхньому нагляді.
5. Ця стаття не застосовується, коли AMLA діє як наглядовий орган.

Стаття 39

Надання інформації зобов'язаним суб'єктам

1. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи надавали інформацію про відмивання грошей та фінансування тероризму зобов'язаним суб'єктам, які перебувають під їхнім наглядом.
2. Інформація, зазначена в частині 1, включає наступне:
 - (a) оцінку ризиків на рівні Союзу, проведену Комісією відповідно до статті 7, та будь-які відповідні рекомендації Комісії на основі цієї статті;
 - (b) національні або секторальні оцінки ризиків, проведені відповідно до статті 8;
 - (c) відповідні керівні принципи, рекомендації та висновки, видані AMLA відповідно до статей 54 та 55 Регламенту (ЄС) 2024/1620;
 - (d) інформацію про треті країни, визначені відповідно до Глави III, Розділу 2 Регламенту (ЄС) 2024/1624;
 - (e) будь-які керівні принципи та звіти, підготовлені AMLA, іншими наглядовими органами та, де доречно, державним органом, що здійснює нагляд за саморегульованими органами, ПФР або будь-яким іншим компетентним органом чи міжнародними організаціями та органами, що встановлюють стандарти щодо методів відмивання грошей та фінансування тероризму, які можуть застосовуватися до сектору, та ознаки, які можуть сприяти виявленню операцій або діяльності, що підпадає під ризик бути пов'язаними з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму в цьому секторі, а також керівні принципи щодо обов'язків зобов'язаних суб'єктів стосовно цільових фінансових санкцій.
3. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи проводили інформаційно-роз'яснювальні заходи, за необхідності, для інформування зобов'язаних суб'єктів, які перебувають під їхнім наглядом, про їхні зобов'язання.

4. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи негайно надавали зобов'язаним суб'єктам, які перебувають під їхнім наглядом, інформацію про осіб або суб'єктів, які підпадають під цільові фінансові санкції та фінансові санкції ООН.

Стаття 40

Нагляд на основі ризиків

1. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи застосовували підхід до нагляду на основі ризиків. З цією метою, держави-члени забезпечують, щоб вони:

- (a) мали чітке розуміння ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, присутніх у їхній державі-члені;
- (b) оцінювали всю відповідну інформацію про конкретні внутрішні та міжнародні ризики, пов'язані з клієнтами, продуктами та послугами зобов'язаних суб'єктів;
- (c) базували частоту та інтенсивність виїзного, дистанційного та тематичного нагляду на профілі ризику зобов'язаних суб'єктів та на ризиках відмивання грошей та фінансування тероризму в цій державі-члені.

Для цілей пункту (c) першого абзацу цієї частини наглядові органи розробляють річні програми нагляду, які враховують час та ресурси, необхідні для швидкого реагування у випадку об'єктивних та значних ознак порушень Регламентів (ЄС) 2024/1624 та (ЄС) 2023/1113.

2. До 10 липня 2026 року, AMLA розробить проекти регуляторних технічних стандартів та подасть їх Комісії для схвалення. Ці проекти регуляторних технічних стандартів повинні встановлювати критерії та методологію для оцінки та класифікації властивого та залишкового профілю ризику зобов'язаних суб'єктів, а також частоту, з якою такий профіль ризику має переглядатися. Така частота враховує будь-які значні події або зміни в управлінні та діяльності зобов'язаного суб'єкта, а також характер та розмір бізнесу.

Комісії делегуються повноваження доповнювати цю Директиву шляхом прийняття регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому абзаці, відповідно до статей 49-52 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

3. До 10 липня 2028 року, AMLA випустить керівні принципи, адресовані наглядовим органам, щодо:

- (a) характеристик підходу до нагляду на основі ризиків;
- (b) заходів, які мають бути впроваджені в наглядових органах для забезпечення адекватного та ефективного нагляду, включаючи навчання їхнього персоналу;
- (c) кроків, які слід вжити при здійсненні нагляду на основі оцінки ризиків.

У відповідних випадках керівні принципи, зазначені в першому абзаці, враховують результати оцінок, проведених відповідно до статей 30 та 35 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

4. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи враховували ступінь свободи дій, наданої зобов'язаному суб'єкту, та належним чином переглядали оцінки ризиків, що лежать в основі цієї свободи дій, та адекватність його внутрішніх політик, процедур та контролю.

5. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи готували детальний річний звіт про діяльність і щоб резюме (висновок) цього звіту було оприлюднено. Це резюме не повинно містити конфіденційної інформації та має включати:

- (a) категорії зобов'язаних суб'єктів, що перебувають під наглядом, та кількість зобов'язаних суб'єктів у кожній категорії;
- (b) опис повноважень, якими наділені наглядові органи, та завдань, покладених на них, та, у відповідних випадках, механізмів, зазначених у статті 37(4), у яких вони беруть участь, а для провідного наглядового органу – короткий опис координаційних заходів, що вживаються;
- (c) огляд проведених наглядових заходів.

Стаття 41

Центральні контактні пункти

1. Для цілей статті 37(1) та статті 38(1) держави-члени можуть вимагати від емітентів електронних грошей, надавачів платіжних послуг та надавачів послуг, пов'язаних з криптоактивами, які здійснюють діяльність на їхній території через установи, що не є дочірніми підприємствами або філіями, або діють на їхній території через агентів чи дистриб'юторів, або через інші типи інфраструктури, в рамках свободи надання послуг, призначити центральний контактний пункт на їхній території. Цей центральний контактний пункт забезпечує від імені зобов'язаного суб'єкта дотримання правил ПВК/ФТ та сприяє нагляду з боку наглядових органів, у тому числі шляхом надання наглядовим органам документів та інформації на запит.

2. До 10 липня 2026 року, AMLA розробить проекти регуляторних технічних стандартів та подасть їх Комісії для схвалення. Ці проекти регуляторних технічних стандартів встановлюють критерії для визначення обставин, за яких призначення центрального контактного пункту відповідно до частини 1 є доцільним, та функції центральних контактних пунктів.

Комісії делегуються повноваження доповнювати цю Директиву шляхом прийняття регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому абзаці, відповідно до статей 49-52 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

Стаття 42

Розкриття інформації ПФР

1. Держави-члени забезпечують, щоб у разі виявлення під час перевірок зобов'язаних суб'єктів або в будь-який інший спосіб наглядовими органами фактів, які можуть бути пов'язані з відмиванням грошей, попередніми злочинами або фінансуванням тероризму, вони негайно повідомляли про це ПФР.

2. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи, уповноважені здійснювати нагляд за фондовими, валютними та фінансовими деривативними ринками, інформували ПФР, якщо вони виявляють інформацію, яка може бути пов'язана з відмиванням грошей або фінансуванням тероризму.

3. Держави-члени забезпечують, щоб дотримання вимог цієї статті не замінювало будь-яке зобов'язання наглядових органів повідомляти відповідним компетентним органам про будь-яку злочинну діяльність, яку вони виявляють або про яку дізнаються в контексті своєї наглядової діяльності.

Стаття 43

Надання інформації ПФР

Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи повідомляли ПФР принаймні таку інформацію:

- (a) перелік установ, що діють у відповідній державі-члені, та перелік інфраструктури, що перебуває під їхнім наглядом відповідно до статті 38(1), та будь-які зміни до цих переліків;
- (b) будь-які відповідні висновки, що вказують на серйозні недоліки систем звітності зобов'язаних суб'єктів
- (c) результати оцінки ризиків, проведеної відповідно до статті 40, в узагальненому вигляді.

Стаття 44

Загальні принципи щодо співпраці наглядових органів

Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи співпрацювали між собою в максимально можливій мірі, незалежно від їхнього характеру чи статусу. Така співпраця може включати проведення, в межах повноважень запитуваного наглядового органу, розслідувань від імені наглядового органу, що звертається із запитом, та подальший обмін інформацією, отриманою в результаті таких розслідувань, або сприяння проведенню таких розслідувань наглядовим органом, що звертається із запитом.

Стаття 45

Надання інформації про транскордонну діяльність

1. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи держави-члена походження інформували наглядові органи приймаючої держави-члена якомога швидше, і в будь-якому випадку протягом 3 місяців після отримання повідомлення відповідно до статті 8(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624 про діяльність, яку зобов'язаний суб'єкт має намір здійснювати в державі-члені ведення діяльності.

Будь-яка подальша зміна, про яку повідомляється наглядовим органам держави-члена походження відповідно до статті 8(2) Регламенту (ЄС) 2024/1624, повідомляється наглядовим

органам держави-члена ведення діяльності якомога швидше і в будь-якому випадку протягом 1 місяця після її отримання.

2. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи держави-члена походження ділилися з наглядовими органами держави-члена ведення діяльності інформацією про діяльність, фактично здійснювану зобов'язаним суб'єктом на території держави-члена ведення діяльності, яку вони отримують у контексті своєї наглядової діяльності, включаючи інформацію, надану зобов'язаними суб'єктами у відповідь на наглядові запитальники, та будь-яку відповідну інформацію, пов'язану з діяльністю, що здійснюється в державі-члені ведення діяльності.

Інформація, зазначена в першому абзаці, обмінюється принаймні щорічно. Якщо ця інформація надається в узагальненій формі, держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи держави-члена походження оперативно відповідали на будь-який запит на додаткову інформацію від наглядових органів держави-члена ведення діяльності.

Як відступ від другого абзацу цієї частини, держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи держави-члена походження негайно інформували наглядові органи держави-члена ведення діяльності після отримання повідомлення від зобов'язаних суб'єктів відповідно до статті 8(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624 про початок діяльності в державі-члені ведення діяльності.

Стаття 46

Положення, що стосуються співпраці в контексті групового нагляду

1. У випадку кредитних установ та фінансових установ, які є частиною групи, держави-члени забезпечують, щоб для цілей, викладених у статті 37(1), фінансові наглядові органи держави-члена походження та держави-члена ведення діяльності співпрацювали між собою в максимально можливій мірі, незалежно від їхнього характеру чи статусу. Вони також співпрацюють з AMLA, коли виконують функції наглядового органу.

2. За винятком випадків, коли AMLA діє як наглядовий орган, держави-члени забезпечують, щоб фінансові наглядові органи держави-члена походження здійснювали нагляд за ефективним впровадженням загальногрупових політик, процедур та контролю, зазначених у Главі II, Розділі 2 Регламенту (ЄС) 2024/1624. Держави-члени також забезпечують, щоб фінансові наглядові органи держави-члена ведення діяльності здійснювали нагляд за дотриманням установами, розташованими на території їхньої держави-члена, Регламентів (ЄС) 2024/1624 та (ЄС) 2023/1113.

3. Для цілей цієї статті, та за винятком випадків, коли наглядові колегії з питань ПВК/ФТ створюються відповідно до статті 49, держави-члени забезпечують, щоб фінансові наглядові органи надавали один одному будь-яку інформацію, необхідну для виконання їхніх наглядових завдань, на запит або за власною ініціативою. Зокрема, фінансові наглядові органи обмінюються будь-якою інформацією, яка може суттєво вплинути на оцінку властивого або залишкового ризику кредитної установи або фінансової установи в іншій державі-члені, включаючи:

(a) визначення правової, управлінської та організаційної структури групи, що охоплює всі дочірні компанії та філії;

- (b) відповідну інформацію про кінцевих бенефіціарних власників та вище керівництво, включаючи результати перевірок на відповідність та належність, проведених відповідно до цієї Директиви або інших правових актів Союзу;
- (c) політики, процедури та контроль, що діють у групі;
- (d) інформацію про належну перевірку клієнтів, включаючи файли клієнтів та записи про операції;
- (e) негативні зміни у діяльності материнської компанії, дочірніх компаній або філій, які можуть серйозно вплинути на інші частини групи;
- (f) фінансові санкції, які фінансові наглядові органи мають намір накласти, та адміністративні заходи, які фінансові наглядові органи мають намір застосувати відповідно до Частини 4 цієї Глави.

Держави-члени також забезпечують, щоб фінансові наглядові органи могли проводити, в межах своїх повноважень, розслідування від імені наглядового органу, що звертається із запитом, та ділитися інформацією, отриманою в результаті таких розслідувань, або сприяти проведенню таких розслідувань наглядовим органом, що звертається із запитом.

4. До 10 липня 2026 року, AMLA розробить проекти регуляторних технічних стандартів та подасть їх Комісії для схвалення. Ці проекти регуляторних технічних стандартів деталізують відповідні обов'язки наглядових органів держави походження та держави ведення діяльності, а також умови співпраці між ними.

Комісії делегуються повноваження доповнювати цю Директиву шляхом прийняття регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому абзаці, відповідно до статей 49-52 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

5. Фінансові наглядові органи можуть звернутися до AMLA у будь-якій з наступних ситуацій:
 - (a) якщо фінансовий наглядовий орган не повідомив інформацію, зазначену в частині 3;
 - (b) якщо запит про співпрацю було відхилено або на нього не було відреаговано протягом розумного (обґрунтованого) строку;
 - (c) у разі виникнення розбіжностей на основі об'єктивних причин щодо виявлених порушень та грошових санкцій, що мають бути накладені, або адміністративних заходів, що мають бути застосовані до суб'єкта господарювання або групи суб'єктів господарювання для усунення цих порушень.

AMLA може діяти відповідно до повноважень, наданих їй згідно зі статтю 33 Регламенту (ЄС) 2024/1620. При цьому AMLA надає свій висновок щодо предмета запиту протягом 1 місяця.

6. Держави-члени забезпечують, щоб ця стаття також застосовувалася до нагляду за:

- (a) групами зобов'язаних суб'єктів у нефінансовому секторі;

(b) зобов'язаними суб'єктами, що діють відповідно до свободи надання послуг без будь-якої інфраструктури в інших державах-членах, ніж держава-член, в якій вони засновані, коли нагляд за діяльністю в цій іншій державі-члені здійснюється наглядовими органами цієї іншої держави-члена відповідно до другого абзацу статті 37(1).

Якщо ситуації, зазначені в пункті 5, виникають стосовно нефінансових наглядових органів, AMLA може діяти відповідно до повноважень, наданих їй згідно зі статтею 38 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

Держави-члени також забезпечують, щоб у випадках, коли зобов'язані суб'єкти в нефінансовому секторі є частиною структур, які мають спільну власність, управління або контроль за дотриманням вимог, включаючи мережі або партнерства, нефінансові наглядові органи співпрацювали та обмінювалися інформацією.

Стаття 47

Співпраця наглядових органів щодо зобов'язаних суб'єктів, які здійснюють транскордонну діяльність

1. Якщо зобов'язані суб'єкти, які не є частиною групи, здійснюють транскордонну діяльність, як зазначено в статті 54(1), і нагляд розподіляється між наглядовими органами держави-члена походження та держави-члена ведення діяльності відповідно до статей 37(1) та 38(1), держави-члени забезпечують, щоб ці наглядові органи співпрацювали між собою в максимально можливій мірі та допомагали один одному у здійсненні нагляду відповідно до статей 37(1) та 38(1)

Для цілей першого абзацу, та за винятком випадків, коли наглядові колеги з питань ПВК/ФТ створюються відповідно до статті 49, держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи:

- (a) надавали один одному будь-яку інформацію, необхідну для виконання їхніх наглядових завдань, на запит або за власною ініціативою, включаючи інформацію, зазначену в пунктах (a), (b) та (d) першого абзацу статті 46(3), якщо ця інформація необхідна для виконання наглядових завдань;
- (b) інформували один одного про будь-які негативні зміни, пов'язані з зобов'язаним суб'єктом, його установами або типами інфраструктури, які можуть серйозно вплинути на дотримання суб'єктом застосованих вимог, та фінансові санкції, які вони мають намір накладати, або адміністративні заходи, які вони мають намір застосувати відповідно до Частини 4 цієї Глави;
- (c) могли проводити, в межах своїх повноважень, розслідування від імені наглядового органу, що звертається із запитом, та ділитися інформацією, отриманою в результаті таких розслідувань, або сприяти проведенню таких розслідувань наглядовим органом, що звертається із запитом.

Ця частина також застосовується у випадку зобов'язаних суб'єктів, які засновані в одній державі-члені та діють у рамках свободи надання послуг в іншій державі-члені без будь-якої інфраструктури, коли нагляд за діяльністю в цій іншій державі-члені здійснюється наглядовими органами цієї держави-члена відповідно до другого абзацу статті 37(1).

2. Якщо нагляд за зобов'язаним суб'єктом та будь-яким з його типів інфраструктури в інших державах-членах доручено наглядовим органам держави-члена походження відповідно до статті 38(2), держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи держави-члена походження регулярно інформували наглядові органи держави-члена ведення діяльності про заходи, впроваджені в рамках зобов'язаного суб'єкта, та дотримання цим суб'єктом застосовних вимог, включаючи ті, що діють у державі-члені ведення діяльності. Якщо виявлено серйозні, повторювані або систематичні порушення, наглядові органи держави-члена походження негайно інформують наглядові органи держави-члена ведення діяльності про ці порушення та про будь-які фінансові санкції, які вони мають намір накласти та адміністративні заходи, які вони мають намір застосувати для їх усунення.

Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи держави-члена ведення діяльності надавали допомогу наглядовим органам держави-члена походження для забезпечення перевірки дотримання зобов'язаним суб'єктом законодавчих вимог. Зокрема, держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи держави-члена ведення діяльності інформували наглядові органи держави-члена походження про будь-які серйозні сумніви, які вони мають щодо дотримання зобов'язаним суб'єктом застосовних вимог, та щоб вони ділилися будь-якою інформацією, яку вони мають у цьому відношенні, з наглядовими органами держави-члена походження зобов'язаного суб'єкта.

Цей пункт також застосовується до зобов'язаних суб'єктів, які засновані в одній державі-члені та діють у рамках свободи надання послуг в іншій державі-члені без будь-якої інфраструктури, за винятком випадків, коли нагляд за діяльністю в цій іншій державі-члені здійснюється наглядовими органами цієї іншої держави-члена відповідно до другого абзацу статті 37(1).

3. Наглядові органи можуть звернутися до AMLA у будь-якій з наступних ситуацій:

- (a) якщо наглядовий орган не повідомив інформацію, зазначену в пунктах (a) та (b) другого абзацу частини 1, або в першому та другому абзаці частини 2;
- (b) якщо запит про співпрацю було відхилено або на нього не було відреаговано протягом розумного (обгрунтованого) періоду часу;
- (c) якщо існує розбіжність, яка виникла з об'єктивних причин щодо виявлених порушень та фінансових санкцій, які мають бути накладені, або адміністративних заходів, які мають бути застосовані до суб'єкта для усунення цих порушень.

AMLA діє відповідно до повноважень, наданих їй згідно зі статтями 33 та 38 Регламенту (ЄС) 2024/1620. AMLA надає свій висновок щодо предмета запиту протягом 1 місяця.

Стаття 48

Обмін інформацією щодо впровадження загальногрупових політик у третіх країнах

Наглядові органи, включаючи AMLA, інформують один одного про випадки, коли законодавство третьої країни не дозволяє впровадження політик, процедур та контролю, необхідних відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) 2024/1624. У таких випадках, наглядові органи можуть вживати скоординованих дій для вирішення таких ситуацій. При оцінці того, які треті країни не дозволяють впровадження політик, процедур та контролю, необхідних відповідно до статті 16

Регламенту (ЄС) 2024/1624, наглядові органи враховують будь-які юридичні обмеження, які можуть перешкоджати належному впровадженню цих політик, процедур та контролю, включаючи професійну таємницю, недостатній рівень захисту даних та інші обмеження, що обмежують обмін інформацією, яка може бути важливою для цієї мети.

ЧАСТИНА 2

Співпраця в рамках наглядових колегій з питань ПВК/ФТ та з партнерами в третіх країнах

Стаття 49

Наглядові колегії з питань ПВК/ФТ у фінансовому секторі

1. Держави-члени забезпечують створення спеціалізованих наглядових колегій з питань ПВК/ФТ фінансовим наглядовим органом, відповідальним за материнську компанію групи кредитних установ або фінансових установ або за головний офіс кредитної установи або фінансової установи в будь-якій з наступних ситуацій:
 - (a) коли кредитна установа або фінансова установа, включаючи їхні групи, створила філії принаймні у двох різних державах-членах, крім держави-члена, де розташований її головний офіс;
 - (b) коли кредитна установа або фінансова установа з третьої країни створила філії принаймні у трьох державах-членах.
2. Постійними членами колегії є фінансовий наглядовий орган, відповідальний за материнську компанію або головний офіс, фінансові наглядові органи, відповідальні за філії в державах-членах ведення бізнесу, та фінансові наглядові органи, відповідальні за інфраструктуру в державах-членах ведення діяльності відповідно до статті 38.
3. Ця стаття не застосовується, коли AMLA діє як наглядовий орган.
4. Діяльність наглядових колегій з питань ПВК/ФТ має бути пропорційною рівню ризиків відмивання грошей та фінансування тероризму, яким піддається кредитна установа або фінансова установа чи група, та масштабу її транскордонної діяльності.
5. Для цілей частини 1, держави-члени забезпечують, щоб фінансові наглядові органи визначали:
 - (a) всі кредитні установи або фінансові установи, які отримали дозвіл у їхній державі-члені та які мають філії в інших державах-членах або третіх країнах;
 - (b) всі філії, створені кредитними установами або фінансовими установами в інших державах-членах або третіх країнах;
 - (c) філії, створені на їхній території кредитними установами або фінансовими установами з інших держав-членів або третіх країн.

6. У ситуаціях, відмінних від тих, що були описані у статті 38, коли кредитні установи або фінансові установи здійснюють діяльність в інших державах-членах у рамках свободи надання послуг, фінансовий наглядовий орган держави-члена походження може запросити фінансові наглядові органи цих держав-членів до участі в колегії у ролі спостерігачів.

7. Якщо група кредитних установ або фінансових установ включає будь-який зобов'язаний суб'єкт у нефінансовому секторі, фінансовий наглядовий орган, що створює колегію, запрошує наглядові органи цих зобов'язаних суб'єктів брати участь в колегії.

8. Держави-члени можуть дозволити створення наглядових колегій з питань ПВК/ФТ, коли кредитна установа або фінансова установа, яка була заснована в межах Союзу, створила філії принаймні у двох третіх країнах. Фінансові наглядові органи можуть запросити своїх партнерів у цих третіх країнах створити таку колегію. Фінансові наглядові органи, що беруть участь в колегії, укладають письмову угоду, що деталізує умови та процедури співпраці та обміну інформацією.

9. Держави-члени забезпечують, щоб колегії використовувалися, серед іншого, для обміну інформацією, надання взаємної допомоги або координації підходу з нагляду до колегії або установи, включаючи, де це доречно, вжиття відповідних та пропорційних заходів для усунення серйозних порушень Регламентів (ЄС) 2024/1624 та (ЄС) 2023/1113, які виявлені на рівні групи або кредитної установи чи фінансової установи, або у філіях, створених групою або установою в юрисдикції наглядового органу, що бере участь в колегії.

10. AMLA може брати участь у засіданнях наглядових колегій з питань ПВК/ФТ та сприяє їхній роботі відповідно до статті 31 Регламенту (ЄС) 2024/1620. Якщо AMLA вирішує брати участь у засіданнях наглядової колегії з питань ПВК/ФТ, вона повинна мати статус спостерігача.

11. Фінансові наглядові органи можуть дозволити своїм партнерам у третіх країнах брати участь як спостерігачі в наглядових колегіях з питань ПВК/ФТ у випадку, зазначеному в частині 1, пункту (b), або коли групи Союзу або кредитні установи чи фінансові установи здійснюють діяльність через філії та дочірні компанії в цих третіх країнах, за умови, що:

(a) партнери з третьої країни подають запит на участь, і члени колегії погоджуються з їхньою участю, або члени колегії погоджуються запросити цих партнерів з третьої країни;

(b) дотримуються правил Союзу щодо захисту даних стосовно передачі даних;

(c) партнери з третьої країни укладають письмову угоду, зазначену в третьому реченні частини 8, та діляться в рамках колегії відповідною інформацією, якою вони володіють для нагляду за кредитними установами або фінансовими установами чи групою;

(d) розкрита інформація підлягає гарантії вимог професійної таємниці, принаймні еквівалентних тим, що зазначені в статті 67(1), і використовується виключно для цілей виконання наглядових завдань фінансовими наглядовими органами-учасниками або партнерами в третіх країнах.

Держави-члени забезпечують, щоб фінансові наглядові органи, які створюють колегії, проводили оцінку того, чи виконуються умови першого абзацу, та подавали її постійним членам колегії. Ця оцінка проводиться до того, як партнеру з третьої країни буде дозволено приєднатися до колегії, і може повторюватися за необхідності після цього. Фінансові наглядові органи

держави-члена походження можуть звернутися за підтримкою до AMLA для проведення цієї оцінки.

12. Якщо це вважається необхідним постійними членами колегії, можуть бути запрошені додаткові спостерігачі, за умови дотримання вимог конфіденційності. Спостерігачі можуть включати пруденційні наглядові органи, включаючи ЄЦБ, що діє відповідно до Регламенту Ради (ЄС) № 1024/2013⁽⁴³⁾, а також інші Європейські наглядові органи та ПФР.

13. Якщо члени колегії не погоджуються щодо заходів, які мають бути вжиті стосовно зобов'язаного суб'єкта, вони можуть передати питання до AMLA та запитати її допомогу відповідно до статті 33 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

14. До 10 липня 2026 року, AMLA має розробити проекти регуляторних технічних стандартів та подати їх Комісії для схвалення. Ці проекти регуляторних технічних стандартів визначають:

- (a) загальні умови функціонування, на основі ризик-орієнтованого підходу, наглядових колегій з питань ПВК/ФТ у фінансовому секторі, включаючи умови співпраці між постійними членами та спостерігачами, та операційного функціонування таких колегій;
- (b) шаблон письмової угоди, яка має бути підписана фінансовими наглядовими органами відповідно до частини 8;
- (c) будь-які додаткові заходи, які мають бути впроваджені колегіями, коли групи включають зобов'язаних суб'єктів у нефінансовому секторі;
- (d) умови участі фінансових наглядових органів у третіх країнах.

Комісії делегуються повноваження доповнювати цю Директиву шляхом прийняття регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому абзаці, відповідно до статей 49-52 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

Стаття 50

Наглядові колегії з питань ПВК/ФТ у нефінансовому секторі

1. Держави-члени забезпечують, щоб нефінансові наглядові органи, відповідальні за материнську компанію групи зобов'язаних суб'єктів у нефінансовому секторі або за головний офіс зобов'язаного суб'єкта в нефінансовому секторі, могли створювати спеціальні наглядові колегії з питань ПВК/ФТ у будь-якій з наступних ситуацій:

- (a) коли зобов'язаний суб'єкт у нефінансовому секторі або його група створили філії принаймні у двох різних державах-членах, крім держави-члена, де розташований його головний офіс;

⁴³ Регламент Ради (ЄС) № 1024/2013 від 15 жовтня 2013 року, що покладає конкретні завдання на Європейський центральний банк щодо політики, пов'язаної з пруденційним наглядом за кредитними установами (OJ L 287, 29.10.2013, с. 63), р. 63).

(b) коли суб'єкт з третьої країни, що підлягає вимогам ПВК/ФТ, крім кредитної установи або фінансової установи, створив філії принаймні у трьох державах-членах.

Цей пункт також застосовується до структур, які мають спільну власність, управління або контроль за дотриманням вимог, включаючи мережі або партнерства, до яких застосовуються загальногрупові вимоги відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) 2024/1624.

Постійними членами колегії мають бути нефінансовий наглядовий орган, відповідальний за материнську компанію або головний офіс, та нефінансові наглядові органи, відповідальні за філії в державах-членах ведення діяльності або за нагляд за цим зобов'язаним суб'єктом в інших державах-членах у випадках, охоплених другим абзацом статті 37(1).

2 Держави-члени забезпечують, щоб у випадках, коли нефінансовий наглядовий орган, відповідальний за материнську компанію групи або головний офіс зобов'язаного суб'єкта, не створює колегію, нефінансові наглядові органи, зазначені в пункті (b) другого абзацу частини 1, могли подати висновок про те, що, враховуючи ризики відмивання грошей та фінансування тероризму, яким піддається зобов'язаний суб'єкт або група, та масштаб його транскордонної діяльності, має бути створена колегія. Такий висновок подається принаймні двома нефінансовими наглядовими органами та направляється:

(a) нефінансовому наглядовому органу, відповідальному за материнську компанію або головний офіс зобов'язаного суб'єкта;

(b) AMLA;

(c) всім іншим нефінансовим наглядовим органам.

Якщо нефінансовий наглядовий орган, зазначений у пункті (a) першого абзацу цієї частини, є саморегульвним органом, цей висновок також подається до державного органу, відповідального за нагляд за цим саморегульвним органом відповідно до статті 52.

3. Якщо після подання висновку відповідно до частини 2, нефінансовий наглядовий орган, відповідальний за материнську компанію групи або головний офіс зобов'язаного суб'єкта, все ще вважає, що створення колегії не є необхідним, держави-члени забезпечують, щоб інші нефінансові наглядові органи могли створити колегію, за умови, що вона складається принаймні з двох членів. У таких випадках, ці нефінансові наглядові органи вирішують між собою, хто є наглядовим органом, відповідальним за колегію. Нефінансовий наглядовий орган, відповідальний за материнську компанію групи або головний офіс зобов'язаного суб'єкта, інформується про діяльність колегії та може приєднатися до колегії в будь-який час.

4. Для цілей частини 1, держави-члени забезпечують, щоб нефінансові наглядові органи визначали:

(a) всіх зобов'язаних суб'єктів у нефінансовому секторі, які мають свій головний офіс у їхній державі-члені та які мають філії в інших державах-членах або третіх країнах;

(b) всі філії, створені цими зобов'язаними суб'єктами в інших державах-членах або третіх країнах;

(с) філії, створені на їхній території зобов'язаними суб'єктами у нефінансовому секторі з інших держав-членів або третіх країн.

5. Якщо зобов'язані суб'єкти у нефінансовому секторі здійснюють діяльність в інших державах-членах у рамках свободи надання послуг, нефінансовий наглядовий орган держави-члена походження може запросити нефінансові наглядові органи цих держав-членів брати участь в колегії у ролі спостерігачів.

6. Якщо група в нефінансовому секторі включає будь-яку кредитну установу або фінансову установу, але їхня присутність у групі не відповідає порогу для створення колегії відповідно до статті 49, наглядовий орган, що створює колегію, запрошує фінансові наглядові органи цих кредитних установ або фінансових установ брати участь в колегії.

7. Держави-члени можуть дозволити створення колегій з питань ПВК/ФТ, коли зобов'язаний суб'єкт у нефінансовому секторі, заснований в Союзі, створив філії принаймні у двох третіх країнах. Нефінансові наглядові органи можуть запросити своїх партнерів у цих третіх країнах створити таку колегію. Нефінансові наглядові органи, що беруть участь в колегії, укладають письмову угоду, що деталізує умови та процедури співпраці та обміну інформацією.

У випадках, коли колегія створюється стосовно зобов'язаних суб'єктів, зазначених у пунктах (3)(а) та (b) статті 3 Регламенту (ЄС) 2024/1624, або їхнє груп, письмова угода, зазначена в першому абзаці цієї частини, також включає процедури для забезпечення того, щоб жодна інформація, зібрана відповідно до статті 21(2) Регламенту (ЄС) 2024/1624, не передавалася, за винятком випадків, коли застосовується другий абзац статті 21(2).

8. Держави-члени забезпечують, щоб колегії використовувалися, серед іншого, для обміну інформацією, надання взаємної допомоги або координації наглядового підходу до групи або зобов'язаного суб'єкта, включаючи, де це доречно, вжиття відповідних та пропорційних заходів для усунення серйозних порушень Регламентів (ЄС) 2024/1624 та (ЄС) 2023/1113, які виявлені на рівні групи або зобов'язаного суб'єкта, або у філіях, створених групою або зобов'язаним суб'єктом у юрисдикції наглядового органу, що бере участь в колегії.

9. AMLA може брати участь у засіданнях наглядових колегій з питань ПВК/ФТ та сприяє їхній роботі відповідно до статті 36 Регламенту (ЄС) 2024/1620. Якщо AMLA вирішує брати участь у засіданнях наглядової колегії з питань ПВК/ФТ, вона повинна мати статус спостерігача.

10. Нефінансові наглядові органи можуть дозволити своїм партнерам у третіх країнах брати участь у наглядових колегіях з питань ПВК/ФТ як спостерігачі у випадку, зазначеному в підпункті (b) частини 1, або коли зобов'язані суб'єкти Союзу в нефінансовому секторі або їхні групи здійснюють діяльність через філії та дочірні компанії в цих третіх країнах, за умови, що:

(a) партнери з третьої країни подають запит на участь, і члени колегії погоджуються з їхньою участю, або члени колегії погоджуються запросити цих партнерів з третьої країни;

(b) дотримуються правил захисту даних Союзу щодо передачі даних;

(c) партнери з третьої країни підписують письмову угоду, зазначену в частині 7, та діляться в рамках колегії відповідною інформацією, якою вони володіють для нагляду за зобов'язаним суб'єктом або групою;

(d) розкрита інформація підлягає гарантії вимог професійної таємниці, принаймні еквівалентних тим, що зазначені в статті 67(1), і використовується виключно для цілей виконання наглядових завдань фінансовими наглядовими органами-учасниками або партнерами в третіх країнах.

Держави-члени забезпечують, щоб нефінансові наглядові органи, відповідальні за материнську компанію групи або головний офіс зобов'язаного суб'єкта, або, у випадках, охоплених частиною 3, за колегію, проводили оцінку того, чи виконуються умови першого абзацу цієї частини, та подавали її постійним членам колегії. Ця оцінка проводиться до того, як партнеру з третьої країни буде дозволено приєднатися до колегії і може повторюватися за необхідності після цього. Нефінансові наглядові органи, відповідальні за оцінку, можуть звернутися за підтримкою до AMLA для проведення цієї оцінки.

11. Якщо це вважається необхідним постійними членами колегії, можуть бути запрошені додаткові спостерігачі, за умови дотримання вимог конфіденційності. Спостерігачі можуть включати ПФР.

12. У разі, якщо члени колегії не можуть дійти згоди щодо заходів, які необхідно вжити стосовно зобов'язаного суб'єкта, вони можуть передати це питання до AMLA та звернутися до неї про допомогу відповідно до статті 38 Регламенту (ЄС) 2024/1620. AMLA надає свій висновок щодо питання, відносно якого виникли розбіжності, протягом 2 місяців.

13. До 10 липня 2026 року, AMLA має розробити проекти регуляторних технічних стандартів та подати їх Комісії для схвалення. Ці проекти регуляторних технічних стандартів визначають:

- (a) загальні умови функціонування наглядових колегій з питань ПВК/ФТ у нефінансовому секторі, включаючи умови співпраці між постійними членами та спостерігачами, та операційне функціонування таких колегій;
- (b) шаблон письмової угоди, яка має бути підписана нефінансовими наглядовими органами відповідно до частини 7;
- (c) умови для участі нефінансових наглядових органів у третіх країнах;
- (d) будь-які додаткові заходи, які мають бути впроваджені колегіями у випадках, коли групи включають кредитні установи або фінансові установи.

Комісії делегуються повноваження доповнювати цю Директиву шляхом прийняття регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому абзаці відповідно до статей 49-52 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

14. До 10 липня 2029 року і кожні 2 роки після цього, AMLA видає висновок щодо функціонування наглядових колегій з питань ПВК/ФТ у нефінансовому секторі. Цей висновок включає:

- (a) огляд колегій, створених нефінансовими наглядовими органами;
- (b) оцінку заходів, що вживаються цими колегіями, та досягнутого рівня співпраці, включаючи труднощі, з якими стикаються у функціонуванні колегій.

Стаття 51

Співпраця з наглядовими органами в третіх країнах

1. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи могли укласти угоди про співпрацю, що передбачають співпрацю та обмін конфіденційною інформацією з їхніми партнерами в третіх країнах. Такі угоди про співпрацю повинні відповідати застосовним правилам захисту даних і укладатися на основі взаємності та за умови дотримання вимог професійної таємниці, принаймні відповідних тим, що зазначені в статті 67(1). Конфіденційна інформація, якою обмінюються відповідно до цих угод про співпрацю, використовується виключно для виконання наглядових завдань цих органів.

Якщо інформація, якою обмінюються, походить з іншої держави-члена, вона розкривається лише за явної згоди наглядового органу, який її надав, і, де це доречно, виключно для цілей, для яких цей наглядовий орган дав свою згоду.

2. Для цілей частини 1, AMLA надає таку допомогу, яка необхідна для оцінки еквівалентності вимог професійної таємниці, що застосовуються до партнера з третьої країни.

3. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи повідомляли AMLA про будь-яку угоду, підписану відповідно до цієї статті, протягом 1 місяця після її підписання.

4. До 10 липня 2029 року, AMLA має розробити проекти імплементаційних технічних стандартів та подати їх Комісії для схвалення. Ці проекти імплементаційних технічних стандартів визначають шаблон, який має використовуватися для укладення угод про співпрацю, зазначених у пункті 1.

Комісії надаються повноваження приймати імплементаційні технічні стандарти, зазначені в першому абзаці відповідно до статті 53 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

ЧАСТИНА 3

Спеціальні положення щодо саморегульованих органів

Стаття 52

Нагляд за саморегульованими органами

1. Якщо держави-члени вирішують, відповідно до статті 37(3) цієї Директиви, дозволити саморегульованим органам здійснювати нагляд за зобов'язаними суб'єктами, зазначеними в пунктах (3)(а) та (b) статті 3 Регламенту (ЄС) 2024/1624, вони забезпечують, щоб діяльність таких саморегульованих органів при виконанні таких функцій підлягала нагляду з боку державного органу.

2. Державний орган, що здійснює нагляд за саморегульованими органами, відповідає за забезпечення належної та ефективної системи нагляду за зобов'язаними суб'єктами, зазначеними в пунктах (3)(а) та (b) статті 3 Регламенту (ЄС) 2024/1624, у тому числі шляхом:

(а) перевірки того, що будь-який саморегульований орган, який виконує функції або прагне виконувати функції, зазначені в статті 37(1), відповідає вимогам частини 3 цієї статті;

- (b) видання керівних принципів щодо виконання функцій, зазначених у статті 37(1);
- (c) забезпечення того, щоб саморегулівні органи належно та ефективно виконували свої функції відповідно до Частини 1 цієї Глави;
- (d) перегляд звільнень, наданих саморегулівними органами, від обов'язку складати індивідуальну документальну оцінку ризиків відповідно до пункту (b) статті 37(5);
- (e) регулярного інформування саморегулівних органів про будь-яку заплановану діяльність або завдання, що виконуються AMLA, які мають відношення до виконання їхньої наглядової функції, зокрема планування експертних оцінок відповідно до статті 35 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

3. Держави-члени забезпечують, щоб державному органу, що здійснює нагляд за саморегулівними органами, були надані достатні повноваження для виконання його обов'язків відповідно до частини 2. Держави-члени забезпечують, щоб державний орган мав повноваження як мінімум:

- (a) вимагати надання будь-якої інформації, що є релевантною для моніторингу дотримання вимог та проведення перевірок, за винятком будь-якої інформації, зібраної зобов'язаними суб'єктами, зазначеними в пунктах (3)(a) та (b) статті 3 Регламенту (ЄС) 2024/1624, у ході з'ясування правового становища їхнього клієнта, з урахуванням умов статті 21(2) цього Регламенту, або для виконання завдання захисту або представлення цього клієнта в судових провадженнях або стосовно них, включаючи надання консультацій щодо порушення або уникнення таких проваджень; незалежно від того, чи була така інформація зібрана до, під час або після таких проваджень;
- (b) видавати інструкції саморегулівному органу з метою усунення невиконання ним своїх функцій відповідно до статті 37(1) або недотримання вимог пункту 6 цієї статті, або для запобігання будь-яким таким порушенням.

При виданні інструкцій саморегулівному органу відповідно до пункту (b) першого абзацу, державний орган враховує будь-які відповідні керівні принципи, які він надав або які були надані AMLA.

4. Держави-члени забезпечують, щоб державний орган, що здійснює нагляд за саморегулівними органами, виконував свої функції без неналежного впливу.

Держави-члени також забезпечують, щоб персонал державного органу, який здійснює нагляд за саморегулівними органами, був зобов'язаний дотримуватися вимог щодо професійної таємниці, еквівалентних вимогам, встановленим у статті 67, а також дотримувався високих професійних стандартів, включаючи високі професійні стандарти конфіденційності та захисту даних, і мав високу добросовісність. Держави-члени забезпечують, щоб державний орган, який здійснює нагляд за саморегулівними органами, мав процедури для запобігання конфліктам інтересів та управління ними.

5. Держави-члени можуть передбачити ефективні, пропорційні та стримуючі заходи або санкції за невиконання саморегульвними органами будь-якого запиту або інструкції чи іншого заходу, що вживається органом відповідно до частин 2 або 3.
6. Держави-члени забезпечують, щоб державний орган, що здійснює нагляд за саморегульвними органами, своєчасно інформував органи, компетентні для розслідування та переслідування кримінальної діяльності, безпосередньо або через ПФР, про будь-які порушення, які підлягають кримінальним санкціям, які він виявляє при виконанні своїх завдань.
7. Державний орган, що здійснює нагляд за саморегульвними органами, публікує щорічний звіт, що містить інформацію про:
 - (a) кількість та характер порушень, виявлених кожним саморегульвним органом, та фінансові санкції, накладені на зобов'язані суб'єкти, або адміністративні заходи, застосовані до них;
 - (b) кількість повідомлень про підозрілі операції, поданих зобов'язаними суб'єктами, що підлягають нагляду з боку кожного саморегульвного органу, до ПФР, незалежно від того, чи подані вони безпосередньо відповідно до статті 69(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624, чи передані окремо кожним саморегульвним органом до ПФР відповідно до статті 70(1) цього Регламенту;
 - (c) кількість та опис фінансових санкцій та періодичних штрафних платежів, накладених, або адміністративних заходів, застосованих відповідно до Частини 4 цієї Глави кожним саморегульвним органом для забезпечення дотримання зобов'язаними суб'єктами Регламенту (ЄС) 2024/1624, зазначеного в статті 55(1) цієї Директиви;
 - (d) кількість та опис заходів, вжитих державним органом, що здійснює нагляд за саморегульвними органами, відповідно до цієї статті, та кількість інструкцій, виданих саморегульвним органам.

Звіт, зазначений у першому абзаці, має бути доступний на веб-сайті державного органу, що здійснює нагляд за саморегульвними органами, та поданий Комісії та AMLA.

ЧАСТИНА 4

Фінансові санкції та адміністративні заходи

Стаття 53

Загальні положення

1. Держави-члени забезпечують, щоб зобов'язані суб'єкти несли відповідальність за порушення Регламентів (ЄС) 2024/1624 та (ЄС) 2023/1113 відповідно до положень цієї Частини.
2. Без шкоди для прав держав-членів передбачати та накладати кримінальні санкції, держави-члени встановлюють правила щодо фінансових санкцій та адміністративних заходів і забезпечують, щоб наглядові органи могли накладати такі фінансові санкції та застосовувати

адміністративні заходи щодо порушень Регламенту (ЄС) 2024/1624 або Регламенту (ЄС) 2023/1113, а також забезпечують їх виконання. Будь-які накладені санкції, або заходи, застосовані відповідно до цієї Частини, повинні бути ефективними, пропорційними та стримуючими.

3. Шляхом відступу від частини 2, якщо правова система держави-члена не передбачає адміністративних санкцій, ця стаття може застосовуватися таким чином, що грошові санкції ініціюються наглядовим органом і накладаються судовим органом, при цьому забезпечується ефективність цих засобів правового захисту та їх еквівалентність грошовим санкціям, накладеним наглядовими органами. У будь-якому випадку, накладені грошові санкції мають бути ефективними, пропорційними та стримуючими.

Держави-члени, зазначені в першому абзаці, повідомляють Комісії про заходи національного законодавства, які вони вживають відповідно до цієї частини, до 10 липня 2027 року та, без затримки, про будь-які подальші зміни до них.

4. У випадку порушення Регламентів (ЄС) 2024/1624 та (ЄС) 2023/1113, держави-члени забезпечують, щоб у випадках, коли зобов'язання застосовуються до юридичних осіб, фінансові санкції могли накладатися та адміністративні заходи могли застосовуватися не лише до юридичної особи, але й до вищого керівництва та інших фізичних осіб, які відповідно до національного законодавства несуть відповідальність за порушення.

Держави-члени забезпечують, щоб у випадках, коли наглядові органи виявляють порушення, які підлягають кримінальним санкціям, вони своєчасно інформували органи, компетентні для розслідування та переслідування кримінальної діяльності.

5. Відповідно до цієї Директиви та національного законодавства, фінансові санкції накладаються та адміністративні заходи застосовуються у будь-який із наступних способів:

- (a) безпосередньо наглядовими органами;
- (b) у співпраці між наглядовими органами та іншими органами;
- (c) під відповідальністю наглядових органів шляхом делегування іншим органам;
- (d) шляхом звернення наглядових органів до компетентних судових органів.

До 10 жовтня 2027 року, держави-члени повідомляють Комісії та AMLA інформацію щодо механізмів, пов'язаних із накладенням фінансових санкцій або застосуванням адміністративних заходів відповідно до цієї частини, включаючи, де це доречно, інформацію про те, чи потребують певні санкції або заходи звернення до специфічної процедури.

6. Держави-члени забезпечують, щоб при визначенні типу та рівня фінансових санкцій або адміністративних заходів наглядові органи враховували всі відповідні обставини, включаючи, де це застосовується:

- (a) тяжкість та тривалість порушення;
- (b) кількість випадків повторення порушення;

- (c) ступінь відповідальності фізичної або юридичної особи, яка притягується до відповідальності;
- (d) фінансову спроможність фізичної або юридичної особи, яка несе відповідальність, у тому числі враховуючи її загальний оборот або річний дохід;
- (e) вигоду, отриману від порушення фізичною або юридичною особою, яка несе відповідальність, наскільки це можна визначити;
- (f) збитки третім сторонам, спричинені порушенням, наскільки їх можна визначити;
- (g) рівень співпраці фізичної або юридичної особи, яка несе відповідальність з компетентним органом;
- (h) попередні порушення фізичною або юридичною особою, яка несе відповідальність.

7. Держави-члени забезпечують, щоб юридичні особи могли нести відповідальність за порушення Регламенту (ЄС) 2024/1624 або Регламенту (ЄС) 2023/1113, вчинені від їхнього імені або на їхню користь будь-якою особою, яка діє індивідуально або як частина органу цієї юридичної особи та займає керівну посаду в цій юридичній особі, на підставі будь-якого з наступного:

- (a) повноваження представляти юридичну особу;
- (b) повноваження приймати рішення від імені юридичної особи;
- (c) повноваження здійснювати контроль у межах юридичної особи.

8. Держави-члени забезпечують, щоб юридичні особи могли бути притягнуті до відповідальності, якщо відсутність нагляду або контролю з боку особи, зазначеної в частині 7 цієї статті, уможливила порушення Регламенту (ЄС) 2024/1624 або Регламенту (ЄС) 2023/1113 особою, яка перебуває під їхнім керівництвом, від імені або в інтересах юридичної особи.

9. Здійснюючи свої повноваження щодо накладення фінансових санкцій та застосування адміністративних заходів, наглядові органи тісно співпрацюють та, у разі необхідності, координують свої дії з іншими органами влади, щоб забезпечити досягнення бажаних результатів від застосування фінансових санкцій або адміністративних заходів, а також координують свої дії при розгляді транскордонних справ.

10. До 10 липня 2026 року, AMLA розробить проекти регуляторних технічних стандартів та подасть їх Комісії для прийняття. Ці проекти регуляторних технічних стандартів встановлюють:

- (a) показники для класифікації рівня тяжкості порушень;
- (b) критерії, які слід враховувати при встановленні рівня фінансових санкцій або застосуванні адміністративних заходів відповідно до цієї Частини;
- (c) методологію для накладення періодичних штрафних платежів відповідно до статті 57, включаючи частоту їх накладення.

Комісії делегуються повноваження доповнювати цю Директиву шляхом прийняття регуляторних технічних стандартів, зазначених у першому абзаці, відповідно до статей 49-52 Регламенту (ЄС) 2024/1620.

11. До 10 липня 2026 року, AMLA видає керівні принципи щодо базових сум для накладення фінансових санкцій відносно обороту, розбитих за типом порушення та категорією зобов'язаних суб'єктів.

Стаття 54

Наглядові заходи щодо філій зобов'язаних суб'єктів та певних видів діяльності, що здійснюються в рамках свободи надання послуг

1. У випадку філій зобов'язаних суб'єктів, які не є кредитними установами або фінансовими установами, або типів інфраструктури зобов'язаних суб'єктів, над якими наглядовий орган держави-члена здійснення діяльності, здійснює нагляд відповідно до статті 38(1), застосовуються частини 2–5 цієї статті.

2. Якщо наглядові органи держави-члена ведення діяльності виявляють порушення застосовних вимог, вони вимагають від зобов'язаних суб'єктів, що діють через філії або типи інфраструктури, зазначені в частині 1, дотримуватися застосовних вимог та інформують наглядові органи держави-члена походження про виявлені порушення в цих зобов'язаних суб'єктах та про вимогу їх дотримуватися.

3. Якщо зобов'язані суб'єкти не вживають необхідних заходів, наглядові органи держави-члена ведення діяльності відповідно інформують наглядові органи держави-члена походження суб'єкта.

Наглядові органи держави-члена походження діють оперативно та вживають усіх відповідних заходів для забезпечення того, щоб відповідний зобов'язаний суб'єкт усунув порушення, виявлені в його філіях або типах інфраструктури в державі-члені ведення діяльності. Наглядові органи держави-члена походження інформують наглядові органи держави-члена ведення діяльності про будь-які заходи, вжиті відповідно до цієї частини.

4. В порядку відступу від частини 3, у ситуаціях серйозних, повторних або систематичних порушень зобов'язаними суб'єктами, що діють через філії або інші типи інфраструктури на їхній території, як зазначено в частині 1, які вимагають негайного усунення, наглядовим органам держави-члена ведення діяльності дозволяється за власною ініціативою вживати відповідних та пропорційних заходів для усунення цих порушень. Ці заходи повинні бути тимчасовими та припинятися, коли виявлені порушення усунуто, у тому числі за допомогою або у співпраці з наглядовими органами держави-члена походження зобов'язаного суб'єкта.

Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи держави-члена ведення діяльності негайно інформували наглядовий орган держави-члена походження зобов'язаного суб'єкта після виявлення серйозних, повторних або систематичних порушень та після вжиття будь-яких заходів відповідно до першого абзацу, якщо заходи не вживаються у співпраці з наглядовими органами держави-члена походження.

5. Якщо наглядові органи держави-члена походження та держави-члена ведення діяльності не мають згоди щодо заходів, які мають бути вжиті стосовно зобов'язаного суб'єкта, вони можуть передати питання до AMLA та зробити запит на її допомогу відповідно до статей 33 та 38

Регламенту (ЄС) 2024/1620. AMLA надає свій висновок щодо предмета розбіжностей протягом 1 місяця.

Стаття 55

Фінансові санкції

1. Держави-члени забезпечують, щоб фінансові санкції накладалися на зобов'язаних суб'єктів за серйозні, повторні або систематичні порушення, вчинені навмисно або з необережності, вимог, викладених у наступних положеннях Регламенту (ЄС) 2024/1624:

(a) Глава II (Внутрішні політики, процедури та контроль зобов'язаних суб'єктів);

(b) Глава III (Належна перевірка клієнтів);

(c) Глава V (Зобов'язання щодо звітності);

(d) Стаття 77 (Зберігання записів).

Держави-члени також забезпечують, щоб була можливість запроваджувати фінансові санкції у випадках, коли зобов'язані суб'єкти не дотримувалися адміністративних заходів, застосованих до них відповідно до статті 56 цієї Директиви, або за порушення, які не є серйозними, повторними або систематичними.

2. Держави-члени забезпечують, щоб у випадках, зазначених у першому абзаці частини 1, максимальний розмір фінансових санкцій, які можуть бути накладені, становив щонайменше подвійну суму вигоди, отриманої від порушення, якщо таку вигоду можна визначити, або щонайменше 1 000 000 євро, залежно від того, яка з цих сум є більшою.

Для держав-членів, валютою яких не є євро, вартість, зазначена в першому абзаці, є відповідною вартістю в національній валюті станом на 9 липня 2024 року.

3. Держави-члени забезпечують, щоб, як відступ від частини 2, якщо відповідний зобов'язаний суб'єкт є кредитною установою або фінансовою установою, також була можливість накласти наступні фінансові санкції:

(a) у випадку юридичної особи, максимальні фінансові санкції у розмірі принаймні 10 000 000 євро або, у державах-членах, валютою яких не є євро, відповідна вартість у національній валюті станом на 9 липня 2024 року, або 10% загального річного обороту згідно з останньою доступною звітністю, затвердженою керівним органом, залежно від того, яка сума більша; якщо зобов'язана особа є материнською компанією або дочірньою компанією материнської компанії, яка зобов'язана складати консолідовану фінансову звітність відповідно до статті 22 Директиви 2013/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради ⁽⁴⁴⁾, відповідний загальний річний оборот є загальним річним оборотом або відповідним видом доходу згідно відповідної системи бухгалтерського обліку як зазначено в останніх доступних консолідованих фінансових звітах, затверджених керівним органом кінцевої материнської компанії;

⁴⁴ Директива 2013/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про річні фінансові звіти, консолідовані фінансові звіти та пов'язані з ними звіти певних видів компаній, яка вносить зміни до Директиви 2006/43/ЄС Європейського Парламенту та Ради та скасовує Директиви Ради 78/660/ЄЕС та 83/349/ЄЕС (OJ L 182, 29.6.2013, с. 19).

(b) у випадку фізичної особи — максимальні фінансові санкції в розмірі щонайменше 5 000 000 євро або, у державах-членах, валютою яких не є євро, відповідна вартість в національній валюті станом на 9 липня 2024 року.

4. Держави-члени можуть уповноважити компетентні органи накладати фінансові санкції, що перевищують суми, зазначені в частинах 2 і 3.

Держави-члени забезпечують, щоб при визначенні розміру фінансової санкції враховувалася спроможність зобов'язаної особи сплатити санкцію, а також щоб у випадках, коли фінансова санкція може вплинути на дотримання пруденційних вимог, органи нагляду консультувалися з органами, уповноваженими здійснювати нагляд за дотриманням зобов'язаними особами відповідних правових актів Союзу.

Стаття 56 **Адміністративні заходи**

1. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи могли застосовувати адміністративні заходи до зобов'язаного суб'єкта у випадках, коли вони виявляють:

- (a) порушення Регламенту (ЄС) 2024/1624 або Регламенту (ЄС) 2023/1113, як у поєднанні з фінансовими санкціями за серйозні, повторні та систематичні порушення, так і окремо;
- (b) недоліки у внутрішніх політиках, процедурах та контролі зобов'язаного суб'єкта, які, ймовірно, призведуть до порушень вимог, зазначених у пункті (a), і адміністративні заходи можуть запобігти виникненню цих порушень або зменшити ризик їх виникнення;
- (c) що зобов'язаний суб'єкт має внутрішні політики, процедури та контроль, які не відповідають ризикам відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму, яким піддається суб'єкт.

2. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи могли принаймні:

- (a) видавати рекомендації;
- (b) зобов'язувати зобов'язаних суб'єктів дотримуватися, включаючи впровадження конкретних коригувальних заходів;
- (c) видавати публічну заяву, яка ідентифікує фізичну або юридичну особу та характер порушення;
- (d) видавати наказ, що вимагає від фізичної або юридичної особи припинити певну поведінку та утриматися від повторення такої поведінки;
- (e) обмежувати діяльність, операції або мережу установ, що входять до складу зобов'язаної особи, або вимагати відчуження діяльності;
- (f) якщо зобов'язаний суб'єкт підлягає авторизації, відкликати або призупиняти авторизацію;
- (g) вимагати змін у структурі управління.

3. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи могли, за допомогою адміністративних заходів, зазначених у частині 2, зокрема:

- (a) вимагати надання будь-яких даних або інформації, необхідних для виконання їхніх завдань відповідно до положень цієї Глави, без необґрунтованої затримки, вимагати подання будь-якого документа або накладати додаткові або більш часті вимоги щодо звітності;
- (b) вимагати посилення внутрішніх політик, процедур та контролю;
- (c) вимагати від зобов'язаного суб'єкта застосовувати конкретну політику або вимоги, що стосуються категорій або окремих клієнтів, операцій, діяльності або каналів доставки, які становлять високі ризики;
- (d) вимагати впровадження заходів для зменшення ризиків відмивання грошей або фінансування тероризму, притаманних діяльності та продуктам зобов'язаного суб'єкта;
- (e) накладати тимчасову заборону на будь-яку особу, яка виконує управлінські обов'язки в зобов'язаному суб'єкті, або будь-яку іншу фізичну особу, яка була визнана відповідальною за порушення, виконувати управлінські функції в зобов'язаних суб'єктах.

4. Адміністративні заходи, зазначені в частині 2, супроводжуються, де це доречно, обов'язковими термінами для їх впровадження. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи здійснювали контроль та оцінювали впровадження зобов'язаним суб'єктом заходів, які вимагаються.

5. Держави-члени можуть уповноважити наглядові органи застосовувати додаткові типи адміністративних заходів до тих, які зазначені у частині 2.

Стаття 57

Періодичні штрафні платежі

1. Держави-члени забезпечують, щоб, якщо зобов'язані суб'єкти у встановлені терміни не виконують адміністративні заходи, застосовані наглядовим органом відповідно до пунктів (b), (d), (e) та (g) статті 56(2), наглядові органи могли накладати періодичні штрафні платежі для примусу до виконання цих адміністративних заходів.

2. Періодичні штрафні платежі повинні бути ефективними та пропорційними. Періодичні штрафні платежі накладаються до тих пір, поки зобов'язаний суб'єкт або відповідна особа не виконає відповідні адміністративні заходи.

3. Незважаючи на положення частини 2, у випадку юридичних осіб, сума періодичного штрафного платежу не може перевищувати 3 % від їх середньодобового обороту за попередній фінансовий рік, а у випадку фізичних осіб – 2 % від їх середньодобового доходу за попередній календарний рік.

4. Періодичні штрафні платежі накладаються лише на період не більше 6 місяців після рішення наглядового органу. Якщо після закінчення цього періоду зобов'язаний суб'єкт все ще не виконав адміністративного заходу, держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи могли накладати періодичні штрафні платежі на додатковий період не більше 6 місяців.

5. Держави-члени забезпечують, щоб рішення про накладення періодичного штрафного платежу могло бути прийняте з дати застосування адміністративного заходу.

Періодичні штрафні платежі застосовуються з дати прийняття такого рішення.

Стаття 58

Публікація інформації щодо фінансових санкцій, адміністративних заходів та періодичних штрафних платежів

1. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи публікували на своєму веб-сайті, у доступному форматі, рішення про накладення фінансових санкцій, застосування адміністративних заходів, зазначених у пунктах (с)-(g) статті 56(2), відповідно до пункту (а) статті 56(1), або накладення періодичних штрафних платежів.

2. Держави-члени забезпечують, щоб рішення, зазначені в частині 1, публікувалися наглядовим органом негайно після того, як особи, відповідальні за порушення, будуть проінформовані про ці рішення.

В якості відступу від першого абзацу, якщо публікація стосується адміністративних заходів, щодо яких подано апеляцію і які не мають на меті виправлення серйозних, повторюваних і систематичних порушень, держави-члени можуть дозволити відстрочку публікації цих адміністративних заходів до закінчення строку подання апеляції.

Якщо публікація стосується рішень, щодо яких подано апеляцію, наглядові органи також повинні негайно опублікувати на своєму веб-сайті таку інформацію та будь-яку подальшу інформацію про апеляцію та результат такої апеляції. Будь-яке рішення, що скасовує попереднє рішення про накладення фінансової санкції, застосування адміністративного заходу або накладення періодичного штрафного платежу, також має бути опубліковане.

3. Публікація повинна включати принаймні інформацію про тип та характер порушення та інформацію про особу відповідальних осіб, а також, для фінансових санкцій та періодичних штрафних платежів, їхні суми. Держави-члени не зобов'язані застосовувати цей абзац до рішень про застосування адміністративних заходів, які мають слідчий характер, або які приймаються відповідно до пунктів (а) та (с) статті 56(2).

Якщо публікація інформації про особу відповідальних осіб, зазначених у першому абзаці, або особистих даних таких осіб вважається наглядовими органами непропорційною після оцінки кожного конкретного випадку, або якщо публікація загрожує стабільності фінансових ринків або поточному розслідуванню, наглядові органи повинні:

- (a) відкласти публікацію рішення до моменту, коли причини для його непублікації перестануть існувати;
- (b) опублікувати рішення на анонімній основі відповідно до національного законодавства, якщо така анонімна публікація забезпечує ефективний захист відповідних особистих даних; у такому випадку публікація відповідних даних може бути відкладена на розумний період, якщо передбачається, що протягом цього періоду причини для анонімної публікації перестануть існувати;

(c) взагалі не публікувати рішення, якщо варіанти, викладені в пунктах (a) та (b), вважаються недостатніми для забезпечення однієї з наступних умов:

(i) що стабільність фінансових ринків не буде поставлена під загрозу;

(ii) що пропорційність публікації рішення щодо фінансових санкцій та адміністративних заходів за порушення, які вважаються незначними.

4. Держави-члени забезпечують, щоб будь-яка публікація відповідно до цієї статті залишалася на веб-сайті наглядових органів протягом 5 років після її публікації. Однак особисті дані, що містяться в публікації, зберігаються на веб-сайті наглядових органів лише протягом періоду, який є необхідним відповідно до застосованих правил захисту даних, і в будь-якому випадку не більше 5 років.

Стаття 59

Обмін інформацією про фінансові санкції та адміністративні заходи

1. Держави-члени забезпечують, щоб їхні наглядові органи та, де це доречно, державний орган, що здійснює нагляд за саморегульованими органами у виконанні ними наглядових функцій, інформували AMLA про всі накладені фінансові санкції та застосовані адміністративні заходи відповідно до положень цієї Частини, включаючи будь-яку апеляцію щодо них та результат такої апеляції. Така інформація також повинна бути поширена серед інших наглядових органів, коли фінансові санкції або адміністративний захід стосується суб'єкта, що діє у двох або більше державах-членах.

2. AMLA підтримує на своєму веб-сайті посилання на публікацію кожного наглядового органу про накладені фінансові санкції та застосовані адміністративні заходи відповідно до статті 58, та показує період, протягом якого кожна держава-член публікує інформацію про фінансові санкції та адміністративні заходи.

ЧАСТИНА 5

Повідомлення про порушення

Стаття 60

Повідомлення про порушення та захист осіб, які повідомляють про порушення

1. Положення Директиви (ЄС) 2019/1937 застосовується до повідомлення про порушення Регламентів (ЄС) 2024/1624 та (ЄС) 2023/1113 та цієї Директиви, а також до захисту осіб, які повідомляють про такі порушення, та осіб, яких стосуються ці повідомлення.
2. Наглядові органи є органами, компетентними встановлювати зовнішні канали для повідомлень та здійснювати подальші дії щодо таких повідомлень, оскільки це стосується вимог, що застосовуються до зобов'язаних суб'єктів, відповідно до Директиви (ЄС) 2019/1937.
3. Державні органи, що здійснюють нагляд за саморегульованими організаціями, зазначеними у статті 52, є органами, компетентними створювати зовнішні канали повідомлень та здійснювати подальше опрацювання повідомлень від саморегульованих організацій та їх персоналу в частині вимог, що застосовуються до саморегульованих організацій при виконанні наглядових функцій.

4. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи в нефінансовому секторі щорічно повідомляли AMLA про наступне:

- (a) кількість повідомлень, отриманих відповідно до абзацу 1, та інформація про частку повідомлень, які були або перебувають у процесі опрацювання, включаючи інформацію про те, чи були вони закриті або все ще відкриті, а також про повідомлення, які були відхилені;
- (b) типи повідомлених порушень;
- (c) якщо за повідомленнями були здійснені подальші дії, опис заходів, вжитих наглядовим органом, та, для повідомлень, які все ще відкриті, заходи, які наглядовий орган має намір вжити;
- (d) якщо повідомлення були відхилені, то повідомити причини їх відхилення.

Щорічні звіти, зазначені в першому абзаці, не повинні містити жодної інформації про особу або професію осіб, які повідомляють, або будь-якої іншої інформації, яка могла б призвести до їх ідентифікації.

ГЛАВА V СПІВПРАЦЯ

ЧАСТИНА 1

Співпраця у сфері ПВК/ФТ

Стаття 61

Загальні положення

1. Держави-члени забезпечують, щоб розробники політик, ПФР, наглядові органи, включаючи AMLA, та інші компетентні органи, а також податкові органи, мали ефективні механізми, що дозволяють їм співпрацювати та координувати на національному рівні розробку та впровадження політик та заходів для боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму та для запобігання невиконанню та ухиленню від цільових фінансових санкцій, у тому числі з метою виконання своїх зобов'язань відповідно до статті 8.

2. Щодо інформації про бенефіціарну власність, отриманої компетентними органами відповідно до Глави IV Регламенту (ЄС) 2024/1624 та Частини 1 Глави II цієї Директиви, держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи могли надавати таку інформацію компетентним органам-партнерам інших держав-членів або третіх країн своєчасно та безкоштовно.

3. Держави-члени не повинні забороняти або встановлювати необґрунтовані чи надмірно обмежувальні умови для обміну інформацією або допомогою між компетентними органами та їхніми партнерами з метою виконання цієї Директиви. Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи не відхиляли запит про надання допомоги на підставі того, що:

- (a) запит також вважається таким, що стосується податкових питань;

- (b) національне законодавство вимагає від зобов'язаних суб'єктів дотримуватися таємниці або конфіденційності, за винятком випадків, коли відповідна інформація, яку запитують, захищена юридичними привілеями або коли застосовується юридична професійна таємниця, як передбачено в статті 70(2) Регламенту (ЄС) 2024/1624;
- (c) у запитуваній державі-члені проводиться дізнання, розслідування, провадження або аналіз ПФР, якщо тільки допомога не перешкоджатиме цьому дізнанню, розслідуванню, провадженню або аналізу ПФР;
- (d) характер або статус запитуючого компетентного органу-партнера відрізняється від характеру або статусу компетентного органу, до якого подається запит.

Стаття 62

Повідомлення переліку компетентних органів

1. Для сприяння та просування ефективної співпраці, зокрема обміну інформацією, держави-члени повідомляють Комісії та AMLA:
 - (a) перелік наглядових органів, відповідальних за нагляд за дотриманням зобов'язаними суб'єктами Регламенту (ЄС) 2024/1624, а також, де це доречно, назву державного органу, що здійснює нагляд за саморегульвними органами у виконанні ними наглядових функцій відповідно до цієї Директиви, та їхні контактні дані;
 - (b) контактні дані свого ПФР;
 - (c) перелік інших компетентних національних органів.
2. Для цілей частини 1 надаються такі контактні дані:
 - (a) контактний пункт або, за відсутності такого, ім'я та посада контактної особи;
 - (b) електронна адреса та номер телефону контактного пункту або, за його відсутності, професійна електронна адреса та номер телефону контактної особи.
3. Держави-члени забезпечують, щоб інформація, надана Комісії та AMLA відповідно до частини 1, оновлювалася, як тільки відбуваються зміни.
4. AMLA публікує реєстр органів, зазначених в частині 1, на своєму веб-сайті та сприяє обміну інформацією, зазначеною в частині 2, між компетентними органами. Органи в реєстрі, в межах своїх повноважень, служать контактним пунктом для компетентних органів-партнерів. ПФР та наглядові органи також виконують функцію контактного пункту для AMLA.

Стаття 63
Співпраця з AMLA

ПФР та наглядові органи співпрацюють з AMLA та надають їй всю інформацію, необхідну для виконання нею своїх обов'язків відповідно до цієї Директиви, а також Регламентів (ЄС) 2024/1624 та (ЄС) 2024/1620.

ЧАСТИНА 2

Співпраця з іншими органами та обмін конфіденційною інформацією

Стаття 64

Співпраця щодо кредитних або фінансових установ

1. Держави-члени забезпечують, щоб фінансові наглядові органи, ПФР та органи, компетентні для нагляду за кредитними установами або фінансовими установами відповідно до інших правових актів Союзу, тісно співпрацювали між собою в межах своїх відповідних компетенцій та надавали один одному інформацію, що стосується виконання їхніх відповідних завдань. Така співпраця та обмін інформацією не повинні впливати на будь-який поточний запит, аналіз ПФР, розслідування або провадження відповідно до кримінального або адміністративного законодавства держави-члена, де знаходиться фінансовий наглядовий орган або орган, наділений компетенцією для нагляду за кредитними установами або фінансовими установами відповідно до інших правових актів, та не повинні впливати на вимоги професійної таємниці, як передбачено в статті 67(1).

2. Держави-члени забезпечують, щоб у випадках, коли фінансові наглядові органи виявляють недоліки в системі внутрішнього контролю ПВК/ФТ та застосуванні вимог Регламенту (ЄС) 2024/1624 кредитною установою, які суттєво збільшують ризики, яким установа піддається або може піддаватися, фінансовий наглядовий орган негайно повідомляв Європейський банківський орган (ЕВА) та орган або установу, що здійснює нагляд за кредитною установою відповідно до Директиви 2013/36/ЄС, включаючи ЄЦБ, що діє відповідно до Регламенту (ЄС) № 1024/2013.

У випадку потенційного підвищеного ризику, фінансові наглядові органи повинні мати можливість співпрацювати та обмінюватися інформацією з органами, що здійснюють нагляд за установою відповідно до Директиви 2013/36/ЄС, та складати спільну оцінку, яка має бути повідомлена ЕВА наглядовим органом, який першим надіслав повідомлення. AMLA має бути проінформована про будь-які такі повідомлення.

3. Держави-члени забезпечують, щоб у випадках, коли фінансові наглядові органи виявляють, що кредитна установа відмовилася встановити або вирішила припинити ділові відносини, але документована належна перевірка клієнта відповідно до статті 21(3) Регламенту (ЄС) 2024/1624 не виправдовує надання такої відмови, вони інформували орган, відповідальний за забезпечення дотримання цієї кредитною установою Директив 2014/92/ЄС або (ЄС) 2015/2366.

4. Держави-члени забезпечують, щоб фінансові наглядові органи співпрацювали з органами з врегулювання, як визначено в статті 2(1), пункті (18) Директиви 2014/59/ЄС, або призначеними органами, як визначено в статті 2(1), пункті (18) Директиви 2014/49/ЄС.

Фінансові наглядові органи інформують органи, зазначені в першому абзаці, якщо при здійсненні своєї наглядової діяльності, вони виявляють, на підставі ПВК/ФТ, будь-яку з наступних ситуацій:

- (a) підвищену ймовірність того, що збереження (депозити) стануть недоступними;
- (b) ризик того, що кредитна установа або фінансова установа буде визнана такою, що зазнає банкрутства або може зазнати банкрутства, відповідно до статті 32(4) Директиви 2014/59/ЄС.

На запит органів, зазначених у першому абзаці цієї частини, у випадку підвищеної ймовірності того, що депозити стануть недоступними, або ризику того, що кредитна установа або фінансова установа буде вважатися неспроможною або, ймовірно, стане неспроможною відповідно до статті 32(4) Директиви 2014/59/ЄС, фінансові наглядові органи інформують ці органи про будь-яку операцію, рахунок або ділові відносини під управлінням цієї кредитної установи або фінансової установи, які були призупинені ПФР відповідно до статті 24.

5. Фінансові наглядові органи щорічно звітують AMLA про свою співпрацю з іншими органами відповідно до цієї статті, включаючи інформацію про участь ПФР у цій співпраці.

6. До 10 липня 2029 року, AMLA, у консультації з ЕВА, видає керівні принципи щодо співпраці між фінансовими наглядовими органами та органами, зазначеними в частинах 2, 3 та 4, включаючи рівень залученості ПФР у такій співпраці.

Стаття 65

Співпраця з аудитором

1. Держави-члени забезпечують тісну співпрацю між наглядовими органами, відповідальними за аудиторів, та, де це доречно, державними органами, що здійснюють нагляд за саморегульованими організаціями відповідно до Розділу IV цієї Директиви, їхніми підрозділами фінансової розвідки та державними органами, компетентними щодо нагляду за обов'язковими аудитором та аудиторськими фірмами відповідно до статті 32 Директиви 2006/43/ЄС Європейського парламенту та Ради ⁽⁴⁵⁾ і статті 20 Регламенту (ЄС) № 537/2014 Європейського парламенту та Ради ⁽⁴⁶⁾ в межах їхніх відповідних компетенцій та надання один одному інформації, необхідної для виконання їхніх відповідних завдань.

Конфіденційна інформація, якою обмінюються відповідно до цієї статті, використовується органами, зазначеними в першому абзаці, виключно для виконання їхніх функцій у межах цієї

⁴⁵ Директива 2006/43/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 17 травня 2006 року про обов'язковий аудит річної звітності та консолідованої звітності, що вносить зміни до Директив Ради 78/660/ЄЕС та 83/349/ЄЕС і скасовує Директиву Ради 84/253/ЄЕС (OJ L 157, 9.6.2006, с. 87).

⁴⁶ Регламент (ЄС) № 537/2014 Європейського Парламенту та Ради від 16 квітня 2014 року про особливі вимоги стосовно обов'язкового аудиту суб'єктів суспільного інтересу та скасування Рішення Комісії 2005/909/ЄС (OJ L 158, 27.5.2014, с. 77).

Директиви або інших правових актів Союзу, зазначених в першому абзаці та в контексті адміністративних або судових проваджень, спеціально пов'язаних з виконанням цих функцій.

2. Держави-члени можуть заборонити органам, зазначеним в частині 1, співпрацювати, коли така співпраця, включаючи обмін інформацією, може завдати шкоди поточному розслідуванню, аналізу ПФР, слідству або провадженню відповідно до кримінального або адміністративного права держави-члена, де розташовані ці органи.

Стаття 66

Співпраця з органами, відповідальними за впровадження цільових фінансових санкцій

1. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи, їхніх ПФР та органи, відповідальні за впровадження цільових фінансових санкцій, тісно співпрацювали між собою в межах своїх відповідних компетенцій та надавали один одному інформацію, що стосується виконання їхніх відповідних завдань.

Конфіденційна інформація, якою обмінюються відповідно до цієї статті, використовується органами, зазначеними в першому абзаці, виключно для виконання їхніх функцій у межах цієї Директиви або інших правових актів Союзу та в контексті адміністративних або судових проваджень, спеціально пов'язаних з виконанням цих функцій.

2. Держави-члени можуть заборонити органам, зазначеним в частині 1, співпрацювати, коли така співпраця, включаючи обмін інформацією, може завдати шкоди поточному розслідуванню, слідству або провадженню відповідно до кримінального або адміністративного права держави-члена, де розташовані ці органи.

Стаття 67

Вимоги професійної таємниці

1. Держави-члени повинні вимагати, щоб усі особи, які працюють або працювали для наглядових органів та державних органів, зазначених у статті 52, а також аудитори або експерти, які діють від імені цих наглядових органів або органів влади, були зобов'язані дотримуватися професійної таємниці.

Без шкоди для випадків, охоплених кримінальними розслідуваннями та переслідуваннями відповідно до законодавства Союзу та національного законодавства, та інформації, наданої ПФР відповідно до статей 42 та 43, конфіденційна інформація, яку особи, зазначені в першому абзаці, отримують під час виконання своїх обов'язків відповідно до цієї Директиви, може бути розкрита лише в узагальненій або сукупній формі таким чином, щоб окремі зобов'язані суб'єкти не могли бути ідентифіковані.

2. Частина 1 цієї статті не перешкоджає обміну інформацією між:

- (a) наглядовими органами, чи то в межах держави-члена, чи в різних державах-членах, включаючи AMLA, коли вона діє як наглядовий орган, або державними органами, як зазначено в статті 52 цієї Директиви;
- (b) наглядовими органами, а також державними органами, зазначеними в статті 52 цієї Директиви, та ПФР;
- (c) наглядовими органами, а також державними органами, зазначеними в статті 52 цієї Директиви, та компетентними органами, зазначеними в пунктах (44)(c) та (d) статті 2(1) Регламенту (ЄС) 2024/1624;
- (d) фінансовими наглядовими органами та органами, відповідальними за нагляд за кредитними установами та фінансовими установами відповідно до інших правових актів Союзу, що стосуються нагляду за кредитними установами та фінансовими установами, включаючи ЄЦБ, що діють відповідно до Регламенту (ЄС) № 1024/2013, чи то в межах держави-члена, чи в різних державах-членах.

Для цілей пункту (d) першого параграфу цієї частини, обмін інформацією підлягає вимогам професійної таємниці, передбаченим в частині 1.

3. Будь-який орган або саморегульвний орган, який отримує конфіденційну інформацію відповідно до частини 2, використовує цю інформацію лише:

- (a) при виконанні своїх обов'язків відповідно до цієї Директиви або інших правових актів Союзу у сфері ПВК/ФТ, пруденційного регулювання та нагляду за кредитними установами та фінансовими установами, включаючи запровадження санкцій;
- (b) при оскарженні рішення органу або саморегульвного органу, в тому числі в рамках судових проваджень;
- (c) у судових провадженнях, ініційованих відповідно до спеціальних положень, передбачених у законодавстві Союзу, прийнятому у сфері цієї Директиви або у сфері пруденційного регулювання та нагляду за кредитними установами та фінансовими установами.

Стаття 68

Обмін інформацією між наглядовими органами та з іншими органами влади

1. За винятком випадків, охоплених статтею 70(2) Регламенту (ЄС) 2024/1624, держави-члени дозволяють обмін інформацією між:

- (a) наглядовими органами та державними органами, що здійснюють нагляд за саморегульвними органами відповідно до Глави IV цієї Директиви, як у тій самій державі-члені, так і в різних державах-членах;
- (b) наглядовими органами та органами, відповідальними за законом за нагляд за фінансовими ринками при виконанні їхніх відповідних наглядових функцій;

(с) наглядовими органами, відповідальними за аудиторів, та, де це доречно, державними органами, що здійснюють нагляд за саморегульованими органами відповідно до Глави IV цієї Директиви, та державними органами, компетентними щодо нагляду за офіційними аудиторами та аудиторськими фірмами відповідно до статті 32 Директиви 2006/43/ЄС та статті 20 Регламенту (ЄС) № 537/2014, включаючи органи в різних державах-членах.

Вимоги професійної таємниці, викладені в статті 67(1) та (3), не перешкоджають обміну інформацією, зазначеному в першому абзаці цієї частини.

Конфіденційна інформація, якою обмінюються відповідно до цієї частини, використовується лише при виконанні обов'язків відповідних органів та в контексті адміністративних або судових проваджень, спеціально пов'язаних з виконанням цих функцій. Отримана інформація в будь-якому випадку підлягає вимогам професійної таємниці, принаймні відповідних тим, що зазначені в статті 67(1).

2. Держави-члени можуть дозволити розкриття певної інформації іншим національним органам, відповідальним за законом за нагляд за фінансовими ринками, або з визначеними обов'язками у сфері боротьби або розслідування відмивання грошей, його предикатних злочинів або фінансування тероризму. Вимоги професійної таємниці, викладені в статті 67(1) та (3), не перешкоджають такому розкриттю інформації.

Однак конфіденційна інформація, якою обмінюються відповідно до цієї частини, використовується лише для виконання юридичних завдань відповідних органів. Особи, які мають доступ до такої інформації, підлягають вимогам професійної таємниці, щонайменше еквівалентним тим, що зазначені в статті 67(1).

3. Держави-члени можуть дозволити розкриття певної інформації, що стосується нагляду за зобов'язаними суб'єктами щодо дотримання Регламенту (ЄС) 2024/1624, парламентським слідчим комітетам, рахунковим палатам та іншим органам, відповідальним за розслідування в їхній державі-члені, за таких умов:

(а) суб'єкти наділені точно визначеними повноваженнями відповідно до національного права для проведення розслідувань або контролю за діями наглядових органів чи органів влади, що відповідають за законодавство про такий нагляд;

(b) інформація є строго необхідною для виконання повноважень, зазначених в пункті (а);

(с) особи, які мають доступ до інформації, підлягають вимогам професійної таємниці відповідно до національного законодавства, оскільки вони тривають тим, що зазначені в частині 1;

(d) якщо інформація походить з іншої держави-члена, вона не підлягає розголошенню без прямої згоди наглядового органу, який її розкрив, і виключно для цілей, на які цей наглядовий орган дав свою згоду.

Держави-члени також можуть дозволити розкриття інформації відповідно до першого абзацу цієї частини тимчасовим слідчим комітетам, створеним Європейським Парламентом відповідно

до статті 226 ДФЕС та статті 2 Рішення 95/167/ЄС, Євратому, ЄОВС Європейського Парламенту, Ради та Комісії ⁽⁴⁷⁾, якщо це розкриття необхідне для здійснення діяльності цих комітетів.

ЧАСТИНА 3

Керівні принципи щодо співпраці

Стаття 69

Керівні принципи співпраці у сфері ПВК/ФТ

До 10 липня 2029 року, AMLA, у співпраці з ЄЦБ, Європейськими наглядовими органами, Європолем, Євроюстом та Прокуратурою Європейського Союзу (EPPO), має видати керівні принципи щодо:

- (a) співпраці між компетентними органами відповідно до Частини 1 цієї Глави, а також з органами, зазначеними в частині 2 цієї Глави, та органами, відповідальними за центральні реєстри, з метою запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму;
- (b) процедур, які мають використовуватися органами, компетентними для здійснення нагляду або контролю за зобов'язаними суб'єктами відповідно до інших правових актів Союзу, для врахування питань відмивання грошей та фінансування тероризму при виконанні своїх обов'язків відповідно до цих правових актів Союзу.

ГЛАВА VI

ЗАХИСТ ДАНИХ

Стаття 70

Обробка певних категорій персональних даних

1. У тій мірі, в якій це необхідно для цілей цієї Директиви, компетентні органи можуть обробляти спеціальні категорії персональних даних, зазначені в статті 9(1) Регламенту (ЄС) 2016/679, та персональні дані, що стосуються кримінальних судимостей та правопорушень, зазначених в статті 10 цього Регламенту, за умови відповідних гарантій прав та свобод суб'єкта даних, на додаток до таких гарантій:

- (a) обробка таких даних здійснюється в кожному конкретному випадку лише персоналом кожного компетентного органу, який був спеціально призначений та уповноважений виконувати ці завдання;

⁴⁷ Рішення 95/167/ЄС, Євратом, ЄОВС Європейського Парламенту, Ради та Комісії від 19 квітня 1995 року щодо детальних положень, які регламентують реалізацію права Європейського Парламенту на розслідування (ОВ L 113, 19.5.1995, с. 1).

- (b) персонал компетентних органів дотримується високих професійних стандартів конфіденційності та захисту даних, має високу добросесність та відповідну кваліфікацію, у тому числі щодо етичного поведження з великими наборами даних;
- (c) мають бути впроваджені технічні та організаційні заходи для забезпечення безпеки даних відповідно до високих технологічних стандартів.

2. Гарантії, зазначені в частині 1 цієї статті, також застосовуються до обробки для цілей цієї Директиви спеціальних категорій даних, зазначених у статті 10(1) Регламенту (ЄС) 2018/1725, та персональних даних, що стосуються кримінальних судимостей та правопорушень, зазначених у статті 11 цього Регламенту, установами, органами, офісами або агентствами Союзу.

ГЛАВА VII

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 71

Здійснення делегування

1. Повноваження приймати делеговані акти надаються Комісії за умов, викладених у цій статті.
2. Повноваження приймати делеговані акти, зазначені в статті 10, надаються Комісії на невизначений період часу з 9 липня 2024 року.
3. Делегування повноважень, зазначене в статті 10, може бути відкликано в будь-який час Європейським Парламентом або Радою. Рішення про відкликання припиняє делегування повноважень, визначених у цьому рішенні. Воно набуває чинності наступного дня після публікації рішення в Офіційному віснику Європейського Союзу або в більш пізню дату, зазначену в ньому. Воно не впливає на дійсність будь-яких делегованих актів, які вже набули чинності.
4. Перед прийняттям делегованого акту, Комісія консультується з експертами, призначеними кожною державою-членом, відповідно до принципів, викладених у Міжінституційній угоді від 13 квітня 2016 року щодо вдосконалення законотворчої діяльності (Interinstitutional Agreement on Better Law-Making).
5. Як тільки Комісія приймає делегований акт, вона одночасно повідомляє про це Європейський Парламент та Раду.
6. Делегований акт, прийнятий відповідно до статті 10, набуває чинності лише якщо ні Європейський Парламент, ні Рада не висловили заперечень протягом періоду 3 місяців з моменту повідомлення про цей акт Європейському Парламенту та Раді, або якщо до закінчення цього періоду і Європейський Парламент, і Рада повідомили Комісію про те, що вони не матимуть заперечень. Цей період може бути подовжений на 3 місяці за ініціативою Європейського Парламенту або Ради.

*Стаття 72***Процедура Комітету**

1. Комісії допомагає Комітет з питань запобігання відмиванню грошей та фінансуванню тероризму, створений статтею 34 Регламенту (ЄС) 2023/1113. Цей Комітет є комітетом у розумінні Регламенту (ЄС) № 182/2011.
2. У випадках посилання на цю частину, застосовується стаття 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011.

*Стаття 73***Перехідне управління FIU.net**

До 10 липня 2027 року, Комісія передасть AMLA управління FIU.net.

Доки така передача не буде завершена, Комісія надаватиме необхідну допомогу для функціонування FIU.net та обміну інформацією між ПФР у межах Союзу. З цією метою Комісія регулярно скликатиме зустрічі Платформи ПФР ЄС, що складається з представників ПФР держав-членів, для нагляду за функціонуванням FIU.net.

*Стаття 74***Зміни до Директиви (ЄС) 2015/849**

Директива (ЄС) 2015/849 змінюється таким чином:

(1) у статті 30(5) перший та другий абзаци замінюються таким:

‘5. Держави-члени забезпечують, щоб інформація про бенефіціарну власність була доступна в усіх випадках для:

- (a) компетентних органів та ПФР, без будь-яких обмежень;
- (b) зобов'язаних суб'єктів, у рамках належної перевірки клієнтів відповідно до Глави II;
- (c) будь-якої особи або організації, яка може продемонструвати законний інтерес.

Особам або організаціям, зазначеним у пункті (c) першого абзацу, дозволяється отримати доступ принаймні до імені, місяця та року народження, країни проживання та громадянства бенефіціарного власника, а також характеру та обсягу бенефіціарної участі, якою він володіє.’;

(2) у статті 31(4) перший та другий абзаци замінюються таким:

‘4. Держави-члени забезпечують, щоб інформація про бенефіціарну власність трасту або подібного правового утворення була доступна в усіх випадках для:

- (a) компетентних органів та ПФР, без будь-яких обмежень;
- (b) зобов'язаних суб'єктів, у рамках належної перевірки клієнтів відповідно до Глави II;
- (c) будь-якої фізичної або юридичної особи, яка може продемонструвати законний інтерес до доступу до інформації про бенефіціарну власність.

Інформація, доступна фізичним або юридичним особам, зазначеним у пункті (c) першого абзацу, складається з імені, місяця та року народження, країни проживання та громадянства бенефіціарного власника, а також характеру та обсягу бенефіціарної участі, якою він володіє'.

Стаття 75

Зміна до Директиви (ЄС) 2019/1937

У Директиві (ЄС) 2019/1937, Додаток, Частина II, Розділ А, пункт 2, додається наступний пункт:

'(iii) (iii) Регламент (ЄС) 2024/1624 Європейського Парламенту та Ради від 31 травня 2024 року про запобігання використанню фінансової системи для цілей відмивання грошей або фінансування тероризму (ОВ L, 2024/1624, 19.6.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1624/oj>)'.

Стаття 76

Огляд

До 10 липня 2032 року, і кожні 3 роки після цього, Комісія подає звіт Європейському Парламенту та Раді про впровадження цієї Директиви.

Стаття 77

Скасування

Директива (ЄС) 2015/849 скасовується з 10 липня 2027 року.

Посилання на скасовану Директиву тлумачаться як посилання на цю Директиву та на Регламент (ЄС) 2024/1624 і читаються відповідно до кореляційної таблиці в Додатку до цієї Директиви.

Стаття 78

Транспозиція

1. Держави-члени вводять у дію закони, нормативні акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання цієї Директиви, до 10 липня 2027 року. Вони негайно інформують про це Комісію.

Як відступ від першого абзацу, держави-члени вводять у дію закони, нормативні акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання статті 74 до 10 липня 2025 року, статей 11, 12, 13 та 15 до 10 липня 2026 року та статті 18 до 10 липня 2029 року. Вони негайно інформують про це Комісію.

Коли держави-члени приймають заходи, зазначені в цій частині, вони повинні містити посилання на цю Директиву або супроводжуватися таким посиланням під час їх офіційного опублікування. Методи здійснення такого посилання визначаються державами-членами.

2. Держави-члени повідомляють Комісії текст основних заходів національного законодавства, які вони вживають у сфері, що охоплюється цією Директивою.

*Стаття 79***Набуття чинності**

Ця Директива набуває чинності на двадцятий день після її публікації в Офіційному віснику Європейського Союзу.

*Стаття 80***Адресати**

Ця Директива адресована державам-членам Союзу.

Вчинено в Брюсселі, 31 травня 2024 року

Від Європейського Парламенту

Голова

Р. МЕЦОЛА

Від Ради Європейського
Союзу

Голова

Х. ЛАГБІБ

ДОДАТОК

Кореляційна таблиця

Директива (ЄС) 2015/849	Ця Директива	Регламент (ЄС) 2024/1624
Стаття 1(1)	—	—
Стаття 1(2)	—	—
Стаття 1(3)	—	Стаття 2(1), пункт (1)
Стаття 1(4)	—	Стаття 2(1), пункт (1)
Стаття 1(5)	—	Стаття 2(1), пункт (2)
Стаття 1(6)	—	Стаття 2(1), пункт (1) та (2)
Стаття 2(1)	—	Стаття 3
Стаття 2(2)	—	Стаття 4
Стаття 2(3)	—	Стаття 6(1)
Стаття 2(4)	—	Стаття 6(2)
Стаття 2(5)	—	Стаття 6(3)
Стаття 2(6)	—	Стаття 6(4)
Стаття 2(7)	—	Стаття 6(5)
Стаття 2(8)	—	Стаття 7
Стаття 2(9)	—	Стаття 4(3) та Стаття 6(6)
Стаття 3, пункт (1)	—	Стаття 2(1), пункт (5)
Стаття 3, пункт (2)	—	Стаття 2(1), пункт (6)
Стаття 3, пункт (3)	—	Стаття 2(1), пункт (4)
Стаття 3, пункт (4)	—	Стаття 2(1), пункт (3)
Стаття 3, пункт (5)	—	Стаття 2(1), пункт (47)
Стаття 3, пункт (6)	—	Стаття 2(1), пункт (28)
Стаття 3, пункт (6) (a)	—	Статті 51- 55
Стаття 3, пункт (6) (b)	—	Стаття 58
Стаття 3, пункт (6) (c)	—	Стаття 57
Стаття 3, пункт (7)	—	Стаття 2(1), пункт (11)
Стаття 3, пункт (8)	—	Стаття 2(1), пункт (22)

Стаття 3, пункт (9)	—	Стаття 2(1), пункт (34) та Стаття 2(2)
Стаття 3, пункт (10)	—	Стаття 2(1), пункт (35) та Стаття 2(5)
Директива (ЄС) 2015/849	Ця Директива	Регламент (ЄС) 2024/1624
Стаття 3, пункт (11)	—	Стаття 2(1), пункт (36)
Стаття 3, пункт (12)	—	Стаття 2(1), пункт (40)
Стаття 3, пункт (13)	—	Стаття 2(1), пункт (19)
Стаття 3, пункт (14)	—	Стаття 2(1), пункт (12)
Стаття 3, пункт (15)	—	Стаття 2(1), пункт (41)
Стаття 3, пункт (16)	—	Стаття 2(1), пункт (17)
Стаття 3, пункт (17)	—	Стаття 2(1), пункт (23)
Стаття 3, пункт (18)	—	Стаття 2(1), пункт (7)
Стаття 3, пункт (19)	—	—
Стаття 4	Стаття 3	—
Стаття 5	—	—
Стаття 6	Стаття 7	—
Стаття 7	Стаття 8	—
Стаття 8(1)	—	Стаття 10(1)
Стаття 8(2)	—	Стаття 10(2) та (3)
Стаття 8(3)	—	Стаття 9(1)
Стаття 8(4)	—	Стаття 9(2)
Стаття 8(5)	—	Стаття 9(2) та (3)
Стаття 9	—	Стаття 29
Стаття 10(1)	—	Стаття 79(1)
Стаття 10(2)	—	Стаття 79(3)
Стаття 11	—	Стаття 19(1), (2) та (5)
Стаття 12	—	Стаття 19(7) та Стаття 79(2)
Стаття 13(1)	—	Стаття 20(1)
Стаття 13(2)	—	Стаття 20(2)
Стаття 13(3)	—	Стаття 20(2)
Стаття 13(4)	—	Стаття 20(4)

Стаття 13(5)	—	Стаття 47
Стаття 13(6)	—	Стаття 22(4)
Стаття 14(1)	—	Стаття 23(1) та (4)
Стаття 14(2)	—	Стаття 23(2)
Директива (ЄС) 2015/849	Ця Директива	Регламент (ЄС) 2024/1624
Стаття 14(3)	—	Стаття 23(3)
Стаття 14(4)	—	Стаття 21(1) та (2)
Стаття 14(5)	—	Стаття 26(2) та (3)
Стаття 15	—	Стаття 20(2), другий абзац та Стаття 33
Стаття 16	—	Стаття 33(1) та (8)
Стаття 17	—	—
Стаття 18(1)	—	Стаття 34(1)
Стаття 18(2)	—	Стаття 34(2)
Стаття 18(3)	—	Стаття 34(3)
Стаття 18(4)	—	—
Стаття 18а(1)	—	Стаття 29(4)
Стаття 18а(2)	—	Стаття 29(5) та (6) та Стаття 35, пункт (а)
Стаття 18а(3)	—	Стаття 29(5) та (6) та Стаття 35, пункт (b)
Стаття 18а(4)	—	—
Стаття 18а(5)	—	Стаття 29(6)
Стаття 19	—	Стаття 36
Стаття 20	—	Стаття 9(2), Стаття 20(1) та Стаття 42 (1)
Стаття 20, пункт (а)	—	Стаття 9(2), пункт (а)(iii) та Стаття 20 (1), пункт (g)

Стаття 20, пункт (b)	—	Стаття 42(1)
Стаття 20а	—	Стаття 43
Стаття 21	—	Стаття 44
Стаття 22	—	Стаття 45
Стаття 23	—	Стаття 46
Стаття 24	—	Стаття 39
Стаття 25	—	Стаття 48(1)
Стаття 26	—	Стаття 48
Стаття 27	—	Стаття 49
Стаття 28	—	Стаття 48(3)
Стаття 29	—	—
Директива (ЄС) 2015/849	Ця Директива	Регламент (ЄС) 2024/1624
Стаття 30(1)	—	Стаття 63(1), (2), другий абзац та (4) та Стаття 68
Стаття 30(2)	—	Стаття 63(5)
Стаття 30(3)	Стаття 10(1)	—
Стаття 30(4)	Стаття 10(7) та (10)	Стаття 24
Стаття 30(5), перший абзац	Стаття 11 та Стаття 12(2)	—
Стаття 30(5), другий абзац	Стаття 12(1)	—
Стаття 30(5), третій абзац	—	—
Стаття 30(5а)	Стаття 11(4) та Стаття 13(12)	—
Стаття 30(6)	Стаття 11(1), (2) та (3)	—
Стаття 30(7)	Стаття 61(2)	—
Стаття 30(8)	—	Стаття 22(7)
Стаття 30(9)	Стаття 15	—
Стаття 30(10)	Стаття 10(19) та (20)	—
Стаття 31(1)	—	Стаття 58, Стаття 64(1) та Стаття 68
Стаття 31(2)	—	Стаття 64(3)

Стаття 31(3)	—	Стаття 64(5)
Стаття 31(3а)	Стаття 10(1), (2) та (3)	Стаття 67
Стаття 31(4), перший підпункт	Стаття 11 та Стаття 12(2)	—
Стаття 31(4), другий підпункт	Стаття 12(1)	—
Стаття 31(4), третій підпункт	—	—
Стаття 31(4), четвертий підпункт	Стаття 11(2)	—
Стаття 31(4а)	Стаття 11(4) та Стаття 13(12)	—
Стаття 31(5)	Стаття 10(7) та (10)	Стаття 24
Стаття 31(6)	—	Стаття 22(7)
Стаття 31(7)	Стаття 61(2)	—
Стаття 31(7а)	Стаття 15	—
Стаття 31(9)	Стаття 10(19) та (20)	—
Стаття 31(10)	—	Стаття 58(4)
Стаття 31а	Стаття 17(1)	—
Стаття 32(1)	Стаття 19(1)	—
Директива (ЄС) 2015/849	Ця Директива	Регламент (ЄС) 2024/1624
Стаття 32(2)	Стаття 62(1)	—
Стаття 32(3)	Стаття 19(2), (3), перший абзац, (4) та (5)	—
Стаття 32(4)	Стаття 21(1) та Стаття 22(1), перший абзац	—
Стаття 32(5)	Стаття 22(1), другий аюзац	—
Стаття 32(6)	Стаття 22(2)	—
Стаття 32(7)	Стаття 24(1)	—
Стаття 32(8)	Стаття 19(3), другий абзац	—
Стаття 32(9)	Стаття 21(4)	—
Стаття 32а(1)	Стаття 16(1)	—
Стаття 32а(2)	Стаття 16(2)	—

Стаття 32a(3)	Стаття 16(3)	—
Стаття 32a(4)	Стаття 16(5)	—
Стаття 32b	Стаття 18	—
Стаття 33(1)	—	Стаття 69(1)
Стаття 33(2)	—	Стаття 69(6)
Стаття 34(1)	—	Стаття 70(1)
Стаття 34(2)	—	Стаття 70(2)
Стаття 34(3)	Стаття 40(5)	—
Стаття 35	—	Стаття 71
Стаття 36	Стаття 42	—
Стаття 37	—	Стаття 72
Стаття 38	Стаття 60	Стаття 11(2), четвертий абзац, та (4), Стаття 14 та Стаття 69(7)
Стаття 39	—	Стаття 73
Стаття 40	—	Стаття 77
Стаття 41	Стаття 70	Стаття 76
Стаття 42	—	Стаття 78
Стаття 43	—	—
Стаття 44(1)	Стаття 9(1)	—
Стаття 44(2)	Стаття 9(2)	—
Директива (ЄС) 2015/849	Ця Директива	Регламент (ЄС) 2024/1624
Стаття 44(3)	—	—
Стаття 44(4)	Стаття 9(3) та (6)	—
Стаття 45(1)	—	Стаття 16(1)

Стаття 45(2)	—	Стаття 8(3), (4) та (5)
Стаття 45(3)	—	Стаття 17(1)
Стаття 45(4)	Стаття 48	—
Стаття 45(5)	—	Стаття 17(2)
Стаття 45(6)	—	Стаття 17(3)
Стаття 45(7)	—	Стаття 17(4)
Стаття 45(8)	—	Стаття 16(3)
Стаття 45(9)	Стаття 41(1)	—
Стаття 45(10)	Стаття 41(2)	—
Стаття 45(11)	Стаття 41(3)	—
Стаття 46(1)	—	Статті 12 та 15
Стаття 46(2)	Стаття 39(2)	—
Стаття 46(3)	Стаття 28(1)	—
Стаття 46(4)	—	Стаття 11(1)
Стаття 47(1)	Стаття 4(1) та (2)	—
Стаття 47(2)	Стаття 6(1)	—
Стаття 47(3)	Стаття 6(2)	—
Стаття 48(1)	Стаття 37(1)	—
Стаття 48(1a)	Стаття 37(5) та Стаття 62(1)	—
Стаття 48(2)	Стаття 37(2) та (6)	—
Стаття 48(3)	Стаття 37(7)	—
Стаття 48(4)	Стаття 37(1), перший абзац, Стаття 46 та Стаття 54(4)	—
Стаття 48(5)	Стаття 46(2) та (3) та Стаття 47	—

Стаття 48(6)	Стаття 40(1)	—
Стаття 48(7)	Стаття 40(2)	—
Стаття 48(8)	Стаття 40(4)	—
Стаття 48(9)	Стаття 37(3)	—
Директива (ЄС) 2015/849	Ця Директива	Регламент (ЄС) 2024/1624
Стаття 48(10)	Стаття 40(3)	—
Стаття 49	Стаття 61(1)	—
Стаття 50	Стаття 63	—
Стаття 50а	Стаття 61(3)	—
Стаття 51	—	—
Стаття 52	Стаття 29	—
Стаття 53	Стаття 31	—
Стаття 54	Стаття 33	—
Стаття 55	Стаття 34	—
Стаття 56	Стаття 30(2) та (3)	—
Стаття 57	Стаття 35	—
Стаття 57а(1)	Стаття 67(1)	—
Стаття 57а(2)	Стаття 67(2)	—
Стаття 57а(3)	Стаття 67(3)	—
Стаття 57а(4)	Стаття 44, Стаття 46(1) та Стаття 47 (1)	—
Стаття 57а(5)	Стаття 51	—
Стаття 57b	Стаття 68	—
Стаття 58(1)	Стаття 53(1)	—

Стаття 58(2)	Стаття 53(2) та (3)	—
Стаття 58(3)	Стаття 53(4)	—
Стаття 58(4)	—	—
Стаття 58(5)	Стаття 53(5)	—
Стаття 59(1)	Стаття 55(1)	—
Стаття 59(2)	Стаття 55(2) та Стаття 56(2) та (3)	—
Стаття 59(3)	Стаття 55(3)	—
Стаття 59(4)	Стаття 55(4)	—
Стаття 60(1)	Стаття 58(1), (2), перший абзац та (3)	—
Стаття 60(2)	Стаття 58(2), третій абзац	—
Стаття 60(3)	Стаття 58(4)	—
Стаття 60(4)	Стаття 53(6)	—
Директива (ЄС) 2015/849	Ця Директива	Регламент (ЄС) 2024/1624
Стаття 60(5)	Стаття 53(7)	—
Стаття 60(6)	Стаття 53(8)	—
Стаття 61	Стаття 60	—
Стаття 62(1)	Стаття 59(1)	—
Стаття 62(2)	Стаття 6(6)	—
Стаття 62(3)	Стаття 59(2)	—
Стаття 63	—	—
Стаття 64	—	Стаття 85
Стаття 64а	Стаття 72	Стаття 86
Стаття 65	—	—
Стаття 66	—	—
Стаття 67	—	—
Стаття 68	—	—
Стаття 69	—	—
Додаток I	—	Додаток I

Додаток II	—	Додаток II
Додаток III	—	Додаток III
Додаток IV	—	—
